

THE STANDARD

ISSUE 8 | 4 SEP 2017

THAILAND

HUGGO

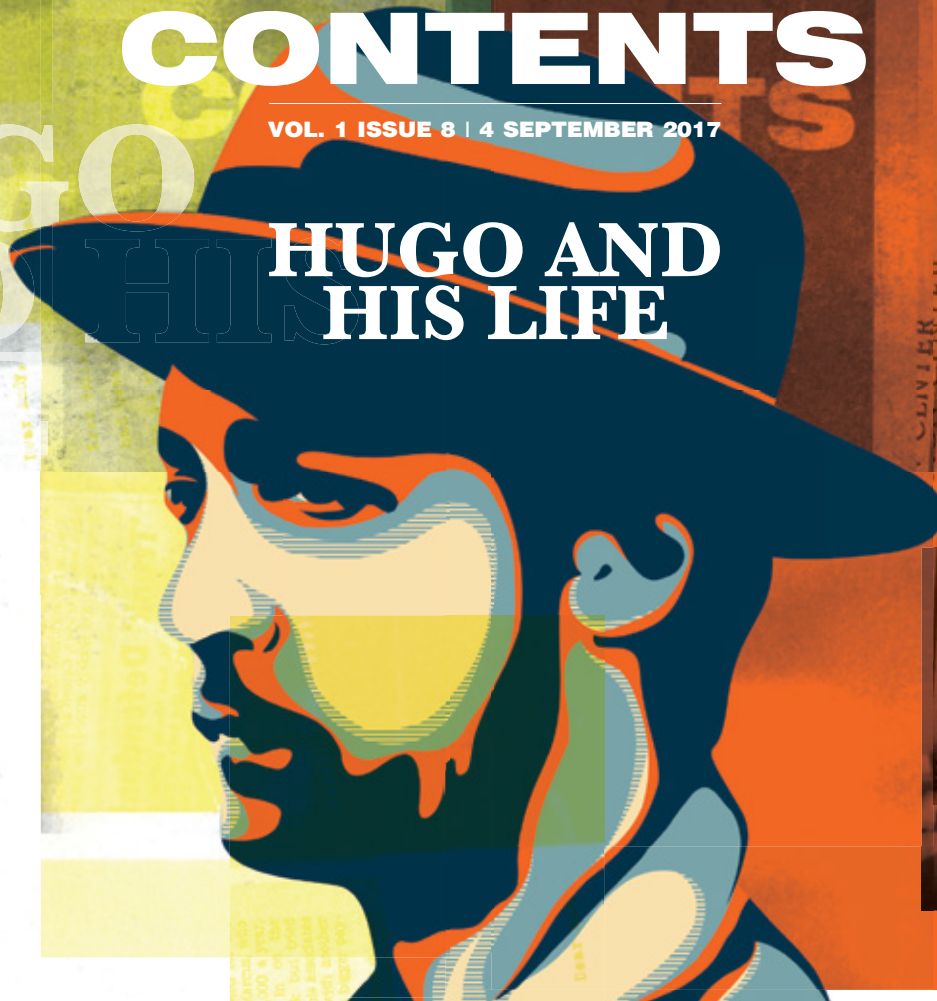
AND
HIS
LIFE

CONTENTS

VOL. 1 ISSUE 8 | 4 SEPTEMBER 2017

HUGO AND HIS LIFE

HUGO AND HIS LIFE

07 GLOBAL CHANGE

หลากแอปพลิเคชัน เพื่อผู้อพยพ / นอร์เวย์นำขวดพลาสติกเก่ากลับมาใช้ใหม่มากถึง 96%

12 IN HISTORY

เขื่อนฮูเวอร์เปิดทำการวันแรกเมื่อ 7 กันยายน 1936 หลังจากก่อสร้างมานานกว่า 5 ปี

31 TRAVEL

รูปปั้นโมอายดูสะดุดตา แต่เกาะอีสเตอร์มีอะไรน่าค้นหาอีกกว่านั้น

36 BUSINESS TALE

April's Bakery สร้างชื่อจากพายหมูแดง สูตรเด็ดจนขยายกิจการถึง 60 สาขาในเมืองอะไรคือความสำเร็จที่น่าเรียนรู้

14 COVER STORY

ชายหนุ่มทั่วไปในวัย 36 เป็นวัยที่ได้เรียนรู้ประสบการณ์มากจนชีวิต และผ่านบททดสอบมาพอสมควร แต่ถ้าหนุ่มคนนั้นชื่อ 'ฮิวโก' เราเชื่อว่ามือโรมาคทายที่ผู้อ่านจะได้ประโยชน์จากความคิดความอ่านที่ลึกซึ้ง ตลอดหลายปีที่ผ่านมาของจุลจักร จักรพงษ์

39 OPINION

หลากทัศนะจากเหล่าคอคลับนิสต์ที่พกมุมมองแตกต่างมานำเสนอแบบสนุกและให้ข้อคิดมากมาย

60 PODCAST

ฮิวโก-จุลจักร จักรพงษ์ เล่าถึงงานนิทรรศการที่จัดแสดงในตอนนี้ และคอนเสิร์ตเพลงไทยที่กำลังจะเกิดขึ้น

53 TALK

จากบทบาททางหน้าจอทีวี และบนแคตวอล์ก บี นักร้องสาวผู้ศาสตร์ใหม่แห่งวงการหนังพร้อมเผยเรื่องชีวิตมิตรภาพ และความรั

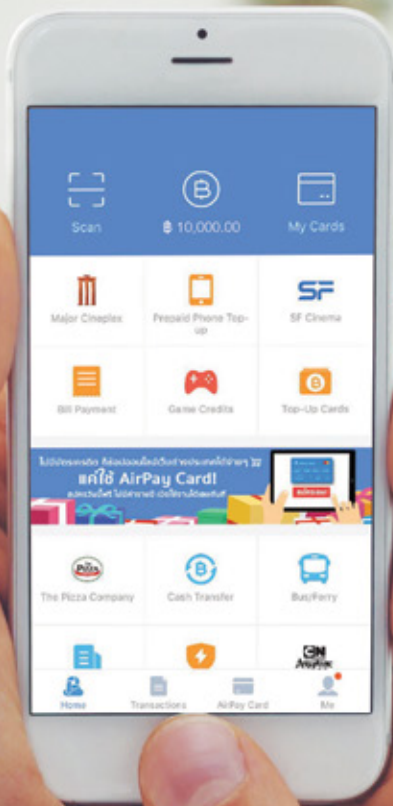

จุลจักร จักรพงษ์

62 VIDEO

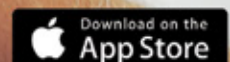
นักวาดภาพประกอบสาวชาวไทยสองราย บอกเล่าประสบการณ์ในการร่วมงานกับแบรนด์ดีดังอย่าง Gucci ที่น่าประทับใจ

“ใช้ชีวิตสบายกว่าที่เคย”
ดูหนัง เติมน้ำมัน จ่ายบิล สั่งอาหาร
#จะทำอะไรก็นึกถึง AirPay

ดาวน์โหลดฟรี พร้อมรับของขวัญพิเศษมากมาย
*เฉพาะลูกค้าใหม่

YOU WIN SOME, YOU LOSE SOME.

VOL. 1 ISSUE 8
4 SEPTEMBER 2017

หน้าปกได้รับแรงบันดาลใจมาจากผลงานของ เซปป์เร็ด แฟร์ริย์ หรือที่ในแวดวงศิลปะทั่วโลกรู้จักเขาในนาม Obey ศิลปินและนักเคลื่อนไหวทางสังคม โดยมีจุดเด่นที่การใช้โทนสีหลักเพียงไม่กี่สี แต่ทรงพลัง เช่น โปสเตอร์ Hope ของอดีตประธานาธิบดีบารัค โอบามา นอกจากนั้นผู้คนที่ Obey เลือกมาเป็นตัวแทนในการส่งเสริมและสื่อสารก็มักจะเป็นคนที่มีอิทธิพลทางความคิดต่อสังคมเสมอ

CHIEF EXECUTIVE OFFICER วงศ์กนก ชัยณรงค์สิงห์ **MANAGING DIRECTOR** นิติพัฒน์ สุขสวย **EDITOR-IN-CHIEF** วิไลรัตน์ เอมเอี่ยม **EDITOR-IN-CHIEF (CULTURE SECTION)** เจมิสสิ เหลืองศุภภรณ์ **EDITOR** ยศยод คลังสมบัติ **WRITER** นิธินาฏ ปุโรภากานนท์ **DESIGN DIRECTOR** วีระยุทธ คงเทศน์ **ART DIRECTOR** อองศ์นาฏ วิวัฒนานนท์ **SENIOR GRAPHIC DESIGNER** พรวิไล จิวพัฒน์ชา **GRAPHIC DESIGNER** อรณัญชัช สุขเกษม **PROOFREADERS** สราญรัตน์ ไช้เกียรติ, เบญจวรรณ แก้วสว่าง **MARKETING MANAGER** วิไลลักษณ์ โพธิ์ตระกูล **ASSISTANT MARKETING MANAGER** พิมพ์นารา มีฤทธิ์ **CREATIVE MARKETING** ชลธร จารุสุวรรณวงศ์ **MAGAZINE MANAGER** สุรเกตุ เรืองแสงระวี **PRODUCTION** ทศพล บุญคง **PHOTOGRAPHERS** บอลตา วงศ์เจริญ, วงศกร ยี่ดวง **ADVERTISING DIRECTOR** ศุภลักษณ์ เลิศกาญจนวัฒน์ **SENIOR ADVERTISING MANAGER** รัชญนุรีย์ นิธิพัชรโรจน์ **ADVERTISING MANAGER** ภักรวี ตั้งวิบูลย์กุล **ASSISTANT ADVERTISING MANAGERS** มาสสุภา เอี่ยมมงคลศิลป์, ภักรสดา พุ่มเจริญ, สุกัญญา แก้วชิงดวง, สุรธนา นรสปนัทธิพากร **MARKETING COORDINATOR** ศศิมา เหลืองศิริฉาย **DIGITAL MEDIA MANAGER** วิมลวรส รัชตภัก

THE STANDARD เป็นนิตยสารแจกฟรีรายสัปดาห์ ห้ามจำหน่าย สงวนลิขสิทธิ์ การนำส่วนหนึ่งส่วนใดหรือทั้งหมดของนิตยสารไปใช้โดยไม่ได้รับการอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรถือว่ามีความผิดทางกฎหมาย
เจ้าของ บริษัท เดอะสแตนดาร์ด จำกัด เลขที่ 23/100-102 ซอยศูนย์วิจัย ถนนพระราม 9 แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310 โทรศัพท์ 02 203 1142
แฟกซ์ 02 203 1143 **เว็บไซต์** WWW.THESTANDARD.CO **ISSN** 2586-8586
แยกสี บริษัท คลาสสิกสแกน จำกัด โทรศัพท์ 0 2291 7575 **พิมพ์** บริษัท โรงพิมพ์ตะวันออก จำกัด (มหาชน) โทรศัพท์ 0 2551 0533, 44
ภาพถ่าย AFP, SHUTTERSTOCK **พอนด์** KANIT โดย คัดสรร ดีมาก

ติดต่อของบรรณาธิการ MAGAZINE@THESTANDARD.CO **ติดต่อฝ่ายโฆษณา** ศุภลักษณ์ เลิศกาญจนวัฒน์ 09 2964 1635, รัชญนุรีย์ นิธิพัชรโรจน์ 09 9975 5878, ภักรวี ตั้งวิบูลย์กุล 08 9675 3309, มาสสุภา เอี่ยมมงคลศิลป์ 08 5056 0083, ภักรสดา พุ่มเจริญ 09 2365 6415, สุกัญญา แก้วชิงดวง 09 6156 3692, สุรธนา นรสปนัทธิพากร 09 5516 2441, ศศิมา เหลืองศิริฉาย 08 3999 5484

กีฬาที่เกมส์ปิดฉากไปด้วยเจ้าภาพครองเจ้าเหรียญทองสมความตั้งใจ ขณะที่ทัพนักกีฬาไทยลงสนามผู้สุดความสามารถแบบที่เราได้เห็นผ่านการถ่ายทอดสด เราอาจจะไม่สามารถรั้งตำแหน่งที่หนึ่งจากการแข่งขันในครั้งนี้ไว้ได้ แต่เมื่อได้เห็นว่ามีผู้เล่นแสดงฝีมือเต็มที่ คนดูพอใจ นักกีฬายอมได้ประสบการณ์กลับมาเพื่อแก้เกม และฝึกปรือให้แกร่งยิ่งขึ้นในคราวต่อไป

หลินต้น ปิดฉากในการแข่งขันแบดมินตันชิงแชมป์โลกครั้งล่าสุดด้วยตำแหน่งรองแชมป์เท่านั้น กระนั้นก็ตาม ในวัย 33 ปี นักหวดลูกขนไก่แดนมังกรไม่มีอะไรต้องพิสูจน์ให้โลกเห็นลำพังแค่สถานะเจ้าของแชมป์โอลิมปิก 2 สมัย แชมป์โลก 5 สมัย และแชมป์อื่นๆ ที่เจ้าตัวคว้ามมาได้ตลอดสิบกว่าปีที่ผ่านมา ก็เพียงพอที่จะทำให้วงการแบดมินตันยกย่องให้หนุ่มที่อยู่ในช่วงปลายของการเป็นนักกีฬาอาชีพขึ้นทำเนียบหนึ่งในตำนานแบบไม่มีข้อกังขา

สิ่งที่เราเรียนรู้ได้จากการชมกีฬาสารพัดตลอดช่วง 2 สัปดาห์ที่ผ่านมาคือ สังขธรรมที่ว่าไม่มีใครจะเก่งกาจเป็นแชมป์ได้ทุกสนามที่ลงแข่งขัน ตำนานในทุกประเภทกีฬาล้วนเคยผ่านประสบการณ์เป็นฝ่ายแพ้ทั้งนั้น

ในสนามชีวิตก็เช่นกัน คงไม่มีใครได้อะไรอย่างที่ต้องการไปเสียทุกอย่าง ในทุกช่วงวัยตั้งแต่สมัยเป็นนักเรียนจนเข้าสู่วัยทำงานตามครรลอง เราชนะในบางเรื่อง และมีความผิดหวังและการพ่ายแพ้ในหลายโอกาส เป็นบททดสอบที่ช่วยเคี่ยวกรำให้เรามีภูมิคุ้มกันทานเพื่อสู้กับโลกแห่งความเป็นจริงได้เก่งขึ้น

หากไม่เคยแพ้ เราจะชวนขยายพัฒนาตัวเองเพื่อก้าวสู่ระดับของผู้ชนะได้อย่างไร คงไม่มีอะไรน่าตื่นเต้นอีกต่อไป ถ้าเราลงแข่งเมื่อไร ก็คว้าชัยเมื่อนั้น เราอาจจะหมดความกระตือรือร้นที่จะเล่นกีฬาอื่นๆ ต่อไป แล้วหลงเอยด้วยการประกาศแฉวนแฉวน แฉวนสัดดี หรือแฉวนเร็กเกตแบบที่ บียอร์น บอร์ก ทำในวัยแค่ 26 ปี หลังจากคว้าแชมป์ระดับแกรนด์สแลม 11 รายการ

เอาเข้าจริง ในสนามชีวิตเราไม่มีสิทธิประกาศอำลาการแข่งขันทันใด ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะประสบความสำเร็จมามากมายจนเกิดความเบื่อหน่าย หรือพ่ายแพ้หมดรูป ถูกโชคชะตาเล่นงานจนบอบช้ำสาหัสขนาดไหนก็ตาม เกมนี้ต้องเล่นไปจนกว่าจะหมดอายุขัย

สำหรับคนที่ผ่านเส้นทางตลอดมาแบบลุ่มๆ ดอนๆ ทศนคติแบบ 'ล้ม 7 ครั้ง ลุกขึ้นให้ได้ 8 ครั้ง' น่าจะช่วยให้มีกำลังใจเดินกลับเข้าสู่สนามได้แบบฮึกเหิมมากขึ้น การแข่งขันนัดต่อไป อาจเป็นที่ของเราเข้าสักวัน

ยศยอด คลังสมบัติ
บรรณาธิการ
YOTEYORD.K@THESTANDARD.CO

พบกับนิตยสาร
THE STANDARD
ได้ทุกวันจันทร์
เวลา 17.00 น.
ที่ สถานีรถไฟฟ้า
BTS 11 สถานี

- SIAM **CEN**
- CHIT LOM **E1**
- PHLOEN CHIT **E2**
- ASOK **E4**
- PHROM PHONG **E5**
- VICTORY MONUMENT **N3**
- ARI **N5**
- MO CHIT **N8**
- SALA DAENG **S8**
- CHONG NONSI **S3**
- SAPHAN TAKSIN **S6**

และที่ ร้านกาแฟสตาร์บัคส์
200 สาขาทั่วกรุงเทพฯ

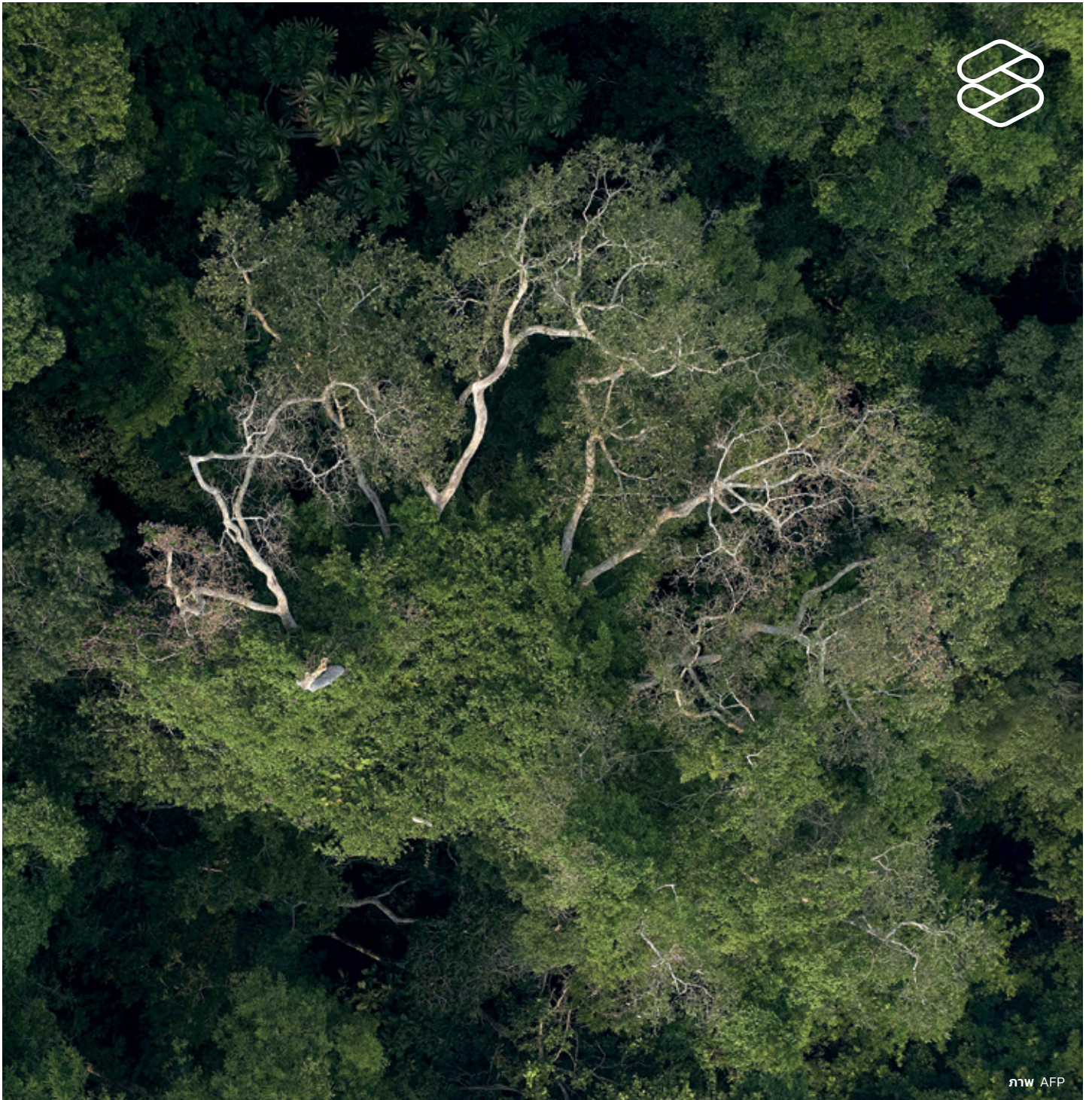

FIND US AT

อ่าน THE STANDARD ออนไลน์ ได้ที่ THESTANDARD.CO

NEWS

INSPIRING STORIES OF GREAT GLOBAL IMPACT

หลากแอปพลิเคชันเพื่อผู้อพยพ / นอร์เวย์นำขวดพลาสติกเก่ากลับมาใช้ใหม่มากถึง 96%

GLOBAL CHANGE

USA

ครึ่งหนึ่งของประชากรโลกจะสายตาสั้นภายในปี 2050

ทีมนักวิจัยจากอเมริกาเผยว่า เมื่อถึงปี 2050 ประชากรโลกครึ่งหนึ่งจะสายตาสั้น ตัวการสำคัญหนึ่งคือ การเสถียรของสิ่งแวดล้อม ทั้งโทรศัพท์มือถือ แท็บเล็ต รวมทั้งการอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์เป็นเวลานาน ทีมนักวิจัยศึกษาภาวะสายตาสั้นตลอด 20 ปีตั้งแต่ปี 1995-2015 และใช้ข้อมูลดังกล่าวประมาณการในทศวรรษหน้า คาดว่าผู้คนราว 4.8 พันล้านคน หรือร้อยละ 49.8 ของประชากรโลกจะต้องสวมแว่นสายตาสั้น และผลการศึกษาที่ตีพิมพ์ในวารสารทางจักษุแพทย์ *Ophthalmology* พบว่า ภาวะสายตาสั้นจะพบได้มากในประเทศที่เศรษฐกิจพัฒนาสุดหน้า ปัญหานี้จะเด่นชัดในภูมิภาคเอเชียใต้ เอเชียอาคเนย์ และเอเชียแปซิฟิก โดยประชากร 2 ใน 3 จะสายตาสั้นตามด้วยภูมิภาคอเมริกาเหนือ และยุโรปตะวันตก ซึ่งมีประชากรสายตาสั้นเกินครึ่ง

LATIN AMERICA

นักวิทยาศาสตร์พบป่าแอมะซอนสร้างฝนได้เอง

ทีมนักวิจัยจากมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียค้นพบเรื่องชวนทึ่งว่า ป่าฝนในลุ่มน้ำแอมะซอนสร้างฝนได้เอง โดยฤดูฝนในพื้นที่ป่าจะมาก่อนพื้นที่อื่นในแถบลาตินอเมริกา 2-3 เดือน ป्राกฏการณ์ที่สร้างความประหลาดใจให้นักวิทยาศาสตร์ทั่วโลกเริ่มต้นจากภาวะที่พืชคายน้ำ หรือการที่พืชสูญเสียน้ำออกไปในรูปไอน้ำผ่านทางใบสู่ชั้นบรรยากาศ อันเป็นส่วนหนึ่งของการสังเคราะห์ด้วยแสงตามธรรมชาติ แต่ทีมนักวิทยาศาสตร์เชื่อว่าป่าแอมะซอนพัฒนาไปอีกขั้นด้วยการปล่อยความชื้นจากไอน้ำปริมาณมากเข้าสู่ชั้นบรรยากาศ จนส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในรูปของกระแสลมที่พัดพาความชื้นจากทะเลเข้ามาในพื้นที่เพิ่มขึ้น จนทำให้เกิดฝนล่วงหน้าก่อนฤดูกาลในภูมิภาคอย่างที่เราคุ้นเคย นักวิทยาศาสตร์ทั่วโลกเชื่อมาโดยตลอดว่าป่าแอมะซอนเป็นเสมือนปอดของโลกใบนี้ และการค้นพบครั้งใหม่จะช่วยให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั่วโลกให้ความสำคัญกับงานอนุรักษ์พื้นที่ป่าแห่งนี้ ขณะที่การตัดไม้ทำลายป่ายังคงเป็นภัยคุกคามที่น่าหวาดกลัวเช่นกัน

MOST READ ON THE STANDARD.CO

1. เปิดตำนาน 'ป่าเปรู' ทำใบผู้นำประเทศ-ทหารต้องเข้าอวยพรวันเกิด **วลาดี สงสกุล**
2. ซึเกมส์ 2017 เจ้าภาพมาเลเซียแค่ไม่พร้อม หรือตั้งใจโกง **ดิษยุตม์ สุนบุยชัย**
3. เบื้องลึกแพน สับขาหลอก 'ยังลักษณ์' ตอนแรกบอกแม่ แต่สุดท้ายไร้เงา **วลาดี สงสกุล**
4. 'รอด-ผิด-ติดคุก' เปิดแนวทาง คำพิพากษาคดีจำนำข้าว ยังลักษณ์ พร้อมผล กระแสที่เป็นไปได้ **สุนทร วงษ์ปัญญา**

ภาพ Wexner Medical Center/
The Ohio State University

USA

ซ่อมแซมร่างกายด้วยไมโครชิป

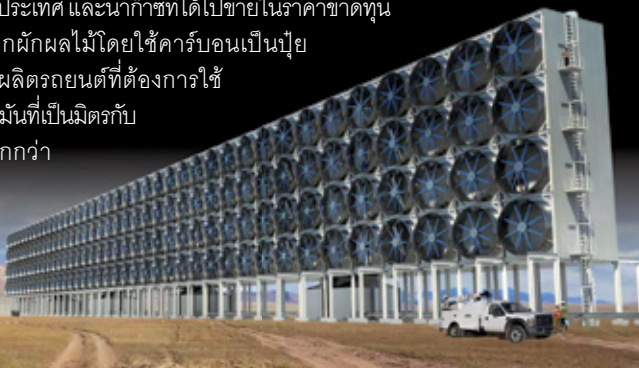
จะดีแค่ไหนถ้าแพทย์สามารถรักษาร่างกายของผู้ป่วยด้วยการสัมผัสเพียงไม่กี่ครั้ง แทนที่จะต้องรอคอยบาดแผลใดๆ นั่นคือสิ่งที่ทีมวิจัยจากมหาวิทยาลัยโอไฮโอสเตตดำเนินการ เพื่อทดสอบใช้นาโนชิปเยื่อเย็บบาดแผลของคนที่ใช้ด้วยการใช้กระแสไฟฟ้านำพาดีเอ็นเอเข้าสู่เซลล์ผิวหนังของผู้ป่วย แล้วเปลี่ยนให้กลายเป็นเซลล์ที่ร่างกายต้องการเพื่อซ่อมแซมส่วนที่สึกหรอ ไม่ว่าจะบาดเจ็บย่ำแยะแค่ไหน กระบวนการที่ว่าใช้เวลาไม่กี่วินาทีและไม่มีผลผื่นใดๆ โดยเมื่อฝังชิปเข้าสู่ผิวหนัง ขั้นตอนการฟื้นฟูร่างกายจะเริ่มขึ้นทันที การทดลองรักษาสัตว์ที่มีอาการบาดเจ็บบริเวณขาและเส้นเลือดด้วยชิปให้ผลเป็นที่น่าพอใจ ทีมนักวิจัยเชื่อว่าเทคโนโลยี Nanotransfection นี้จะปฏิวัติวงการแพทย์ เพราะช่วยลดค่าใช้จ่ายของผู้ป่วยในการเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลได้มากมาย และการค้นพบนี้จะช่วยพัฒนาการรักษาผู้ป่วยที่มีอาการบาดเจ็บทางสมอง อัลไซเมอร์ โรคพาร์กินสัน และโรคหลอดเลือดสมองแตก

SWITZERLAND

พัฒนาขนาดยักษ์ดูดก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์แก้ปัญหาโลกร้อน

ทีมนักวิทยาศาสตร์จากบริษัท Climeworks สัญชาติสวิสกำลังแก้ไขภัยคุกคามที่เกี่ยวข้องกับภาวะเรือนกระจก ด้วยการติดตั้งพัฒนาขนาดยักษ์ที่ดูดก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ออกจากอากาศ รวมทั้งยังเตรียมปล่อยสารเคมีจากบอลลูนเพื่อลดแสงจากดวงอาทิตย์อันเป็นความพยายามทางวิศวกรรมในการลดความร้อนของโลก ฝ่ายสนับสนุนเห็นว่าโครงการที่อาจใช้เงินลงทุนสูงเช่นนี้เป็นที่ต้องการเพื่อหาทางบรรลุปเป้าหมายตามความตกลงปารีส ขณะที่องค์การสหประชาชาติเห็นว่าสิ่งที่บริษัทจากแดนนาฬิกาดำเนินการจะไม่ช่วยให้บรรลุปเป้าหมายในการลดก๊าซเรือนกระจกแต่อย่างใด แต่ Climeworks เริ่มต้นปฏิบัติการดูดก๊าซพิษจากอากาศ ณ พื้นที่ชนบทใกล้เมืองซูริกตั้งแต่เดือนพฤษภาคม ด้วยการลงทุนติดตั้งพัฒนาและเครื่องกรองยักษ์มูลค่า 23 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ โดยเรียกโครงการนี้ว่าเป็น 'โรงงานตรวจจับก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์เพื่อการค้า' แห่งแรกของโลก โดยบริษัทประเภทนี้ได้เงินสนับสนุนจากรัฐบาลหลายประเทศและองค์การระหว่างประเทศ และนำก๊าซที่ได้ไปขายในราคาขาดทุน

ให้กับสวนที่ปลูกผักผลไม้โดยใช้คาร์บอนเป็นปุ๋ย รวมทั้งบริษัทผู้ผลิตรถยนต์ที่ต้องการใช้คาร์บอนผลิตน้ำมันที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมมากกว่า ปัจจุบัน

ภาพ Climeworks

MEXICO

หมู่บ้านในเม็กซิโกให้เช่าพื้นที่ทำฟาร์มกังหันลม

เม็กซิโกกำลังเร่งปฏิรูปอุตสาหกรรมพลังงาน โดยหนึ่งในทางเลือกคือพลังงานจากลม และเมืองลา เวนโตซา (La Ventosa) ขึ้นชื่อว่าจะลมแรงมาก จนกลายเป็นอุปสรรคที่ทำให้เมืองนี้เหมือนต้องคำสาป แต่ปัจจุบันบริษัทด้านพลังงานต่างหมายตาเมืองนี้เป็นจุดหมาย และชาวบ้านในเมืองปล่อยพื้นที่ทำกินของตนให้กับองค์กรธุรกิจทำฟาร์มกังหันลมเช่า ปัจจุบันมีฟาร์มลักษณะนี้ในเมืองถึง 31 แห่ง มีกังหันลมจำนวน 1,570 อัน และมีชาวบ้านที่ได้รับกระแสไฟที่ผลิตจากกังหันลม 411,000 ครอบครัว อย่างไรก็ตาม แม้ชาวเมืองจะดีใจที่สร้างรายได้จากพื้นที่ทำกินได้ แต่บางส่วนก็กังวลเรื่องผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เพราะลมแรงพัดพาฝุ่นละอองลงสู่แหล่งน้ำ และเรียกร้องให้ทางการตรวจสอบ ขณะที่รัฐบาลตั้งเป้าว่าพลังงานที่ทดแทนได้จะต้องมีสัดส่วนการใช้งานร้อยละ 50 ภายในปี 2050

ภาพ AFP

5. พลอยด์ VS คอเนอร์ วิเคราะห์จุดแข็ง ความได้เปรียบ และโอกาสที่นักชกไร้พ่ายจะพ่ายแพ้ **ดิษยรัตน์ ธนบุษย์ชัย**

6. เบื้องหลังความสำเร็จของโฆษณา #TokyoUnexpected ของ VISA ที่โดนใจหลายล้านคน **ไธรวธา รัตน์ภรณ์ชัย**

7. จำนำข้าว ยิ่งลักษณ์ กับมรดกและบทเรียนที่ถูกกึ่งไว้ให้กับสังคมไทย **เอกพล บันลือ**

8. ทำไม Spotify สตรีมมิงมิวสิกจากสวีเดนจึงเป็นอันดับหนึ่งของโลก **ชน: Apple ปณชัย อารีเพิ่มพวง**

9. ย้อนเส้นทางคดีจำนำข้าว ยิ่งลักษณ์ ชันวัตร สุวันพิพากษา ชีวะ-ตการการเมืองไทย! **สุนทร วงษ์ปัญญา**

10. เมื่อ 'กลศึกไทย-ไทยพาณิชย์' ขยับสู่ดิจิทัล จับตาการปรับตัวครั้งใหญ่ของธนาคารไทยยุค 4.0 **ปิยวงษ์ อรุณเกียรติวงษ์**

อ่านบทความได้ที่ **THESTANDARD.CO**

INDIA

สตาร์ทอัพใหม่ เชื่อมโยงเจ้าของ เครื่องมือ และความรู้ทาง การเกษตรกับ เกษตรกรรายย่อย เข้าด้วยกัน

เกษตรกรส่วนใหญ่ในอินเดียเป็นผู้ผลิตรายย่อย และเป็นเจ้าของพื้นที่ทำกินที่มีขนาดเล็กกว่า 3 เอเคอร์ (ประมาณ 7.5 ไร่) หรือประมาณ 1 ใน 10 เท่าของพื้นที่ทำกินโดยเฉลี่ยของเกษตรกรในอเมริกา และส่วนใหญ่ไม่มีเงินทุนพอจะซื้อหาอุปกรณ์ทุนแรงที่เป็นเครื่องจักร แต่บริษัท อีเอ็มทีรี แอกริเซอร์วิสเซส (EM3 AgriServices) กำลังจับคู่ปลงค์และอุปกรณ์ให้มาเจอกันแบบที่อุเบอร์ทำสำเร็จกับระบบขนส่ง โดยสตาร์ทอัพเจ้านี้ทำงานร่วมกับกลุ่มชาวนาที่มีเครื่องมืออย่างรถแทรกเตอร์รถเก็บเกี่ยวและเครื่องจักรทุนแรงอื่นๆ และให้โอกาสคนกลุ่มนี้สร้างรายได้เพิ่มเติมด้วยการปล่อยเครื่องมือให้เกษตรกรรายย่อยเช่า ซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวนาในพื้นที่ห่างไกลและมีเงินทุนน้อย โดยจ่ายตามระยะเวลาที่ใช้งาน หรือตามมูลค่าของพื้นที่ทำกิน เกษตรกรและชาวนาทั้งสองฝ่ายสามารถติดต่อบริษัทนี้ผ่านทางแอปพลิเคชันและคอลเซ็นเตอร์ และคนกลางอย่างอีเอ็มทีรีจะจับคู่ที่เหมาะสมให้มาเจอกันในที่สุด

ภาพ techcrunch.com

ภาพ Maritime Research Institute Netherland (Marin)

NETHERLANDS

นักวิทยาศาสตร์ ทดสอบ เกาะลอยน้ำ

BIG CHANGE

ภาพ AFP

นอร์เวย์นำขวดพลาสติกเก่ากลับมาใช้ใหม่มากถึง 96%

หากการนำกลับมาใช้ใหม่เป็นบททดสอบสำคัญ นอร์เวย์คงได้รับเกรดเอในวิชานี้ เพราะประเทศเล็กๆ ทางตอนเหนือของยุโรปนี้ประสบความสำเร็จในการนำขวดพลาสติกกลับมาใช้ใหม่ถึงร้อยละ 96 โดยภาครัฐยอมจ่ายเงินซื้อขวดพลาสติกคืนจากประชาชนในราคาสูง และให้สิ่งล่อใจอย่างบัตรของขวัญเพิ่มเติม ประชาชน

GLOBAL NUMBERS

ภาพ www.theguardian.com

จำนวนวันที่เรือ Christophe de Margerie ของรัสเซีย บสรทุกก๊าซธรรมชาติเหลวจากนอร์เวย์เดินทางสู่เกาหลีใต้ แล่นผ่านทะเลเหนือที่เต็มไปด้วยแผ่นน้ำแข็ง โดยไม่ต้องมีเรือตัดน้ำแข็งนำหน้าได้เป็นครั้งแรกของโลก เร็วกว่าเดินเรือผ่านคลองสุเอซถึง 30%

90 mins

ระยะเวลาที่เงาคราสจากดวงจันทร์บดบังดวงอาทิตย์ค่อยๆ เคลื่อนจากฝั่งตะวันตกสู่ฝั่งตะวันออกของสหรัฐฯ โดยเริ่มต้นที่รัฐออริกอน ผ่านรัฐไอดาโฮ มอนแทนา ไวโอมิ่ง เนแบรสกา แคนซัส ไอโอวา มิสซูรี อิลลินอยส์ เคนทักกี เทนเนสซี จอร์เจีย นอร์ท-แคโรไลนา ก่อนจะไปถึงสุดท้ายที่รัฐเซาท์แคโรไลนา เป็นสุริยุปราคาเต็มดวงครั้งแรกในรอบ 99 ปีของสหรัฐฯ

ภาพ AFP

สถาบันวิจัยทางทะเลในเนเธอร์แลนด์กำลังทดสอบแนวคิดใหม่ในการสร้างเกาะลอยน้ำขนาดใหญ่ ประกอบด้วยชิ้นส่วนรูปทรงสามเหลี่ยมทำจากไม้และโพลีสไตรีน 87 ชิ้นที่ต่อเข้าด้วยกัน และสามารถมีขนาดกว้างใหญ่ได้ถึง 5 กิโลเมตร โดยเกาะที่ว่าได้รับการปล่อยในอ่างทดสอบในช่วงกลางเดือนกรกฎาคมที่ผ่านมา เพื่อจำลองสภาพเมื่อได้รับผลกระทบจากลม คลื่น และพายุ การทดสอบดังกล่าวเป็นไปเพื่อหาทางรับมือกับระดับน้ำทะเลที่เพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ โดยทีมงานมองว่า เมื่อเมืองขยายตัวและประชากรเพิ่มขึ้น ขณะที่กิจกรรมทางทะเลมีมากมาย การสร้างพังกั้นน้ำและการถมทะเลอาจไม่ใช่ทางเลือกที่ได้ผลอีกต่อไป เกาะลอยน้ำดังกล่าวมีพื้นที่อยู่อาศัยและเป็นที่ทำงานในอนาคตสำหรับอุตสาหกรรมหลายแขนง อาทิ การขนส่งสินค้าทางเรือในพื้นที่ชายฝั่งที่มีโครงสร้างพื้นฐานจำกัด การเพาะปลูกและเลี้ยงสัตว์เป็นอาหาร เช่น สหรัยและปลา การพัฒนาและเก็บรักษาพลังงานที่ยั่งยืนอย่างลม คลื่น และแผงโซลาร์เซลล์ เป็นต้น นี่เป็นส่วนหนึ่งของโครงการ Blue Future ซึ่งเน้นให้ใช้ทรัพยากรทะเลและมหาสมุทรอย่างยั่งยืน

จะได้รับเงินคืนหรือบัตรของขวัญ เมื่อนำขวดกลับมาคืนตามจุด และรัฐยังจัดคู่สำหรับนำขวดมาคืนและจ่ายเงินคืนทันทีให้กับผู้บริโภคที่มีจิตสำนึกด้านสิ่งแวดล้อม รวมทั้งยังอำนวยความสะดวกในกรณีที่ต้องการบริจาคเงินที่ได้ให้กับองค์กรการกุศล นอร์เวย์กลายเป็นผู้นำในด้านนี้อย่างเด่นชัด เมื่อเทียบกับสหรัฐอเมริกาที่มีการนำขวดกลับมาใช้ใหม่เพียงร้อยละ 31 เท่านั้น

800

อายุ 8 ศตวรรษของโลงหินโบราณในพริทเทิลเวลล์ Prittlewell Priory ประเทศอังกฤษ ซึ่งเพิ่งเกิดรอยแตกขนาดใหญ่ เพราะนักท่องเที่ยวคู่มือนึงอุ้มลูกของตนขึ้นเหนือแผงกันส่วนจัดแสดงเพื่อถ่ายภาพและจากไปโดยไม่แจ้งเจ้าหน้าที่ว่าเกิดความเสียหายได้เช่น

ภาพ AFP

26,000 EUR

ค่าจ้างช่างแต่งหน้าประจำตัว ปธน. เอ็มมานูเอล มาครง ในช่วง 3 เดือนตั้งแต่เขาเข้ารับตำแหน่ง คิดเป็นเงินไทยราวล้านบาทเศษ ชาวฝรั่งเศสต่างไม่พอใจและวิพากษ์วิจารณ์ถึงค่าใช้จ่ายที่เกินความจำเป็นนี้ แม้กานีเยน ปธน. ฝรั่งเศสจะชี้แจงว่า ตัวเลขดังกล่าวไม่ได้สูงไปกว่าค่าเสริมล้อของอดีต ปธน. คนก่อนทั้ง ฟรองซัวส์ ออลลองด์ หรือนิโกลาส์ ซาร์โกซี ก็ตาม

WORLDWIDE

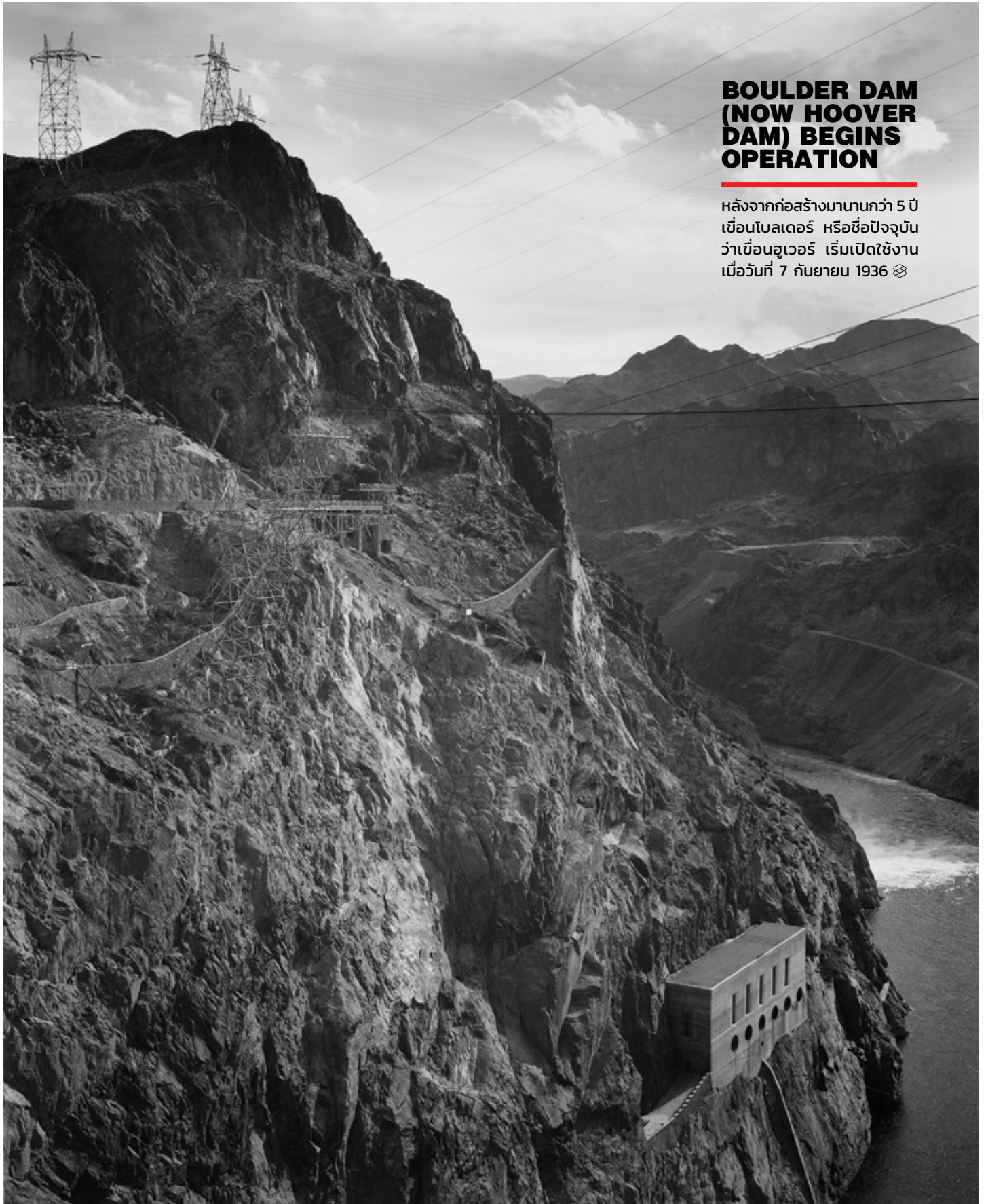
หลากแอปพลิเคชัน เพื่อผู้อพยพ

ปัจจุบันนี้มีเทคโนโลยีที่ช่วยทำให้ชีวิตของผู้พลัดถิ่นขึ้นมากมาย Refunite (refugee + unite) คือศูนย์ข้อมูลออนไลน์ในเดนมาร์กช่วยให้ผู้อพยพสามารถตามหาสมาชิกครอบครัวที่สูญหายไป Clickfinder ช่วยตรวจสอบรายชื่อคลินิกทั่วยุโรปที่ให้บริการฟรีแก่ผู้อพยพ Refugee Phrasebook สอนให้เรียนรู้ประโยคสำหรับขอความช่วยเหลือง่ายๆ 28 ภาษาในยุโรป GeeCycle รับบริจาคโทรศัพท์มือถือเครื่องเก่า เพื่อมอบให้แก่ผู้อพยพ Flüchtlinge Willkommen เป็นแอปบีเอ็นพีแห่งแรกในยุโรปเพื่อผู้อพยพ ขณะที่เว็บไซต์สัญชาติดีดซ์ Refugee Hero ช่วยหาที่พักพิงให้ผู้หนีภัยสงคราม Singa องค์กรช่วยเหลือผู้อพยพในฝรั่งเศส เปิดตัวโครงการ CALM (Comme à la maison - เหมือนนอนอยู่บ้าน) ตั้งแต่ 2 ปีที่แล้ว เพื่อหาที่พักพิงให้คนพลัดถิ่นส่วนที่ฟินแลนด์ Startup Refugees จัดสัมมนาและให้คำปรึกษาแก่ผู้อพยพ NaTakkaram เปิดโอกาสให้ผู้สนใจเรียนภาษาอาหารกับผู้อพยพเจ้าของภาษาโดยตรง โครงการทั้งหมดนี้พัฒนาในรูปแบบแอปพลิเคชันเพื่อให้เข้าถึงง่าย เกิดสงครามพันครั้ง มนุษยธรรมก็ยิ่งสวยงาม

IN HISTORY

ภาพ The U.S. National Archives

BOULDER DAM (NOW HOOVER DAM) BEGINS OPERATION

หลังจากก่อสร้างมานานกว่า 5 ปี
เขื่อนโบลเดอร์ หรือชื่อปัจจุบัน
ว่าเขื่อนฮูเวอร์ เริ่มเปิดใช้งาน
เมื่อวันที่ 7 กันยายน 1936 ☒

Malabrand

CAMP siam soi5,3fl

malabrand

@malabrand

facebook.com/malabrand

HUU GO AND HIS LIFE

โดยปกติ เราถือว่าชายหนุ่มวัย 36 ก้าวไป
ย่อมมีประสบการณ์ชีวิตมาพอสมควร และ
ผ่านบททดสอบมาไม่น้อย จนน่าจะพอมิแง่มุม
ที่น่าสนใจเพื่อถ่ายทอดให้คนอื่นได้เรียนรู้
จากการสนทนาพูดคุยบ้างไม่มากก็น้อย

จุลจักร จักรพงษ์ หรือ ฮิวโก้ ก้าวจาก
การเป็นนายแบบโฆษณา เข้าสู่การบันเทิง
เป็นพระเอกละครและภาพยนตร์ ก่อนจะ
ค้นพบว่าดนตรีคือสิ่งที่รักหมดหัวใจ กระทั่ง
ฮิวโก้เลือกเดินบนเส้นทางนี้อย่างเต็มตัว
มีผลงานในเมืองไทยและได้ไปหาประสบการณ์
ในวงการเพลงที่อเมริกากับค่ายใหญ่ของ
ศิลปินดัง ก่อนจะกลับมาสานต่องานดนตรี
ในเมืองไทยอย่างถาวร

หนุ่มสายเลือดยุคคนนิยมมองชีวิต
ที่ผ่านมา สถานะในปัจจุบัน และอนาคต
ข้างหน้าอย่างไร THE STANDARD สวม
มาไว้ในฉบับนี้

O

sustained

E

LEO CASTELLI 4 east 77 new york 10021 bus

...
have
pant
enot
him
her

issue
...
trava

ON LIFE AND FAMILY

“ผมนับถือคนที่ไปเรียน
หนังสืออย่างมีเป้าหมาย
ตั้งใจ อยากมีความรู้ตรงนั้น
หรืออยากมีอาชีพตรงนั้น
เพราะว่าเขาอดทนได้ที่จะ
เรียนอยู่ 4-5 ปี เพื่อที่จะ
เป็นอะไรที่เขาอยากเป็น
ผมนับถือมาก แต่คนที่ไป
เรียนต่อด้วยเหตุผล เพราะ
ไม่กล้าเผชิญหน้ากับชีวิต
การทำงาน หรือไปเรียน
เพราะว่าคนอื่นเขาไปเรียน
กัน ผมว่านี่แย่มากเหมือนกัน
แย่มาก กับคนที่ไม่ไปเรียน
เพราะขี้เกียจ”

อายุ 20 ปี นิตยสาร สารคดี ปีที่ 17 ฉบับ 205
กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2545

“ผมมั่นใจในตัวเอง มากขึ้น มั่นใจว่าไม่รู้อะไรเลย ยิ่งโตยิ่งไม่รู้อะไรเลย ไม่รู้อะไรทั้งสิ้น แล้วก็ ขอเรียนรู้อีกคนอื่น อาจเป็นด้วยวัย อย่างตอนเราตั้งวง สืบล้อ เรานึกว่าเราจะ อยู่วงนี้ไปตลอดชีวิต ตอนเราอายุ เมืองไทย เราบอก จะอยู่ตลอดชีวิต ตอนเราไปประท้วง เราก็นึกว่าเรื่องหนึ่ง จะเกิดขึ้น กลับกลายเป็นอีกเรื่องหนึ่ง”

อายุ 28 ปี

นิตยสาร *สารคดี* ฉบับที่ 302 เมษายน พ.ศ. 2553

อายุ 34 ปี

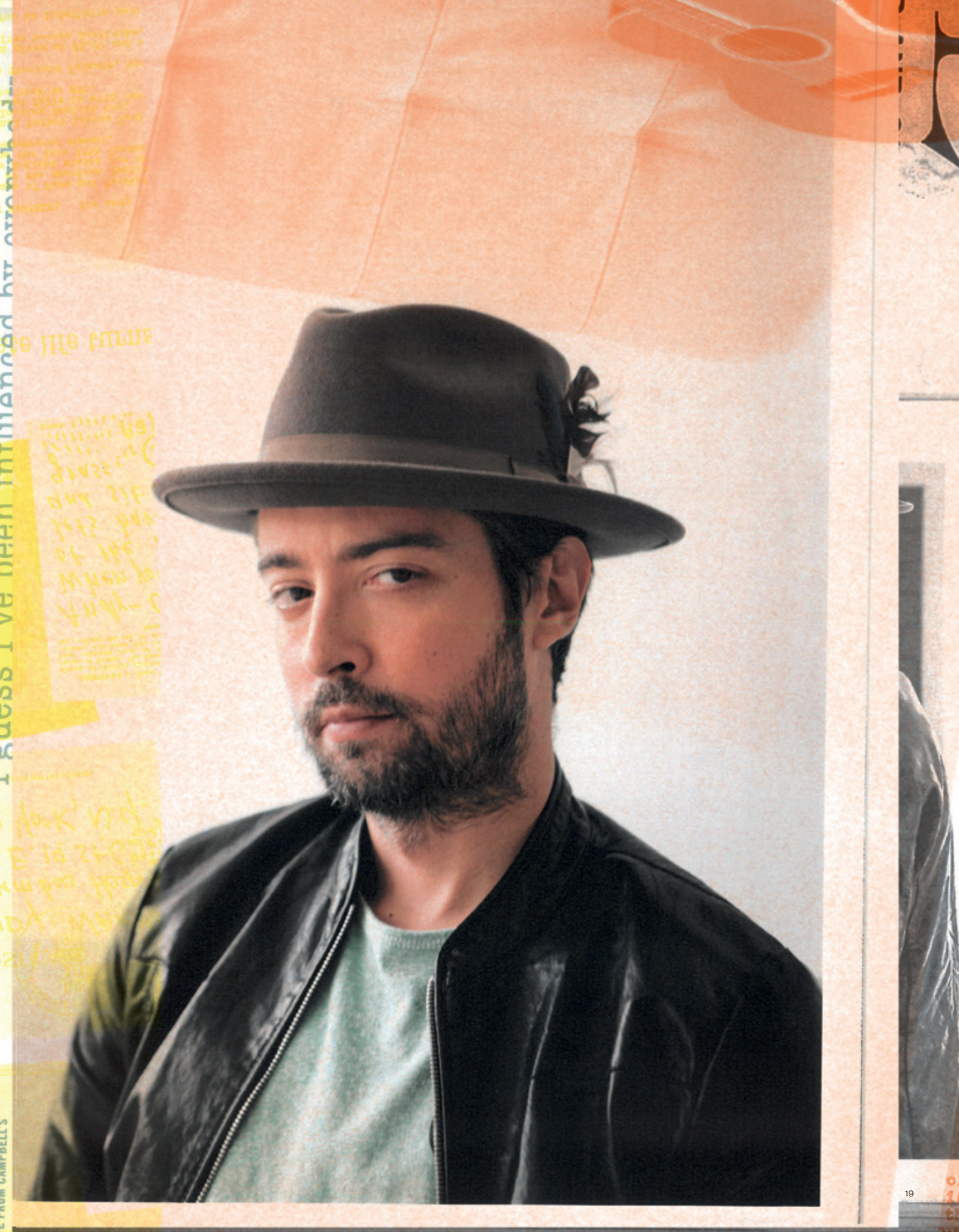
นิตยสารออนไลน์ *Fungjai Zine*
5 พฤศจิกายน พ.ศ. 2558

“ผมแทบเลิกคิดเรื่องความเป็น intellectual ความคิดทางปัญญาที่ลึกซึ้งไม่สำคัญเท่าไรแล้ว เพราะมีแรงกดดันทางธรรมชาติที่ต้องเจอ การจัดการเวลา จัดลำดับความสำคัญ สุขภาพ การกินอยู่ ไม่ใช่ความคิดที่เก๋อะไรหรอก แต่มันจำเป็นต้องทำ ถ้าไม่ทำคือเป็นคนใช้ไม่ได้ อย่างน้อยในสายตาตัวเอง ภรรยา ลูก พ่อแม่ แม่ยาย หรือสังคมน้อยๆ ที่อยู่รอบตัวเรา เราจะไม่ทำอะไรที่ทำให้เขาผิดหวัง” **อายุ 36 ปี** THE STANDARD

**“HAVING CHILDREN
CHANGES MOST
PEOPLE FOR
THE BETTER.
AND I DON’T THINK
ANYONE IS RATIONAL.
I THINK PEOPLE DO
WHAT THEY WANNA DO
OR CAN DO BECAUSE
THE OPPORTUNITIES
THEY HAVE AND
THEN RATIONALIZE
IT AFTERWARDS...”**

อายุ 36 ปี สัมภาษณ์ในรายการ We Need To Talk EP04: THE STANDARD PODCAST

the life things

Handwritten notes on a yellow sticky note, including the words "VANDY", "MAY", and "HND".

Handwritten notes on a yellow sticky note, including the words "HOCK", "B-15", and "MAY".

FROM CAMPBELL'S

“วัยรุ่นเมื่อ 25 ปีที่แล้ว
ยอมตายเพื่อสิ่งที่เขาเชื่อ
ผมอยากรู้ตอนนี้
หากบ้านเรามีเผด็จการ
เด็กนักศึกษาไทยจะทำ
อะไรกัน ผมว่าไม่ทำอะไร
กันเลย ผมยังจำได้ว่า
เมื่อตอนเหตุการณ์
พฤษภาทมิฬ ผมอายุ
10 ขวบ อยู่ที่ลอนดอน
แม่พาผมไปประท้วง
ที่สถานทูตไทย คนที่ไป
ประท้วงมีแต่คนรุ่นแม่
คนรุ่นน้า แต่นักศึกษา
ไทยไม่ค่อยเห็น คุณอย่า
คิดว่าบ้านเมืองจะ
สงบตลอด ในอนาคต
ไม่มีอะไรแน่นอนหรอก”

อายุ 20 ปี

นิตยสาร *สารคดี* ปีที่ 17
ฉบับ 205 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2545

ON POLITICS

“ประชาธิปไตยของพวกเราคือ มีสิทธิที่จะพูดหรือทำอะไรก็ตามที่ไม่
เดือดร้อนคนอื่น ประชาธิปไตยคือการแสดงออกทางความคิดเห็น
ไม่ว่าจะเป็นศิลปะ หรือเป็นอะไรก็ตาม ประชาธิปไตยคือรัฐบาลที่ปกป้อง
และรับใช้ประชาชน ไม่ใช่แสวงอำนาจเพื่อตัวเองหรือพรรคพวก”

อายุ 28 ปี นิตยสาร *สารคดี* ฉบับที่ 302 เมษายน พ.ศ. 2553

“ผมไม่ได้เจตนา
ให้มีรัฐบาลทหาร
แต่ผมไปประท้วงตอน
ปี 2549 นั่นคือสิ่งที่
เกิดขึ้น ทุกอย่างที่ผม
กำลังรุนแรงในตอนนั้น
พอมองกลับไปแล้ว
เห็นทุกอย่างมันเกิดขึ้น
ซ้ำๆ วนเวียน
เหมือนเดิม ก็เริ่มรู้สึก
ว่าโลกมันเปลี่ยน
เจตนาจะบริสุทธิ์ยังไง
ก็เถอะ แต่ถ้าผลมัน
ออกมาแย่ ก็คือแย่”

อายุ 36 ปี THE STANDARD

DON'T THE CAREER IN

EV-

SIT'S

“มีสองอย่างที่กำหนดชีวิตผม คือ ความจำเป็น กับความชอบ ถ้าเรื่องอะไรที่ผมชอบ ผมก็จะทำ ถ้ามันจำเป็นจริงๆ ผมก็จะทำ แต่ถ้ามันไม่จำเป็นแล้ว ผมไม่รักนะ ไม่มีทางที่ผมจะทำ อย่างเช่น การรักษาภาพลักษณ์ของตัวเอง คนอื่นในวงการเขาจะแคร์ ภาพลักษณ์ตัวเองมาก เช่น ถ้าดาราคณนี่ต้องถ่ายแบบ ขึ้นปก นิตยสาร ก็จะมานั่งแคร์ว่า ถ่ายกับใคร ถ่ายปกกับคนนี่ไม่ได้ หรือไม่ยอมเล่นละครกับดาราคณนั้น เพราะมันคนละระดับกัน นี่มันบ้าไปแล้ว ไร้สาระ”

อายุ 20 ปี

นิตยสาร *สารคดี*

ปีที่ 17 ฉบับ 205 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2545

ISE.

“ความสำเร็จมันเหมือน
เป็นเป้าหมายที่ต้อง
คว้าไว้ แต่ความจริงแล้ว
ชีวิตเราต้องอยู่ไปเรื่อยๆ
หลายสิบปี เพราะฉะนั้น
ความสำเร็จมันไม่ใช่
สิ่งที่จบไปเป็นชุดๆ
ความสำเร็จมันคือ
การอยู่รอดและชอบ
ในงานที่ตัวเองทำ”

อายุ 33 ปี ประชาชาติธุรกิจออนไลน์
10 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2558

**“BEING ON THE
STAGE IS THE
TIME WHERE
I FEEL LIKE
THE INNER AND
THE OUTER IS NOT
IN CONFLICT AND
EVERYTHING IS
AS IT SHOULD BE.
THERE’S NO
COMPROMISE.
THE AUDIENCE IS
ON YOUR SIDE.
YOU’RE WHERE
YOU WANNA BE,
DOING WHAT
YOU WANNA DO.”**

อายุ 36 ปี สัมภาษณ์ในรายการ We Need To Talk EPO4:
THE STANDARD PODCAST

“อยู่ๆ คนเราจะดังไม่ได้
การที่จะให้คนมาสนใจเรา
เราต้องมีอะไรในตัวก่อน
เราต้องมีเรื่อยๆ ถ้าไม่มีอะไร
เกิดขึ้น เรายังเป็น
สุญญากาศ เรายังไม่มีอะไร
เราก็ต้องพร้อมที่จะโดน
ปฏิเสธ พร้อมที่จะโดน
วิจารณ์ว่าเพลงยังไม่พร้อม
ทำนองยังไม่พอดี เพลงไม่ถึง
พอเราโดนแล้วจะรู้สึก
ว่ามันเจ็บ เพราะว่ามันจริง”

อายุ 28 ปี

นิตยสาร *สารคดี* ฉบับที่ 302 เมษายน พ.ศ. 2553

ON MUSIC

**“ห้ามดูถูกคนดูคนฟังว่า
คนไทยเขาทำได้แค่นี้
อาจจะเป็นเพราะเพลงคุณ
ไม่ดีพอสำหรับเขา
เพราะว่าคนไทยเป็นหนึ่งใน
ชาติที่มีรสนิยมมากที่สุด
ในโลก เพราะฉะนั้น
ถ้าเพลงคุณขายไม่ออก
คนไม่ฟัง คนเดินออก
มันเป็นเพราะคุณร้อง
ไม่เพราะพอ เพลงคุณ
ไม่นำฟัง วงคุณเล่นไม่ได้
เรื่อง ไม่ใช่ไปโทษว่าคนไทย
ฟังได้แค่นี้ ฟังไม่เป็น”**

อายุ 34 ปี
GM Live
พฤศจิกายน พ.ศ. 2558

“ตอนนี้ผมอายุ 36 แต่
ยังมีราคาในท้องตลาด
ที่โอเค เริ่มรู้สึกว่ามันมี
ความสัมพันธ์แปลกๆ
ระหว่างผมกับแฟนเพลง
ซึ่งกึ่งห่างเหิน แล้วก็
ใกล้ชิด บางทีเหมือนเขา
เข้าใจผมมากกว่า
คนใกล้ตัวอีก เพราะ
บางเรื่องที่พูดในเพลง
ผมยังไม่เคยพูดกับ
แม่หรือเมียด้วยซ้ำ”

อายุ 36 ปี
THE STANDARD

IC

ON SO- CIETY

“ประเทศที่ปฏิบัติกับสตรี
ดีแค่ไหน เขาก็ศิวิไลซ์เท่านั้น
ประเทศไหนที่สุภาพสตรี
เลือกตั้งไม่ได้ หรือถูกทุบตี
ก็อย่าไปอยู่เลย มันไม่ศิวิไลซ์
ความศิวิไลซ์ขึ้นอยู่กับผู้ชาย
เพราะว่าผู้ชายเป็นสัตว์
ที่อันตรายที่สุดในโลก
ไม่มีอะไรอันตรายกว่าผู้ชาย
ที่ไม่มีอะไรจะเสีย เขาไม่ได้ถูก
เลี้ยงมาให้เคารพผู้หญิง”

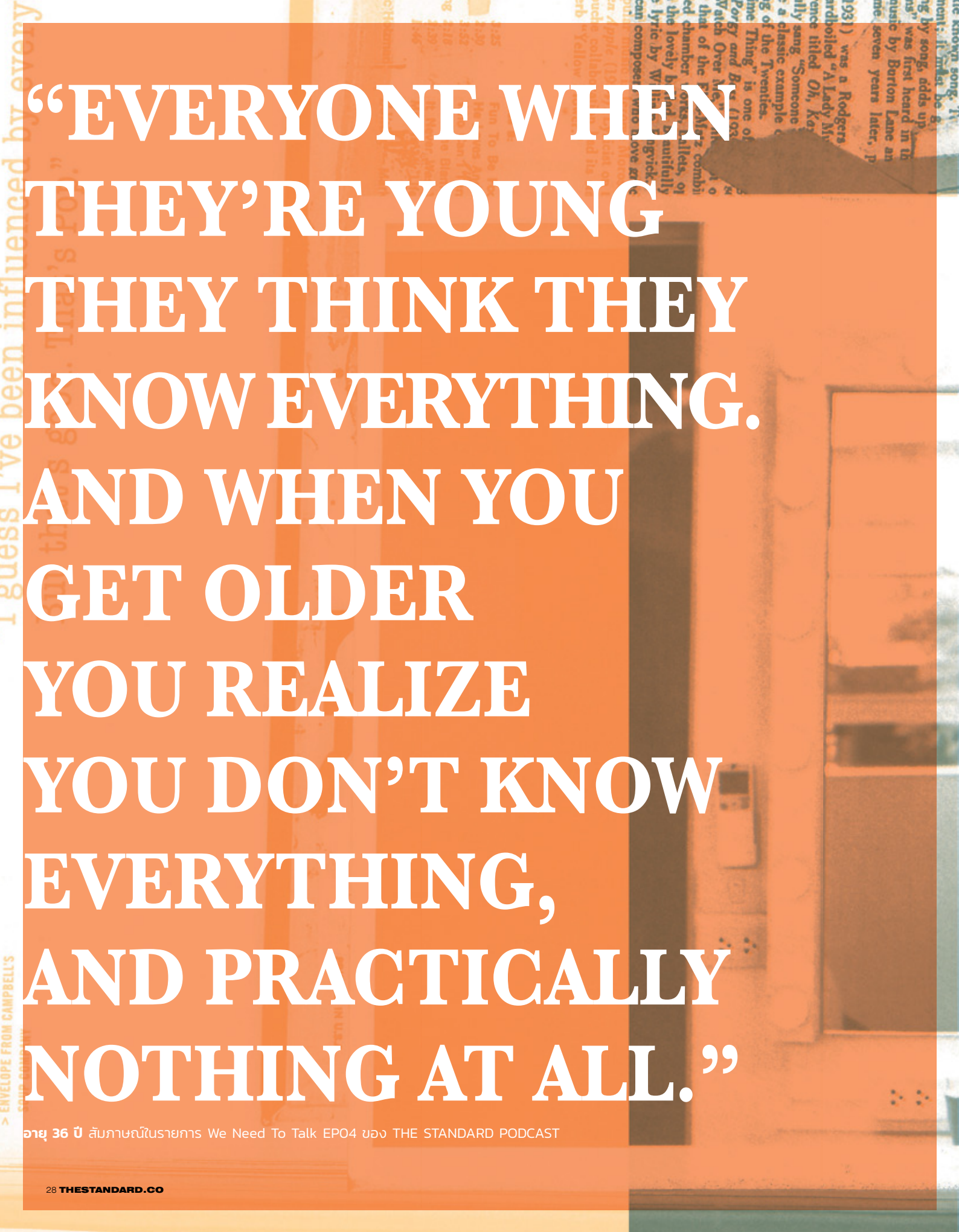
อายุ 33 ปี
GM LIVE
2 กรกฎาคม พ.ศ. 2558

“ในเมืองไทย หรือใน
อังกฤษเองก็ตาม
จะมีเรื่องที่ว่า ชาวดี
ดាំไม่ดี ซึ่งผมมี
ปัญหากับความคิด
นี้มาก เพราะว่ามัน
ไม่จริง ชาวไม่ได้ดี
ดាំไม่ได้เลย มันไม่ได้
อะไรเลย แค่เป็น
ความจริงของมัน
สีดាំก็คือสีดាំ ไม่ได้มี
คุณค่ามากกว่าหรือ
น้อยกว่า มืดเป็นแค่
ความมืดเฉยๆ
ไม่ได้บ่งบอกถึงคุณค่า
ความดีเลวอะไรทั้งสิ้น”

“สังคมมันเป็นสิ่งที่
เป็นไปด้วยเจตนาจาก
ผลรวมของพฤติกรรม
ของคนกลุ่มหนึ่งในที่
ที่หนึ่งโดยเฉลี่ย ผมไม่
คิดว่าสังคมจะเป็นสิ่งที่
ใส่บังคับเขียนเพื่อบังคับ
มันได้ ที่เราทำได้คือ
ใช้ชีวิตอยู่ในนั้น”

อายุ 35 ปี Giraffe Magazine
8 กันยายน พ.ศ. 2559

“ตอนหนุ่มๆ เคยคิดว่าต้องพูดเพื่อส่องแสง
ในที่มืดให้พวกคนโง่ได้เห็น แต่จริงๆ ทุกคนเห็นกัน
อยู่ก่อนแล้ว เขาแค่รู้ว่าไม่จำเป็นต้องออกมาพูด
พอผมยิ่งแก่ ผมยิ่งเป็นอนุรักษนิยมมากขึ้น
รู้ว่าบางอย่างที่ควรพูดและไม่ควรพูด
ความคิดเห็นของผมไม่ได้เป็นสิ่งสำคัญ แล้วการ
ยึดเหียดความคิดเห็นก็ไม่ได้เป็นอะไรที่เพลิน
สำหรับคนอื่นเท่าไร”

“EVERYONE WHEN
THEY’RE YOUNG
THEY THINK THEY
KNOW EVERYTHING.
AND WHEN YOU
GET OLDER
YOU REALIZE
YOU DON’T KNOW
EVERYTHING,
AND PRACTICALLY
NOTHING AT ALL.”

อายุ 36 ปี สัมภาษณ์ในรายการ We Need To Talk EPO4 ของ THE STANDARD PODCAST

popular music
high our popular
wins, Harold Ark
5, to name a few

fully fashioned
s that their fi
ure, singers, ar
llis in the prec
eyes light up
table and meani
voice, his rhyth
further enriched
ong an individua
at element in the
very choice. He

AND C

IT

FACTS

- ตอนอายุ 5-6 ขวบ ฮิวโก้เคยดื้อ และไม่ยอมพูดภาษาอังกฤษกับคนที่มาพูดด้วยแม้แต่คนเดียว
- เพลงเพื่อชีวิตเพลงแรกที่ฮิวโก้ประทับใจ และเปิดโลกสู่การฟังเพลงเพื่อชีวิตคือ *อเมริกา* ของวงคาราบาว
- บ็อบ ดิลแลน และ เลนเนิร์ด โคเฮน เป็นต้นแบบการแต่งเนื้อเพลงภาษาอังกฤษของฮิวโก้
- หนังสือ *หลายชีวิต* ของ หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช คือหนังสือภาษาไทยที่มีอิทธิพลกับการใช้ภาษาของฮิวโก้มากที่สุด
- ฮิวโก้เคยแต่งเพลงชื่อ *Disappear* ร่วมกับนักแต่งเพลงชาวอังกฤษ ซึ่งในเวลาต่อมากลายเป็นเพลงที่บียอนเซ่ชื่นชอบและเลือกมาร้องในอัลบั้ม *I Am...Sasha Fierce* ของเธอ ฮิวโก้บอกว่าเพราะเพลงนั้น เขาจึงได้มีชีวิตในวงการเพลงอีกครั้ง
- เวลาว่างของฮิวโก้ เขาชอบฟังบรรยายวิชาการในยูทูบ เช่น เรื่องความสัมพันธ์ทางการเมืองระหว่างประเทศ ทฤษฎีภาษาของมนุษย์ ฯลฯ
- ฮิวโก้เคยปรากฏตัวอยู่ในภาพยนตร์ฮอลลีวูดชื่อดัง *No Strings Attached* เป็นฉากในผับ เขาเล่นเป็นนักดนตรีและร้องเพลง *99 Problems* หนึ่งในเพลงที่สร้างชื่อให้เขาในระดับสากล
- เพลง *Bread & Butter* จากอัลบั้ม *Old Tyme Religion* ได้รับการคัดเลือกให้ใช้เป็นเพลงโปรโมตละครเรื่อง *Castle* ทางช่อง ABC ของสหรัฐฯ และยังมีการนำไปใช้ประกอบละครเรื่อง *Entourage* ในซีซั่น 7

NO
WES
TO
P

THE STANDARD

STAND UP FOR THE PEOPLE

HOME NEWS CULTURE LIFESTYLE OPINION VIDEO PODCAST MAGAZINE PHOTOGRAPH CONTACT

POLITICS
มองโจมตียการเมืองไทยในวันที่โรสมการ ยิ่ง
ลักษณ์ ยืนวัด

LATEST

- Insects Man and Bouffant
จากรัสเซีย
- นิสิตคนน่ารัก
- แพลตฟอร์มขายของ มูลค่า 100 D และ 8888888888
ได้จุดประกาย
- (ผิด) วิญญาณ 'Joker-Harley Quinn' ที่บังเอิญ
เป็นแรงบันดาลใจ
- โทษหรือเป็นของของ
- 'ร่างของประตูน' อรรถกร
ทศศิริรักษ์ในใจของเพื่อน
- เมื่อดอก ทรายจัน อิม
จนเป็นโลก... มันไม่ขี้ขี้
- 'ทนายจอน' ยืนในรถจอด
ไฟ สีฟ้าในใจของเพื่อน
ทุกวันนี้
- Issue 7 : ISRAEL THE
STARTUP NATION
- เมื่อโลกของ AIS NEXT G
เปลี่ยนผ่านความถี่คลื่น 1
Gbps ไปทางไหน
- ตอนเรย์ไคการที่งานจาก
The Face Men Thailand
Ep.5 (26 ส.ค. 2562)

ART & DESIGN
'ร่างของประตูน' อรรถกร
ทศศิริรักษ์ในใจของเพื่อน

SEX & RELATIONSHIPS
เมื่อดอก ทรายจัน อิม
จนเป็นโลก... มันไม่ขี้ขี้

LIVING
จันจัน: บทกวีในใจของเพื่อน
เมื่อ 'เมย์' คือคนที่มีความหมาย
ในชีวิต

EAT & DRINK
'วันดีมีกิน' ไม่ใช่แค่กิน
อาหารอร่อยเท่านั้น

ISSUE PREVIEW
Issue 7 : ISRAEL THE STARTUP
NATION

WELLNESS
เคล็ดลับการดูแลสุขภาพ 'จัน 5' บท
กวีของ 'เมย์' และ 'จัน'

NEWS
CULTURE
LIFESTYLE
OPINION
VIDEO
PODCAST
MAGAZINE

THE STANDARD .CO

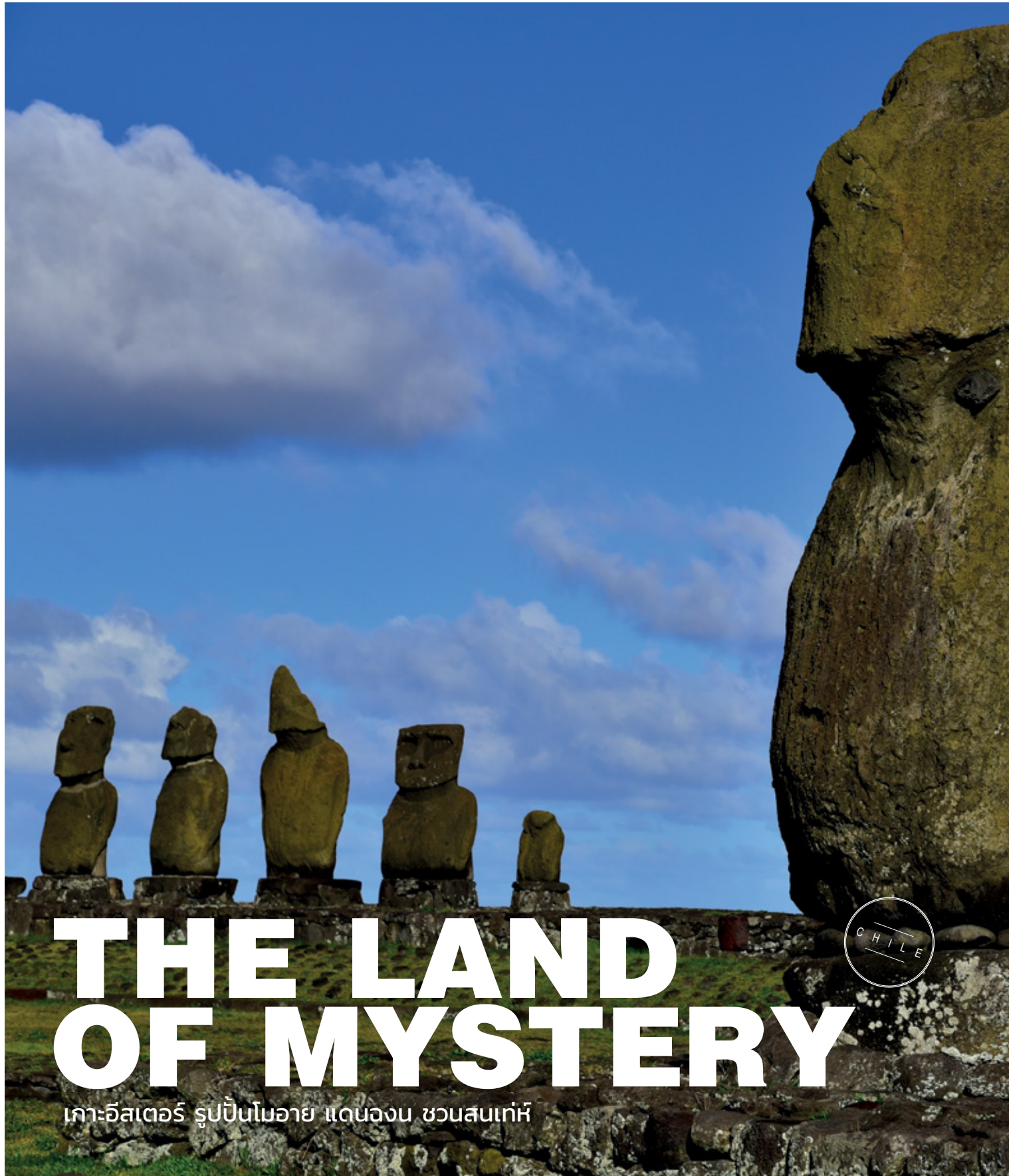

ภาพประกอบ Shutterstock

LIFESTYLE

IT'S ALL ABOUT LIVING YOUR LIFE TO THE FULLEST

รูปปั้นโมอายดูสะดุดตาจากฝีมือแกะสลักของชาวโพลินีเซียนและทิวทัศน์ของปากปล่องภูเขาไฟ คือส่วนหนึ่งที่ทำให้เราอยากออกเดินทางไปกับเกาะอีสเตอร์บ้าง

THE LAND OF MYSTERY

เกาะอีสเตอร์ รูปปั้นโมอาย แดนจอน ชวนสนเท่ห์

รูปปั้นโมอายเกือบพันตัวที่เหลืออยู่บนเกาะ ถูกสร้างและลงมือแกะสลักโดยชาวโพลินีเซียนที่อาศัยอยู่บนเกาะนี้เมื่อพันกว่าปีก่อน ชาวเกาะเชื่อว่ารูปปั้นโมอายจะช่วยปกป้องรักษาจิตวิญญาณของหัวหน้าเผ่าและหัวหน้าครอบครัวเอาไว้ ซึ่งท้ายที่สุดสิ่งเหล่านี้จะทำให้สิ่งดี ๆ อยู่กับเกาะตลอดไป

ไม่รู้ระยะทางจากบางกอกไปหาเกาะอีสเตอร์ (Easter Island) คือเท่าไร รู้แต่ว่าน้ำหนักของความอยากทำความรู้จักกับเกาะอันน่าพิศวงแห่งนี้มันขยับขยายพองตัวมากขึ้นทุกวัน

เอาเข้าจริง นอกจากรูปปั้นหินโมอาย (Moai) แล้วฉันแทบไม่รู้อะไรเลยด้วยซ้ำเกี่ยวกับเกาะอีสเตอร์มีแค่ความกระหายใคร่รู้ที่แบกมันข้ามน้ำข้ามทะเลมาด้วย

ก็ถูกแล้วไม่ใช่หรือ เราควรเรียนรู้ทุกๆ อย่างในโรงเรียนแห่งการเดินทาง และ 3,600 กิโลเมตรจากชายฝั่งประเทศชิลี คือระยะการบินในพิภพที่ใกล้ที่สุดในการมาหาเกาะกลางมหาสมุทรแปซิฟิกแห่งนี้ เรียกว่าบินกันยาวเท่ากับบินไป-กลับกรุงเทพฯ-ฮ่องกง จังหวัดที่เรือบินกำลังจะร่อนลง ฉันพอได้เห็นรูปพรรณสัณฐานของเกาะอีสเตอร์ หรือที่ชาวเกาะเรียกกันว่า เกาะราปา นุย (Rapa Nui) แต่ความที่ชิลีใช้ภาษาสเปนจึงเรียกกันอีกชื่อว่า อีสลา เดอ ปัสกวา (Isla de Pascua)

เกาะนี้อาจจะไม่ใหญ่มากนัก แต่สภาพภูมิประเทศของเกาะอีสเตอร์เป็นเกาะที่มีภูเขาไฟที่ดับแล้วอยู่ 3 ลูก มองจากองศาเดียวกับวิหคจึงจะเห็นปากปล่องภูเขาไฟที่กว้างมาก

พูดก็พูดเถอะ มื้อของการมาเกาะอีสเตอร์เหมือนไปเกาะโบรา โบรา แห่งเฟรนช์โปลินีเซียมากกว่าอยู่อเมริกาใต้ ทั้งผู้คน ทั้งดินฟ้าอากาศ ชวนให้คิดอย่างนั้น ระหว่างที่กรุงชิลีถูกห่มไว้ด้วยลมหนาว แต่ที่นี่มีลมร้อนโกรกเบาๆ แบบอยู่เกาะ หน้าตาของผู้คนก็ไม่ได้ไปทางสเปน แต่ไปทางชาวโพลินีเซียนมากกว่า

เรือนพักบนเกาะอีสเตอร์ส่วนใหญ่เจ้าของเป็นคนท้องถิ่น และราคาที่พักค่อนข้างแพงมาก เรียกว่าจ่ายกันคนละ 3-4 พันนี่ยังเป็นห้องหน้าต่างวิวตาธรรมดามาก ต้นทุนค่าทำความรู้จักเกาะอีสเตอร์ ถ้านับรวมตั้งแต่ค่าเรือบินมาจนถึงค่าที่พักและค่าใช้จ่ายบนเกาะจึงแพงสะเทือนใจนักเดินทางชั้นประหยัดกันพอสมควร

พูดถึงเรื่องที่พัก โรงแรมเซนต์ๆ ใหญ่ๆ ไม่มีมาเปิดตลาดที่นี่ เพราะไม่ใช่เรื่องง่ายที่คนต่างถิ่นจะเข้าไปซื้อที่ดินจากชาวเกาะ แม้แต่คนชิลีเองที่ไม่ใช่คนพื้นเมืองที่เติบโตมาจากบนเกาะ ก็ไม่มีสิทธิซื้อที่ดินเช่นกัน

ความจริงจะให้สนุก มาที่นี่แล้วใช้เวลาสัก 4 วันเต็มค่อยๆ เดินสายเที่ยวไปที่ละโซนดูท่าจะดี เพราะเกาะอีสเตอร์นั้นใหญ่พอตัว บ้างปั่นจักรยาน บ้างเช่ารถขับไปให้ทั่วเกาะ บ้างซื้อทัวร์ไปเจอกับชาวบ้าน ส่วนฉันเลือกเช่าแท็กซี่ให้พวกันไปทั่วเกาะ แท็กซี่แบบนี้เขาจะวิ่งคอยหาลูกค้าอยู่แถวฮังกา รัว (Hanga Roa) มุมที่เป็นย่านศูนย์กลางของเกาะ

จากนั้นรถพาวิ่งลงทางใต้ของเกาะ จุดหมายแรกของเราอยู่ที่ภูเขาไฟราโน คาอู (Rano Kau) มุมนี้มีปากปล่องภูเขาไฟให้เดินเทร็กกันพอหอมปากหอมคอที่จริงแถวนี้เป็นหมู่บ้านหินโบราณที่ว่ากันว่ามีชุมชนเกิดขึ้นตั้งแต่ช่วงศตวรรษที่ 16 เลยมีร่องรอยการใช้ชีวิตของผู้คนในอดีต ทั้งมุมที่เป็นบ้านพักอาศัย มุมที่ใช้เป็นศูนย์กลางในการประกอบพิธีกรรมต่างๆ ของชาวเกาะ นอกจากนี้จะเห็นบ้านก้อนหินกว่า 50 หลังแล้ว ยังมีภาพสลักบนหินให้ดูด้วย

ฉันยังสงสัยว่าจริงลงไปบนทางเดินรอบๆ ปากปล่องภูเขาไฟราโน คาอู นี่คือปากปล่องภูเขาไฟที่ดับแล้ว เกิดจากการทับถมของลาวาเมื่อแสนกว่าปีก่อน ปากปล่องมีเส้นผ่านศูนย์กลางกว้างมากกว่า 1 กิโลเมตร ทุกก้าวจึงเข้าไปด้วยระดับการติดของหัวใจที่ไม่ปกติเท่าที่ควรนัก

จะอ้อยอิ่งก็ไม่ได้ เพราะเส้นทางตามรอยโมอายรออยู่ โชเฟอร์พาวิ่งเลาะทะเลกินลมชมอากาศไปเรื่อย แต่นั่นทำให้เห็นรูปปั้นโมอายตั้งเรียงรายอยู่ริมทะเลเป็นระยะ

อาจจะเจอกะปริบกะปรอยในหลายจุด แต่ที่อากาศฮังกา (Akahanga) ถือว่าเป็นจุดหลักๆ ที่เจอโมอายกลุ่มหินขนาดใหญ่ที่สุดบนเกาะมุมนี้เป็นที่ฝังศพของกษัตริย์และคนระดับสำคัญของเกาะ

น่าแปลกที่มุมนี้ฉันได้เห็นโมอายนอนล้มระเกะระกะเป็นจุดๆ เพราะแถบนี้เกิดสึนามิบ่อยครั้งจนพัดรูปปั้นโมอายที่อยู่ริมทะเลล้มกระจัดกระจายไปทั่ว

มุมนี้เนื้อที่ถือว่าเป็นแค่ออร์ดิฟ แต่ย่านทงการิกิ (Tongariki) ถือเป็นส่วนต่อสำหรับแขกหรือของ

เกาะอีสเตอร์ นี่คือมุมที่มีรูปปั้นโมอายยืนหันหลังให้ทะเลเรียงรายกัน 15 ตัว

ดูเหมือนฝนกำลังจะมา แต่คณะโมอายยังยืนนิ่งอยู่ที่เดิม ค่อยๆ เดินมาหย่อนกันลงบนสนามหญ้าสีเขียว สบตากับโมอายทั้ง 15 พวกเธอมาเรียงนี้ได้อย่างไรแล้วใครกันที่สร้างรูปปั้นเหล่านี้ คนเหล่านี้อยู่บนเกาะได้อย่างไรกัน ที่สำคัญคืออยู่กันมานานเท่าไรแล้ว แต่ที่อยากรู้มากที่สุดคือ ทั้งเกาะอีสเตอร์จะมีมากสักแค่ไหน

สืบสาวราวเรื่องได้ความว่า รูปปั้นโมอายเกือบพันตัวที่เหลืออยู่บนเกาะถูกสร้างและลงมือแกะสลักโดยชาวโพลินีเซียนที่อาศัยอยู่บนเกาะนี้เมื่อพันกว่าปีก่อน ส่วนเหตุผลในการสร้างโมอายนั้นมึหลายอย่าง บ้างก็ว่าสร้างเพื่อเป็นตัวแทนถึงคนในครอบครัวที่เสียชีวิตไปแล้ว หรืออาจจะเป็นผู้นำของเกาะ

ชาวเกาะพากันเชื่อว่ารูปปั้นโมอายจะช่วยปกป้องรักษาจิตวิญญาณของหัวหน้าเผ่าและหัวหน้าครอบครัว ซึ่งท้ายที่สุดสิ่งเหล่านี้จะทำให้สิ่งดี ๆ อยู่กับเกาะตลอดไป ทั้งข้าวปลาอาหารและดินฟ้าอากาศ

แค่รู้เรื่องของโมอาย จะอะไรก็ช่างเถอะ แต่เมื่อฟังดูให้ดีก็พบว่ารูปปั้นที่ยืนเรียงรายกันอยู่นั้น หน้าตา

“ชาวเกาะพากันเชื่อว่า
รูปปั้นโมอายจะช่วยปกป้องรักษา
จิตวิญญาณของหัวหน้าเผ่าและ
หัวหน้าครอบครัว ซึ่งท้ายที่สุด
สิ่งเหล่านี้จะทำให้สิ่งดีๆ อยู่กับ
เกาะตลอดไป ทั้งเรื่องข้าวปลา
อาหารและดินฟ้าอากาศ”

ก็ไม่ได้เหมือนกันซะด้วยสิ จริงอยู่ที่รูปปั้นพวกนี้ส่วนใหญ่
มีขนาดใหญ่ แต่ในรายละเอียดนั้นไม่เหมือนกัน บางตัว
สมบูรณ์ บางตัวหัวแห่ ขณะที่บางตัวมีหมวกที่วางอยู่
บนหัวของโมอาย

ว่ากันว่าเดิมทีโมอายพวกนี้ไม่ได้ยืนเด่นตระหง่าน
อยู่อย่างนี้ แต่ล้มระเนระนาดในช่วงสงครามระหว่าง
ชนเผ่า แกมเคราะห์ที่ชากรรมชาติมาเจอคลื่นยักษ์สึนามิ
ถล่มอย่างหนักเมื่อ 50 กว่าปีที่ผ่านมามาก แต่เมื่อไม่กี่ปี
มานี้เอง บริษัทญี่ปุ่นได้ทำโครงการฟื้นคืนชีพโมอาย
ภายใต้การดูแลของนักโบราณคดี ใช้เวลาเกือบ 4 ปี
โมอาย 15 ตัวก็ฟื้นคืนชีพมาตั้งอยู่ริมอ่าวทางกรีก
ได้เหมือนเช่นทุกวันนี้

ฉันขยับตัวเข้าไปใกล้ โมอายเกือบทั้งหมดถูกแกะสลัก
มาจากหินก้อนเดียวกัน และที่เห็นอยู่ทั่วเกาะนั้นเกือบ
ทั้งหมดทำมาจากเหมืองหินที่ปากปล่องภูเขาไฟราโน
ราราคู (Rano Raraku) ที่อยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติ
ราปา นุย รู้เท่านี้ ฉันก็รีบถอนสมอจากทางกรีก แล้ว
พุ่งไปหาอุทยานแห่งชาติราปา นุยอย่างรวดเร็วพลัน

นี่คือจุดที่นักท่องเที่ยวสามารถเจอโมอายได้มาก
ที่สุด เพราะตามข้อมูลของอุทยานระบุไว้ชัดเจนว่า
โมอายเกือบครึ่งหนึ่งที่พบบนเกาะอีสเตอร์อยู่ที่นี้ รูปปั้น
หินโมอายเหล่านี้ถูกสร้างขึ้นโดยชาวโพลินีเซียนตั้งแต่
ปลายศตวรรษที่ 4 และเริ่มจากแกะหินบะซอลต์เป็น
รูปสลักคนนั่งคุกเข่า จะว่าไปโมอายคือประติมากรรม
ที่ไม่ธรรมดา ทั้งเรื่องของวัตถุดิบ การสร้าง การแกะสลัก
ไปจนถึงการเคลื่อนย้ายเมื่อแกะสลักเสร็จ

การแกะสลักในแต่ละยุคสมัยมีพัฒนาการตลอด
เช่น ในช่วงต้นศตวรรษที่ 12 เริ่มแกะรูปสลักโมอาย
จากหินภูเขาไฟราโน ราราคู เป็นลักษณะโมอายครึ่งตัว
ส่วนใหญ่จะเหมือนผู้ชาย หน้าตาละม้ายคล้ายกันหมด
แต่ส่วนดวงตาจะใช้วัสดุอื่นฝังลงไปให้หิน ปลายจมูก
ขีดขึ้นเล็กน้อย ปากแหว่ มีคางเหลี่ยม ดึงหูค่อนข้าง
ยาว แขนแบบชิดลำตัว และโมอายทั้งหมดจะตั้งอยู่บน
ฐานหินที่เรียกว่า อาฮู (Ahu)

ในแต่ละจุดที่แวะมา ฉันค่อนข้างชอบที่นี่มากที่สุด
เพราะเราแทบไม่รู้เลยว่า การเดินไปตามมุมต่างๆ ของ
อุทยานจะเจอโมอายซ่อนตัวอยู่ตรงไหนบ้าง ที่ชอบ
มากกวาคือ ที่นี่มีทั้งโมอายที่แกะสลักเสร็จแล้ว และถ้า
เดินไต่เขาขึ้นไปในบริเวณถ้าก็จะพบกับโมอายบางตัว
ที่อยู่ระหว่างการแกะสลัก แต่ยังไม่เสร็จ

ที่ชายหาดอนาเคนา (Anakena) ยังมีโมอายมวยผม
สีแดงตั้งเรียงติดชายหาด และเป็นหนึ่งในสองหาดทราย
บนเกาะอีสเตอร์ที่มีหาดทรายขาวเนียนให้อนอนผึ่งแดด
ความสงัดที่เคยแอบดูอยู่ในหัวค้อยๆ คลี่คลายลง
แม้ว่าบางเรื่องราวของโมอายยังดูเร้นลับ แต่ปล่อยให้
นำค้นหาแบบนี้ ยิ่งเป็นเสน่ห์ให้ผู้คนหลงใหลมาหา

ฉันนอนเลื้อยอยู่บนหาดทาไฮ (Tahai) รอดูดวง
ตะวันค้อยๆ แบบปลงกลางมหาสมุทรแปซิฟิก พลังคิด
ว่าไม่ใช่ทุกครั้งที่การเดินทางที่จบลงแบบหายสงสัย
บางทีทริปนั้นจบลงไปแล้ว แต่เรื่องบางเรื่องยังคงค้างคาใจ
จนถึงทุกวันนี้ เรื่องของโมอายก็เป็นแบบนี้แหละ ☺

BUSINESS TALE

เรื่อง ไอลดา รื่นภิรมย์ใจ ภาพ ปฎิพา รัชตอาภา

DON'T STOP IMPROV- ING

ถ้าพูดถึงพายหมูแดงสูตรฮ่องกงสูตรเด็ดที่ไม่ต้องไปซื้อไกลถึงฮ่องกง เราจะต้องนึกถึงพาย **April's Bakery** เพราะพายร้านนี้สั่งสมชื่อเสียงมานานกว่า 7 ปีแล้ว จากมีเพียงหนึ่งสาขาก็ขยับขยายจนมีถึง 60 สาขาในเมืองไทย อีก 3 สาขาในสิงคโปร์ และมีแผนว่าจะไปเปิดที่ฮ่องกงด้วย ความสำเร็จเหล่านี้เกิดจากเจ้าของอดีตแอร์โฮสเตส **อร-ณัฐพร เอื้อวันทนาคุลน** ที่ก่อร่างสร้างธุรกิจนี้ด้วยความคิดที่ก้าวนำคนอื่นไปหลายช่วงตัว

THE STARTING POINT

พื้นเพเราเป็นคนนครสวรรค์ ที่บ้านก็ขายอุปกรณ์ก่อสร้าง แต่เราไม่ได้ชอบทางนี้ เราก็เลยอยากจะเป็นแอร์โฮสเตส และหลังจากเป็นแอร์โฮสเตสมา 2 ปี เราก็ออกมาทำธุรกิจเป็นของตัวเอง ก็เลยลองเปิดร้านกาแฟ ซึ่งตอนนั้น CDC เพิ่งเปิดใหม่ไม่นาน เราก็เปิดร้านเล็กๆ เป็นของตัวเองขนาดร้านประมาณ 15 ตารางเมตร เท่านั้นเอง แล้วก็ทำเค้กไปขาย ซึ่งเราทำโดยที่ไม่เคยเรียนที่ไหนเลย เสริชสูตรเอง ลงงทำเอง แต่สถานการณ์ร้านก็ไม่ดีนัก จากที่คิดว่ามันน่าจะไปรอด ก็ไปไม่รอด สู้มาเป็นปีก็ปิดตัวลงแต่เรายังอยากทำธุรกิจอยู่ ก็มาคิดว่าจะทำอะไร ประสิทธิภาพของการทำธุรกิจในครั้งแรกก็บอกเราว่า เราต้องทำรีเสิร์ช ต้องรู้จักลูกค้า ต้องคิดว่าเราจะขายใคร

EVERY BUSINESS NEEDS RESEARCH

ประสบการณ์ครั้งนี้สอนเราว่า จริงๆ เราทำอะไรอย่างที่เราต้องการไม่ได้ทุกอย่าง มันต้องมีกรรีเสิร์ชลูกค้า อยู่เสมอ แม้แต่แบรนด์ใหญ่ๆ ยังรีเสิร์ชกันเลย เพื่อป้องกันการผลิตพลาดว่าสินค้าที่เอาออกมาจะขายใคร ได้บ้าง ธุรกิจเล็กๆ อย่างเราก็ยังต้องทำเช่นกัน เราเริ่มคิดวิเคราะห์หว่า คนไทยเป็นแบบไหน หรือคนละแวกตรงนี้ เขาชอบกินอะไรกัน เราถามเพื่อนและดูตัวเลขของ ทราฟฟิกในแต่ละพื้นที่ ซึ่งคำตอบก็คือห้างสรรพสินค้า จากที่เราเคยทำขนมเค้กไปขายที่ร้าน เราก็สานต่อ ธุรกิจนี้เลย ซึ่งเมื่อ 7 ปีที่แล้ว April's Bakery ก็นับว่าเป็นเบเกอรี่แบรนด์แรกๆ ที่เข้าไปเปิดในห้างสรรพสินค้า

THE MOMENT OF CHANGE

พอเปิดร้านที่ห้างได้ เราก็ขายเค้ก ขายขนม ซึ่งมันก็ยังไปได้ไม่ดีเท่าไร จนมีโอกาสได้ไปลองพายหมูแดง ที่ฮ่องกง ซึ่งเป็นพายจากโรงแรมที่ไม่มีในเมนู เราต้องโทรสั่งเท่านั้น เราารู้สึกว่ามันพิเศษมาก แถมยังอร่อยมากด้วย แต่ก็ไม่ได้คิดว่าจะทำขาย พอสู้ไม่ไหวก็เลยต้องลองทำดู ตอนนั้นเราใช้เวลาประมาณ 3 เดือนในการคิดสูตรและออกมาขายในร้าน แม้ว่าช่วงแรกที่เอาพายหมูแดงไปขายที่ร้านจะขายได้แค่วันละ 20 กว่าชิ้นเท่านั้น แต่เราก็มีความมั่นใจว่าสินค้าตัวนี้มันต้องไปได้ ซึ่งมันก็เป็นไปได้จริงๆ ด้วยลักษณะการบอกต่อแบบปากต่อปาก เพราะยุคนั้นก็ยังไม่มีโซเชียลมีเดียที่จะมาช่วยโปรโมต

“สิ่งหนึ่งที่สำคัญที่สุดคือเรื่องคุณภาพของสินค้า เราจะไม่ยอมไปชิมพายทุกไส้ทุกเช้า ถ้าเจออะไรที่มันไม่ดีเราก็ไม่ขาย เพราะตัวเราเองยังไม่อยากกินของไม่อร่อย ลูกค้ายิ่งไม่ดีกว่า”

FRANCHISE OPPORTUNITIES

หลังจากมีคนพูดปากต่อปากไปเรื่อยๆ จนมีลูกค้าคนหนึ่งซื้อแฟรนไชส์เราไป หลังจากขายไปเจ้าแรกก็มีคนโทรมาขอซื้อแฟรนไชส์เยอะมาก มันเลยกลายเป็นช่วงที่เราขายแฟรนไชส์เร็ว ซึ่งวิธีบริหารแฟรนไชส์ของเราคือ การดูแลเอาใจใส่อย่างดี ควบคุมคุณภาพสินค้า โดยส่งพายจากโรงงานกลางทำนั้น ทำการตลาดประชาสัมพันธ์ให้เต็มที่ เพราะเราอยากให้เขาโตไปด้วยกัน จนปัจจุบันก็มีประมาณ 60 สาขา แล้วปีนี้ก็เพิ่งเปิดสาขาที่สิงคโปร์ด้วย

DON'T FOLLOW THE FLOW

ใครมาเลียนแบบเรา เราก็ต้องปรับตัวและต้องคิดนำตลอดเวลา แต่โชคดีที่ว่าถ้าพูดถึงพายหมูแดง คนก็จะนึกถึงแบรนด์ของเราเป็นเจ้าแรก เรามองคู่แข่งหรือคนที่เลียนแบบเป็นเรื่องธรรมดา เพราะมันไม่มีสินค้าไหนหรือธุรกิจใดที่ไม่โดนเลียนแบบ แล้วยังเป็นขนมด้วย ต้องยอมรับว่าทุกวันนี้มันเป็นเทรนด์เปิดร้านขนมทุกคนทำขนมได้ แล้วธุรกิจแรกๆ ของเด็กรุ่นใหม่ก็เป็นการเปิดร้านเบเกอรี่ขายในโซเชียลมีเดียแบบไม่ต้องมีหน้าร้านก็ได้ แต่ก็ล้มหายตายจากกันไป เพราะความอยู่ไม่ทน

THE EFFECT OF SOCIAL MEDIA

โซเชียลมีเดีย มันมาเร็ว แต่มันก็จบเร็วเหมือนกัน เราอยากอยู่ไปเรื่อยๆ ینگๆ มีคุณภาพ และทำให้คนอยากกินขนมของเราตลอดเวลามากกว่า เราไม่อยากให้สินค้าของเราเป็นเทรนด์หรือเป็นกระแส เราไม่อยากให้พายหมูแดงของเราเป็นเหมือนमारองที่มาเป็นเดียวกัหายไป เราไม่อยากเป็นแค่กระแส แต่อยากอยู่ไปเรื่อยๆ ในใจของทุกคนดีกว่า

DO'S

แม้ธุรกิจของเราจะอยู่ได้ แต่ถ้าเราหยุดพัฒนาตัวเอง เราก็จะอยู่แค่จุดนั้นตลอดไป เราต้องหมั่นพัฒนาตัวเองตลอดเวลา

DON'TS

ธุรกิจที่เป็นเทรนด์ เรา รู้สึกว่ามันจะมาเป็นเดียวกัแล้วก็ไป ดังนั้นอย่าทำธุรกิจอะไรที่เป็นเทรนด์หรือถ้าตามๆ กันไปเพียงหวังกระแสของโซเชียลมีเดีย เพราะวันหนึ่งก็จะมียิ่งอื่นมาแทน ☹

2553

เปิดแบรนด์ April's Bakery ที่ห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัล พาราม 3

2557

ขายแฟรนไชส์สาขาแรก

TIMELINE

2556

เป็นครั้งแรกที่ April's Bakery ขายพายหมูแดงสูตรฮ่องกง ซึ่งเป็นเจ้าแรกในประเทศไทย

2560

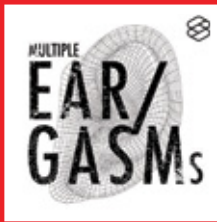
ขยายสาขาที่ประเทศสิงคโปร์ตั้งแต่เดือนเมษายน และสิ้นปีนี้จะเปิดเพิ่มรวมเป็น 4 สาขา และเดือนกันยายนจะเปิดตัว April's Cafe แฟรนไชส์สาขาแรก ที่ศูนย์การค้าเกษรวิลเลจ

NEW EPISODES!

NEW SHOW!

MULTIPLE EARGASMS

LET'S PLAY!

HOST : แพน บุษยสินธุ

SUN

พอดแคสต์สำหรับคนรักดนตรี โดยชวนศิลปินมาเล่นสด ทั้งเพลงตัวเอง คีพเวอร์ และมีที่เด็ดคือ เมดเลย์ สลับกับการพูดคุยเพื่อแนะนำเพลงที่ฟังแล้วฟิน ไปจนถึงการเล่าประสบการณ์ฟังทางดนตรี ที่จะทำให้คุณฟินแล้วฟินอีก

PREMIER EPISODE:

สิงโต นำโชค

THE MONEY CASE BY THE MONEY COACH **MON**

เรียนรู้เรื่องเงินผ่าน case study เด็ดๆ ที่นำไปปรับใช้ได้จริง

• เคสจากโปรเจกต์แก๊งของคนตัวเล็ก

• แววจอร์แซร์ลูกโซ่ที่ไม่มันตาย

THE SECRET SAUCE **TUE**

ถอดเคล็ดลับความสำเร็จของแบรนด์ไทยที่ชนะใจผู้บริโภค

• Pantip.com เว็บบอร์ดที่ยังเติบโตได้ดีในยุค 4.0

• Diamond Grains กราโนลาอาหารเช้าขวัญใจคนรักสุขภาพ

นักเรียนนอก **WED**

เรื่องราวจากคนไทยที่ต่างแดน แต่ได้กลับมา มากกว่าความรู้

• ไปเรียนตรี-โท-เอกที่อเมริกา

• ไปเรียนแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมที่ไต้หวัน

WE NEED TO TALK **WED**

ทอล์กโชว์ภาษาอังกฤษที่ชวนเหล่าเซเลบริตี้คุยในเรื่องที่คุณอยากรู้

• คุยกับอิวโก้เรื่องคอนเสิร์ตใหญ่ที่นั่นทวด และลูกๆ

• คุยกับน้อย วงพรุ เรื่องครอบครัวของเค้า และการันต์แบ็กทางดนตรี

นักเรียนนอก **THU**

เรื่องราวของชาวไทยที่ทำอะไรต่าง ๆ ผิดจากภาพจำที่คุ้นเคย

• ไทยพิทักษ์สันติราษฎร์ ใจแน่นแบบ ที่ทำแทนตำรวจชายได้ทุกอย่าง

• ไทยเบิร์ตเรื่องรถ ทั้งชอบขับ รีวิว ซ่อม และเป็นพิธีกรรายการรถ

WHAT'S NEW ON THE STANDARD PODCAST

PODCASTS

PODBEAN

PODCAST PLAYER

PODCAST ADDICT

ภาพประกอบ Jackkrit Anantakul

OPINION

THOUGHT-PROVOKING PERSPECTIVES FROM ACCLAIMED COLUMNISTS

ทัศนะจากเหล่าคอลัมนิสต์หลากหลายสาขาอาชีพ ที่พทมุมมองแตกต่างมานำเสนอแบบสนุกสนาน น่าอ่าน และให้ขั้คิดมากมาย

THE END OF SEX

เมื่อเช็กชกลายเป็นอดีต

“บมิเที” เป็นคำที่ผมมักได้ยินบ่อยครั้ง เพราะเติบโตมาในครอบครัวคนจีนแต้จิ๋ว คำนี้มักถูกใช้ในบทสนทนาถึงผู้ชายที่พยายามทำอะไรก็ไม่สามารถมีลูกได้ “ไม่มีน้ำยา ปั้นน้ำไม่เป็นตัว บมิเที” มันเป็นคำสบประมาทที่กำร้ายจิตใจผู้ชายมานานหลายร้อยปี เพราะว่ากันตามหลักชีววิทยา เหตุผลหนึ่งของการดำรงอยู่บนโลกใบนี้ของมนุษย์คือ การสืบพันธุ์และมีลูกหลาน ยิ่งเป็นชาวจีนสมัยก่อนการมีผู้สืบสกุลถือเป็นภารกิจชีวิต แต่ก็เชื่อว่าผู้ชายที่พร้อมเป็นพ่อจะสามารถเป็นพ่อได้ทุกคน ไม่แปลกที่มักได้ยินคำเปรียบเทียบกับ การมีบุตรเป็นของขวิญจากฟ้า เพราะสำหรับคนที่บมิเทีมันคือสิ่งที่เขาโยหยหา แต่ไม่มีทางเอ้อมถึงได้ตลอดชีวิต

ผู้ชายกลุ่มนี้ถูกเรียกว่า azoospermatic หมายถึงร่างกายของพวกเขาไม่มีความสามารถในการผลิตสเปิร์ม เพราะฉะนั้นยังไปเถอะครีบป็นไม่มีลูก ยิ่งงังก็ไมโดน แต่ชะตากรรมของพวกเขา กำลังจะเปลี่ยนไป เพราะในอนาคตเราคงได้เห็นการผลิต ‘สเปิร์ม’ และ ‘ไข่’ ด้วยเซลล์

ร่างกาย (ผิวหนัง เส้นผม ฯลฯ) ผสมพันธุ์ และให้กำเนิดเด็กในห้องแล็บสืชาวอย่างสมบูรณ์แบบตั้งแต่ต้นจนจบ ฟังคล้ายพล็อตหนังไซไฟ ฮอลลีวูด แต่ไม่ใช่เลย นี่คือเรื่องจริง และมันกำลังจะเกิดขึ้นในอีก 10-15 ปีข้างหน้า

มีผู้ชายคนหนึ่งชื่อ B.D ตลอดหลายปี เขาพยายามรักษาตัวเองมาแล้วทุกวิถีทางไม่ว่าจะเป็นการกินยา อดวิตามิน แม้กระทั่งเข้ารับการผ่าตัด แต่ความหวังในการมีลูกของเขาก็ยังไม่เข้าใกล้ความเป็นจริงแม้แต่น้อยว่ากันตามตรง มันเป็นไปได้เลยซะมากกว่า

ในปี 2012 เขาเดินทางไปยังมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด ที่นั่นเขาถูกนักวิจัยนำผิวหนังบางส่วน (skin punch) ของหัวไหล่ของเขาไปทดลอง โดยใช้เทคนิคที่เรียกว่า reprogramming หรือการทำให้เซลล์กลับมาอยู่ในสถานะที่ยังไม่มีหน้าที่เฉพาะ (dedifferentiation) อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งเจ้าเซลล์ตัวนี้ก็สามารถเติบโตและพัฒนากลายเป็นเซลล์ชนิดไหนก็ได้ หลังจากนั้นก็นำไปใส่ไว้ในลูกอذنทะของหนูทดลอง สิ่งที่เกิดขึ้นคือพวกเขาพบหลักฐานของเซลล์สืบพันธุ์ของมนุษย์ (สเปิร์ม) ในช่วงเริ่มต้น

และมันก็กลายเป็นข่าวโด่งดังไปทั่วโลก

ถึงแม้ว่ายังไม่สมบูรณ์แบบในตอนนั้น แต่อย่างน้อยการทดลองชิ้นนี้ก็เป็นการชี้ให้เห็นถึงความเป็นไปได้ในอนาคต ถ้ามนุษย์สามารถสร้างเทคโนโลยีที่เปลี่ยนเซลล์ธรรมดาให้กลายเป็นสเปิร์มหรือไข่ที่ทำงานได้ปกติ (สามารถปฏิสนธิและกลายเป็นเด็ก) ปัญหาเรื่องการมีบุตรยากของคนหลายล้านคนที่อยากเป็นพ่อแม่จะไม่ใช่อะไรเรื่องไกลเกินฝันอีกต่อไป แต่ขณะเดียวกัน ถ้าการ ‘สร้าง’ เด็กในห้องแล็บกลายเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้ว มันอาจนำมาซึ่งปัญหาอื่นๆ ที่น่ากังวลและหนักใจไม่น้อยไปกว่ากัน

ความก้าวหน้าในการสร้างเซลล์สืบพันธุ์กำลังเป็นที่สนใจเป็นอย่างมาก ในประเทศญี่ปุ่น มีหนูที่เกิดจากไข่ที่ถูกสร้างขึ้นมาจากเซลล์ส่วนของหางเป็นที่เรียบร้อย แต่มนุษย์มีความซับซ้อนมากกว่า (แถมมีประเด็นเรื่องศีลธรรม ความถูกต้องต่างๆ เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย) สิ่งที่ยังเป็นคำถามที่เหล่านักวิจัยยังตอบไม่ได้คือ ‘ขั้นตอน’ หรือ ‘สูตร’ ในการสร้างสเปิร์มหรือไข่จากเซลล์เริ่มต้นว่ามันต้องทำอย่างไรบ้าง ถ้าให้ลองนึกภาพง่ายๆ ว่าถ้าเซลล์หนึ่งจะสามารถพัฒนาเป็นอะไรก็ได้ โดยผ่านกระบวนการทางเคมี มีการแบ่งแยกจำนวน เติบโต จนกระทั่งมีชีวิตหนึ่งถือกำเนิดขึ้น (เป็นหัวใจ สมอง มือ แขน ฯลฯ) นักชีววิทยาต้องทำความเข้าใจทุกขั้นตอนและคิดค้นสูตรในการที่เซลล์หนึ่งจะพัฒนาเป็นสเปิร์มและไข่ที่สมบูรณ์แบบ และหลังจากนั้นก็ทำการทดลองซ้ำๆ ในห้องแล็บ เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง โดยหลายฝ่ายเชื่อว่าอีก 10-15 ปีโลกของเราจะสามารถไปถึงจุดนั้นได้

ถึงแม้ว่าเทคโนโลยีชิ้นนี้มีการพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็วและรัดกุม เพื่อไม่ให้ถูกนำไปใช้ในทางที่ผิด เหล่าบริษัทนักลงทุน นักกฎหมาย นักชีวจริยธรรม และสถานพยาบาลที่เกี่ยวข้องด้านเทคโนโลยีเกี่ยวกับเด็กหลอดแก้วต่างให้ความสนใจเป็นอย่างมาก เพราะการสร้างเซลล์สืบพันธุ์แบบนี้อาจเป็นก้าวสำคัญตั้งแต่การทดลองทำเด็กหลอดแก้ว (IVF) ครั้งแรกในปี 1977 ก็เป็นไปได้ ทั้งผู้หญิงและผู้ชายหลายล้านคนบนโลกใบนี้มีข้อจำกัดทางร่างกายที่ไม่สามารถมีบุตรได้ บ้างป่วยหนักเป็นมะเร็งบาดเจ็บจากอุบัติเหตุ อายุมากเกินไป หรือแม้แต่ปัญหาทางพันธุกรรม แต่ต่อไปในอนาคตแค่เพียงเรามีผิวหนังเราก็มีลูกได้แล้ว มันเป็นเรื่องที่น่ายินดีสำหรับคนเหล่านั้น แต่มันยังมีอีกหลายปัจจัยที่สังคมต้องคำนึงถึงและ

THE AUTHOR

โสภณ ศุภมั่งมี

ทำงานเป็นโปรแกรมเมอร์ให้กับบริษัท Intel and Microsoft เป็นหนึ่งในทีมที่เริ่มต้นเสิร์ชเอนจิน bing.com ตอนนั้นดูแลธุรกิจคำสั่งของครอบครัวที่จังหวัดเชียงใหม่ ลงทุนในตลาดหุ้น เขียนหนังสือเป็นงานอดิเรก (ที่ตอนนี้เป็นงานอดิเรกประจำเสียอีก) มีความสนใจเรื่องเทคโนโลยีและเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ รักการอ่านและการเขียนมาตั้งแต่เด็ก ชอบอ่านหนังสือแนว non-fiction โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและเทรนด์เทคโนโลยีที่กำลังเป็นที่น่าจับตามอง

ANOTHER STEP

พูดคุยกับ คุณอุดม ศรีสงคราม กรรมการผู้จัดการ บริษัท วี. คาร์โก จำกัด บริษัทโลจิสติกส์ที่คว้ารางวัล Excellent Logistics Management Award (ELMA) ประจำปี 2560

หากกล่าวถึงเรื่องธุรกิจโลจิสติกส์ ประเทศไทย นับเป็นเมืองที่มีความได้เปรียบหลายๆ อย่าง เช่น ถนนหนทางในการขนส่ง การเป็นศูนย์กลางของประเทศต่างๆ ในภูมิภาคอาเซียน และการสนับสนุนจากภาครัฐที่เข้ามามีบทบาทในการช่วยส่งเสริมบริษัทโลจิสติกส์ในเมืองไทยเรื่อยมา ตั้งแต่เรื่องนโยบายภาษี หรือการให้คำปรึกษา

ในอีกด้านหนึ่งก็ส่งเสริมคุณภาพและมาตรฐานบริษัทโลจิสติกส์ไทยให้แข่งขันในระดับสากลได้อย่างการจัดประกวด Excellent Logistics Management Award ที่จัดขึ้นโดยสำนักส่งเสริมธุรกิจสร้างสรรค์กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ ซึ่งจัดต่อเนื่องมาทุกปี และปีนี้เป็นปีที่ 11 เพื่อกระตุ้น

และส่งเสริมให้ผู้ประกอบการด้านโลจิสติกส์ของไทยตระหนักและเห็นความสำคัญของการพัฒนาศักยภาพและบริการให้ได้มาตรฐานระดับสากลสามารถแข่งขันในเวทีการค้าโลกได้อย่างยั่งยืน

โดยปีนี้บริษัทโลจิสติกส์ที่ได้รับรางวัลคือ วี. คาร์โก บริษัทโลจิสติกส์ไทยที่มีอายุเกือบ 30 ปี นำโดยหัวเรือใหญ่ คุณอุดม ศรีสงคราม กรรมการผู้จัดการ ผู้มีวิสัยทัศน์และพร้อมนำพาบริษัทโลจิสติกส์ไทยให้ทัดเทียมบริษัทต่างชาติ

“รางวัลนี้มันเป็นส่วนหนึ่งที่เรอยากจะได้แต่หลักๆ แล้ว คือเราอยากทำงานให้มีคุณภาพมากกว่า แต่แข่งขันแล้วได้รางวัลก็ทำให้บริษัทได้ประโยชน์เพราะมันเป็นรางวัลทางด้านโลจิสติกส์ที่คนรู้จักเยอะทั้งในและต่างประเทศ ถือว่าเป็นรางวัลเกียรติยศที่ทั้งบริษัทช่วยกัน”

แม้ปีนี้จะไม่ใช่วินาที วี. คาร์โก เข้าประกวด ELMA แต่จากประสบการณ์ในการเข้าประกวดจาก 4 ปีที่ผ่านมา ก็ทำให้ วี. คาร์โก คว้ารางวัลนี้มาได้

“เราประกวดมา 4 ปีแล้ว เรารู้ว่าต้องเตรียมอะไรบ้าง ซึ่งเราก็ได้รับคำแนะนำจากคณะกรรมการที่ผ่านๆ มาด้วย เพื่อที่จะมาปรับปรุงแก้ไขการทำงานให้ได้มาตรฐาน สิ่งที่เราเตรียมในปีนี้เป็นคือ เรามีนโยบายที่ตั้งขึ้นมาเพื่อดูแลเรื่องคุณภาพบริษัท โดยมีผมเป็นประธาน และหัวหน้าหลายๆ แผนกมาช่วยกันทำในการประกวดจะมี 7 หลักสำคัญที่จะตรวจสอบคือ วิสัยทัศน์ พันธกิจ การให้ความสำคัญกับลูกค้า การตลาด ไอที การบริหารโลจิสติกส์ผลลัพธ์ทางธุรกิจ เพราะรางวัลนี้เขาจะให้กับคนที่ทำถูกต้องตามมาตรฐานจริงๆ”

ความรู้สึกแรกที่ได้รับรางวัลคุณอุดมบอกกับเราว่า “ภูมิใจและมันเป็นรางวัลที่ทำให้พนักงานทุกคนมีกำลังใจมากขึ้น” และนอกเหนือจากนี้คือ ความรู้สึกที่ต้องการจะพัฒนาบริษัทให้ดีขึ้น และจะขยันมากขึ้นเพื่อรักษาคุณค่าของรางวัลแห่งเกียรติยศนี้ไว้ให้ได้

“มันเป็นเหมือนวิชั่นของเราอยู่แล้ว เราต้องการเป็นผู้นำและเป็นเลิศในธุรกิจที่เราทำ ทำทุกอย่างให้เหนือความคาดหมายของลูกค้า ยิ่งได้รางวัลเรายิ่งต้องทำมากกว่าเดิม ซึ่งตอนนี้เราก็มุ่งมั่นที่สองมาช่วยแล้วคือลูกค้า ทั้งสามคนของผม อนาคตเราจะยังพัฒนาด้านอีคอมเมิร์ซด้วย เพราะธุรกิจทุกวันนี้เน้นการขายออนไลน์กันเยอะขึ้น ซึ่งการที่เราได้จับมือทำงานกับลูกค้าก็น่าจะเป็นปัจจัยที่กระตุ้นให้เราพัฒนาด้านเทคโนโลยียิ่งๆ ขึ้นไป”

คุณอุดมทิ้งท้ายและเน้นย้ำข้อได้เปรียบทางด้านภูมิศาสตร์อย่างการเป็นจุดศูนย์กลางของนานาประเทศมาใช้เพื่อให้บริษัทโลจิสติกส์ในไทยเติบโตขึ้น “จริงๆ บริษัทโลจิสติกส์ไทยจับมือกันแน่นอยู่แล้ว แต่ละบริษัทก็ช่วยกันเป็นพาร์ตเนอร์ที่ดีต่อกันอยู่ ซึ่งผมคิดว่าเราจะมีคู่แข่งแกร่งมากพอที่จะไปลงทุนในต่างประเทศได้ ซึ่งนอกจากบริษัท SME เล็กๆ จะช่วยกันอย่างเต็มที่แล้ว ก็ต้องอาศัยนโยบายสนับสนุนจากทางรัฐด้วย”

“ในอนาคตเราคงได้เห็นการผลิต ‘สเปิร์ม’ และ ‘ไข่’ ด้วยเซลล์ร่างกาย (ผิวหนัง เส้นผม ฯลฯ) ผสมพันธุ์ และให้กำเนิดเด็กในท้องแม่อย่างสมบูรณ์แบบ ตั้งแต่ต้นจนจบ ฟังคล้ายฟลิตหนังไซไฟออลลิวูด แต่ไม่ใช่เลย นี่คือเรื่องจริง และมันกำลังจะเกิดขึ้นในอีก 10-15 ปีข้างหน้า”

ซึ่งนำหน้าให้ตีว่ามีปัญหาอะไรบ้างที่อาจจะตามมาทีหลังและเป็นราคาที่เราต้องจ่าย

สมมติว่ามีผู้หญิงคนหนึ่งอายุอาจจะปาเข้าเลขหกเลขเจ็ด อยากมีลูกกับเขาบ้าง เธอก็เซ็นยินยอมให้ผู้เชี่ยวชาญเก็บชิ้นเนื้อบางส่วนไป เสกคาถาร่ายเวทมนตร์ วันต่อมา “ขอเรียนเชิญคุณยาย...มารับไข่กลับบ้านได้แล้วครับ” แบบนี้มันก็ดูไม่สมควรหรือเปล่า หรือแม้แต่ว่าพวกเขาและเซลล์ปริศนาที่มีคนขึ้นขอบ ก็ต้องคอยระวังตัว เพราะเคยมีเหตุการณ์ไปตัดผมแล้วเจ้าของร้านเอาเส้นผม ‘เดวิด เบ็คแฮม’ ไปขายบนอีเบย์ เขาอาจจะได้เห็นโฆษณาของห้องแล็บบางแห่งเขียนว่า “เรามีสเปิร์มของเดวิด เบ็คแฮมขาย 300 ล้านตัว ด้วยราคาสุดพิเศษ 1 ล้านปอนด์เพียงเท่านั้น!” กลายเป็นสเปิร์มแบงก์ของคนมีชื่อเสียงอะไรประมาณนี้ก็เป็นได้ หรือแม้กระทั่งการคัดเลือกเอ็มบริโอเด็กที่สมบูรณ์ที่สุดในห้องแล็บ เด็กที่ดูมีโอกาสมันจะมีไอคิวสูงที่สุดในกลุ่มของสเปิร์มและไข่ ร้อยชุด ทำไมจะเป็นไปไม่ได้?

ในหนังสือ *The End of Sex and the Future of Human Reproduction* ที่เขียนโดย เฮนรี กริลีย์ (Henry Greely) นักชีวจริยธรรมที่เป็นผู้นำด้านความคิดแนวนี้คนหนึ่งของอเมริกา กล่าวว่า ภายในปี 2040 ครึ่งหนึ่งของประชากรมนุษย์จะหยุดการมีบุตรแบบธรรมชาติ โดยจะหันไปพึ่งพาเทคโนโลยีที่ทันสมัยอย่างการรวมเอาเทคโนโลยีขั้นนี้เข้ากับการตัดแต่งยีนของ CRISPR (เทคนิคการตัดต่อ DNA ที่สามารถแก้ไขรหัสพันธุกรรมที่มีความแม่นยำสูง) เราก็สามารถคัดกรองเด็กที่สุขภาพแข็งแรง มีโอกาสที่จะมีไอคิวสูงกว่าปกติ และแน่นอนว่าลักษณะทางกายภาพ สีมม ดวงตา โทนผิว ฯลฯ เป็นที่ถูกอกถูกใจคนที่เขาคิดว่าเป็นพ่อแม่ (ไม่แน่ใจว่า ‘พ่อแม่’ จะเป็นคำเรียกที่ถูกต้องไหม) อย่างแน่นอน เหมือนการเข้าไปซื้อบิงเด็กในซูเปอร์มาร์เก็ตอย่างไรวางนั้น ถึงตอนนั้นเช็ทซ์จะกลายเป็นเพียงกิจกรรมเข้าจังหวะเพื่อความบันเทิงในที่พักอาศัยเท่านั้น โดยจุดประสงค์ในการสืบพันธุ์จะไม่ได้สำคัญอะไรอีกต่อไป

ความเป็นไปได้ยังไม่สิ้นสุดแค่นั้น ตามทฤษฎีแล้วมันไม่ได้มีข้อจำกัดทางเพศแบบ

แนวตรง พูดอีกอย่างคือ ผิวหนังของผู้ชายสามารถสร้างไข่ได้ ผิวหนังของผู้หญิงก็สามารถสร้างสเปิร์มได้เช่นเดียวกัน (กรณีหลังอาจจะยุ่งยากหน่อย เพราะผู้หญิงไม่มีโครโมโซม Y) ตามหลักแล้วกลุ่มบุคคลหลากหลายทางเพศก็สามารถมีลูกของตัวเองได้แล้ว เพราะเซลล์เริ่มต้นจะกลายเป็นสเปิร์มหรือไข่ก็ได้ หรืออีกอย่างก็แปลก (จนรู้สึกขนลุก) มากขึ้นไปอีกคือสิ่งที่เรียกว่า uni baby หรือเด็กที่เกิดมาจากพ่อแม่คนเดียว ในเมื่อชิ้นผิวหนังจะเป็นอะไรก็ได้ ทำไมจะสร้างเด็กที่เกิดจากสเปิร์มและไข่จากคนคนเดียวไม่ได้ละ หรือแม้กระทั่งการสร้างสเปิร์มหรือไข่จากคนที่เสียชีวิตไปแล้ว

อีกละ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นคำถามตอบยากที่ต้องขีดเส้นวงกรอบให้ชัดเจน เพราะแน่นอนว่า มันจะสิ้นคลอนสถาบันครอบครัวและสังคมที่เราอยู่อย่างแน่นอน

แน่นอนว่าผู้ชายที่บมิโก้หรือเป็นไม่มีกระสุนอย่าง B.D ต้องการให้เทคโนโลยีขั้นนี้ เป็นจริงในเร็ววัน แต่การแก้ปัญหาหนึ่งด้วยวิธีการใดก็ตาม โดยที่ไม่ใคร่ครวญถึงผลพวงที่ตามมาในภายหลังก็ดูไร้ความรับผิดชอบจนเกินไป เพราะในขณะเดียวกับที่เรากำลังตื่นตื่นถึงความเป็นไปได้ของเทคโนโลยีขั้นนี้ สังคมต้องตั้งคำถามด้วยว่า มนุษย์พร้อมรับมือกับสิ่งที่จะตามมาแล้วจริงๆ หรือ?

ภาพ:สนาน AeA Oranun

หรือโลกจะไม่ได้หันขวา? ถอดบทเรียนความเปลี่ยงปล้ำของพรรคฝ่ายขวา เมื่อนำข่าวมีผลต่ออุดมการณ์

เมื่อเดือนธันวาคมปีที่ผ่านมา นายเบอร์เบิร์ต โอเวอร์ ผู้สมัครจากพรรคเสรีภาพพลิกโพล แพ้การเลือกตั้งประธานาธิบดีออสเตรีย แม้ผลการสำรวจจะชี้ว่าเขามีโอกาสชนะสูงมาโดยตลอด

เมื่อเดือนมีนาคม เคียร์ต ไวลเดอร์ส

หัวหน้าพรรคเพื่อเสรีภาพ เจ้าของแนวคิดขวาจัด ต่อด้านศาสนาอิสลาม และสนับสนุนการออกจากสหภาพยุโรป ผู้ได้ฉายาว่า ‘ทรัมป์แห่งเนเธอร์แลนด์’ พ่ายแพ้การเลือกตั้งให้กับพรรคประชาชนเพื่อเสรีภาพและประชาธิปไตย แม้ว่าจะมีคะแนนนำอย่างต่อเนื่อง

เมื่อต้นเดือนพฤษภาคม มาร์ติน เลอ แปน ผู้สมัครจากพรรคแนวร่วมแห่งชาติซึ่งมีแนวคิดอนุรักษนิยมสุดโต่งทั้งทางด้านความมั่นคงและด้านเศรษฐกิจ แพ้ให้กับ เอ็มมานูแอล มาครง ซึ่งมีนโยบายสายกลางมากกว่าในการเลือกตั้งประธานาธิบดีฝรั่งเศส

ปลายเดือนพฤษภาคมและต้นเดือนมิถุนายน ผลสำรวจการยอมรับการทำงานของ โดนิลด์ ทรัมป์ ประธานาธิบดีสหรัฐฯ ลดฮวบฮาบเหลือเพียง 38% หลังมีข่าวว่าทรัมป์เปิดเผยข้อมูลลับให้นักการทูตรัสเซีย และยุ่มย่ามกับการสืบสวนของเอฟบีไอ โดยเป็นตัวเลขที่ต่ำที่สุดตั้งแต่เขาได้รับการเลือกตั้ง ต่ำกว่าการยอมรับการทำงานของประธานาธิบดีคนอื่นๆ ที่สำรวจในช่วงเดือนมิถุนายนหลังได้รับการเลือกตั้ง และต่ำกว่าค่าเฉลี่ยการยอมรับการทำงานของประธานาธิบดีทุกคน

และล่าสุดแม้ว่าพรรคอนุรักษนิยมซึ่งนำโดย เทเรซา เมย์ จะชนะการเลือกตั้งทั่วไปของอังกฤษ แต่เป็นการชนะที่ได้ที่หนึ่งสมชาชิกสภาผู้แทนราษฎรลดลงจากที่หนึ่งที่มีก่อนการเลือกตั้ง ทำให้พรรคอนุรักษนิยมต้องจับมือกับพรรคอื่นเพื่อจัดตั้งรัฐบาล ส่งผลต่อความไม่แน่นอนของกระบวนการออกจากสหภาพยุโรป ขณะที่พรรคแรงงาน ซึ่งมีนโยบายกลางค่อนข้างซ้าย และมีผู้นำที่เปิดตั้วว่าซ้ายสุดโต่งกลับได้ที่หนึ่งเพิ่มมากขึ้น

ความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้แล้วซ้ำเล่าของพรรคการเมืองและผู้สมัครฝ่ายขวาดังแต่ปลายปีที่ผ่านมามีผลกระทบทั้งกลางปีนี้ ทำให้ต้องกลับไปตั้งคำถามกับการคาดการณ์เรื่องกระแสความนิยมของฝ่ายขวาว่า หรือโลกจะไม่ได้ ‘หันขวา’ อย่างที่คิด

ถอดรหัสประชานิยมปีกขวา

ย้อนกลับไปเมื่อปีที่ผ่านมามีการชนะการเลือกตั้งของ โดนิลด์ ทรัมป์ ในสหรัฐฯ การตัดสินใจโหวตออกจากสหภาพยุโรปในสหราชอาณาจักร และคะแนนความนิยมที่เพิ่มขึ้นของผู้สมัครฝ่ายขวาในหลายประเทศในยุโรป ก่อให้เกิดความกังวลต่อการเติบโตของกระแส ‘ประชานิยมปีกขวา’

‘ประชานิยม’ เป็นคำที่ใช้กันอย่างกว้างขวางโดยมากพูดถึงพรรคการเมืองที่มีนโยบายเอาอกเอาใจชาวรากหญ้า คำคำนี้มีที่มาที่ไปจากการเคลื่อนไหวของเกษตรกรชาวอเมริกันในช่วงทศวรรษที่ 1890 ที่ต้องการทำทนายการเมืองสองพรรค ซึ่งยึดถือผลประโยชน์ด้านการเงินของชนชั้นนำทางการเมืองเป็นสาระสำคัญของ

สำคัญ สุดท้ายการเคลื่อนไหวดังกล่าวก็ถูกควมรวมเข้าสู่พรรคเดโมแครต และทำให้ฐานนโยบายของพรรคเดโมแครตขยับไปทางซ้ายยิ่งขึ้น

ดังนั้นคำว่าประชานิยมจึงมีรากฐานมาจากการวางตัวอยู่ตรงกันข้ามกับกลุ่มชนชั้นนำทางการเมือง

‘ประชานิยมปีกขวา’ แม้ไม่ใช่คำที่เพิ่งเกิดขึ้นใหม่เสียทีเดียว แต่ถูกใช้อย่างแพร่หลายเพื่ออธิบายความนิยมที่เพิ่มขึ้นของกระแสฝ่ายขวาในช่วงปีที่ผ่านมามี โดยรวมแล้วประชานิยมปีกขวาวางตัวอยู่ตรงข้ามกับกลุ่มบุคคลที่มีอัตลักษณ์แปลกแยกกับอัตลักษณ์กระแสหลักของชาติ ซึ่งรวมถึงผู้อพยพ ผู้นำเถื่อนศาสนาที่ไม่ใช่ศาสนาหลักของชาติ และกลุ่มความหลากหลายทางเพศ ซึ่งความหลากหลายนี้เป็นสิ่งที่กลุ่มชนชั้นนำทางการเมืองซึ่งส่วนใหญ่มีนโยบายสายกลางสนับสนุน

นอกจากนี้ประชานิยมปีกขวายังพยายามทำลายกรอบบรรทัดฐานเรื่องความเหมาะสมทางสังคม โดยเฉพาะการใช้ภาษาให้ ‘ถูกต้องทางการเมือง’ (Political Correctness: PC) ซึ่งเป็นกรอบคิดที่ถูกมองว่าพัฒนามาจากกลุ่มชนชั้นนำทางการเมืองในปัจจุบันเช่นเดียวกัน

ส่วนปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ ที่แม้ว่าจะถูกนำมาพูดถึงในการหาเสียงของพรรคฝ่ายขวาของแต่ละประเทศเช่นเดียวกัน แต่เห็นได้ชัดว่าเป็นเรื่องรอง เพราะปัญหาทางด้านเศรษฐกิจที่ได้รับการยกขึ้นมาล้วนถูกเชื่อมโยงกับปัญหาอัตลักษณ์ที่เป็นอื่น

ในกรณีสหรัฐฯ ทรัมป์พยายามชูว่าปัญหาคนตกงานเกี่ยวข้องกับการล้มเหลวของแรงงานจากเม็กซิโก ซึ่งนับเป็น ‘คนอื่น’ ส่วนในยุโรป พรรคฝ่ายขวาเชื่อมโยงปัญหาทางเศรษฐกิจกับการแบกรับค่าใช้จ่ายในการให้ความช่วยเหลือกับผู้อพยพ ซึ่งก็เป็น ‘คนอื่น’

เมื่อปัญหาไม่ว่าจะเป็นการด้านเศรษฐกิจหรือความมั่นคงเกิดจาก ‘คนอื่น’ การแก้ปัญหาจึงเป็นการผลักดันให้ ‘คนอื่น’ หหมดไป ดังนั้นนโยบายของพรรคฝ่ายขวาก็ไม่มีกลุ่มเป้าหมายหรือแนวทางที่ชัดเจน นอกไปเสียจากว่าจะยื้อย่นเวลาถ่วงสู่สังคม ‘ก่อน’ ที่จะมี ‘ความเป็นอื่น’ อีกสิ่งหนึ่งที่เป็นผลจากการเน้นย้ำวาทกรรมเรื่อง ‘คนอื่น’ หรือ ‘ความเป็นอื่น’ คือการวาดภาพ ‘ตัวร้าย’ ของสังคม ตัวร้ายที่ทุกคนควรจะหวาดกลัว ตัวร้ายที่ทุกคนควรกำจัด และเมื่อสังคมเกิดความหวาดกลัว สังคมจึงให้ความชอบธรรมกับการดำเนินนโยบายของฝ่ายขวา

เช่นนี้แล้วจะเห็นได้ว่าความนิยมของพรรคฝ่ายขวาเป็นผลมาจากการสร้างความรู้สึก ‘เกลียดชัง’ และ ‘หวาดกลัว’ มากกว่ารากฐานทางด้านอุดมการณ์ดังที่เราเข้าใจ

เพราะเป็นอารมณ์จึงไม่จริง

จริงอยู่ที่อารมณ์ของคนมีความเกี่ยวข้องกับอุดมการณ์ทางการเมืองมากกว่าที่คิด ผลวิจัยของนักจิตวิทยาพบว่าคนที่มีแนวคิดค่อนข้างรุนแรงเรื่องภัยคุกคาม ซึ่งส่งผลต่อความรู้สึกหวาดกลัวได้ง่ายกว่า ในขณะที่คนที่มีแนวคิดค่อนข้างไปทางซ้ายมักจะได้รับรู้ถึงโอกาสและมีความหวังในการสร้างการเปลี่ยนแปลงได้มากกว่า

ความรู้สึกหวาดกลัวหรือมีความหวังนี้ยังส่งผลต่อการเลือกรับข่าวสารของคน เช่นคนที่รู้สึกหวาดกลัวก็มักจะเลือกรับข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับภัยคุกคาม ซึ่งยิ่งทำให้หวาดกลัวยิ่งขึ้น และคนที่มีความหวังก็จะเลือกรับแต่ข่าวสารที่พูดถึงโอกาสในการแก้ปัญหาใหม่ๆ

แต่ในช่วงที่ข่าวสารกระแสหลักเต็มไปด้วยเรื่องราวของการก่อการร้ายและการอพยพอย่างเช่นที่ผ่านมา สมควรที่เราจะตั้งคำถามว่าคนมีทางเลือกในการรับข่าวสารมากน้อยแค่ไหน และถ้าคำตอบคือคนมีทางเลือกในการรับข่าวสารลดน้อยลงแล้ว เป็นไปได้หรือไม่ว่าความหวาดกลัวที่แพร่ขยายในช่วงที่ผ่านมาเป็นความกลัวที่ยึดโยงกับอุดมการณ์น้อยกว่าที่เราคิด

หากสมมติฐานนี้เป็นจริง เราจะเห็นว่าการสนับสนุนฝ่ายขวาในช่วงที่ผ่านมาเกิดจากความหวาดกลัวจากการเสพยาเสพติดที่ถูกนำเสนอโดยทั่วไป มากกว่าการเลือกเสพยาอันตรายจากอุดมการณ์ที่ยึดถือ

แม้ว่าทั้งสองกรณีจะนำไปสู่ความหวาดกลัวที่ส่งผลต่อการสนับสนุนนโยบายอนุรักษนิยมเช่นเดียวกัน แต่ความหวาดกลัวที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอุดมการณ์โดยตรงนี้อาจยั่งยืนน้อยกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อข้อมูลที่ถูกนำเสนอในหน้าข่าวเปลี่ยนแปลงไป คนเหล่านี้ก็อาจจะเปลี่ยนความคิดได้อย่างรวดเร็ว

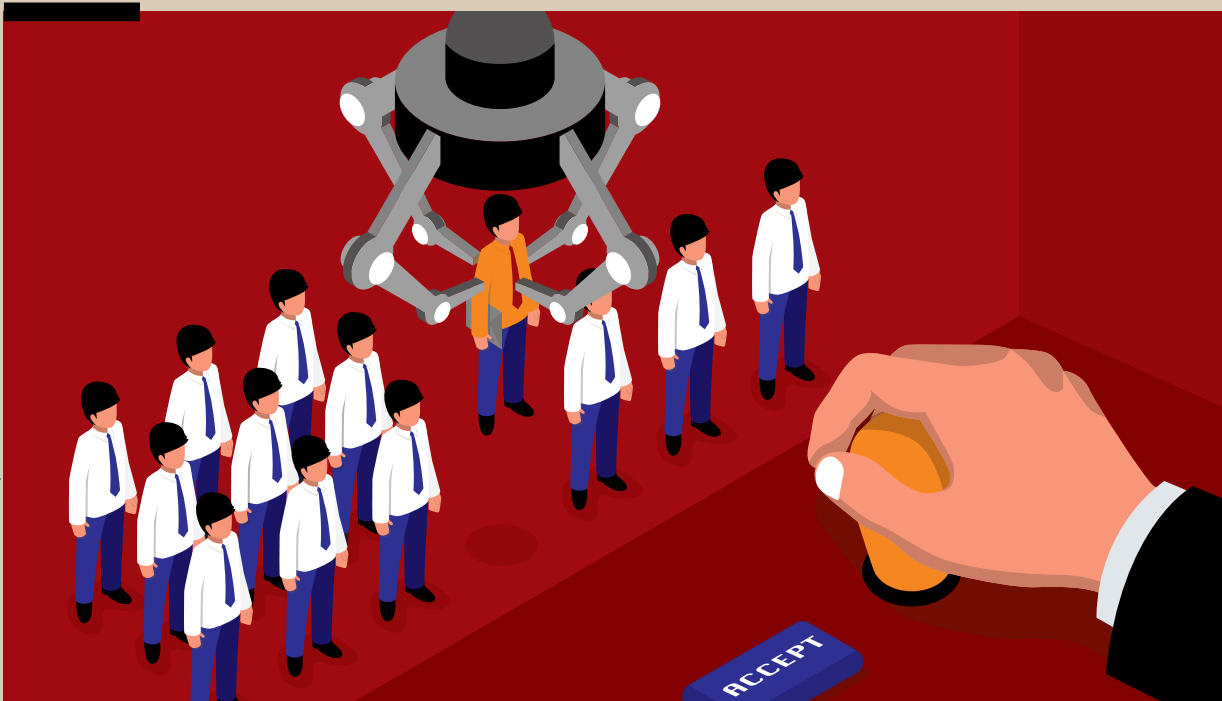
และเมื่อถามว่าข้อมูลอะไรที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนใจนี้ แน่แน่นอนคงชี้ชัดลงไปได้ยาก แต่นโยบายอันน่างุนงงของสหรัฐอเมริกาภายใต้ โดนิลด์ ทรัมป์ ก็อาจทำให้หลายคนเฉลียวใจได้ไม่น้อย

THE AUTHOR

ปองวทัณ สวัสดิทัททิ์

อาจารย์ปองวทัณ แห่งคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ผู้เชี่ยวชาญความสัมพันธ์ระหว่างประเทศและเป็นตั้งเกาหลี จะมาวิเคราะห์การเคลื่อนไหวของมหาอำนาจโลกต่างกำลังหาช่องทางอเมริกาและมหาอำนาจด้านวัฒนธรรมป๊อปอย่างเกาหลีใต้

ประกาศรับสมัครงานอย่างไร ให้ได้คนที่ มี DNA ตรงกันมาร่วมงาน

การหาคนมาร่วมงานที่มี DNA เข้ากับองค์กรได้นั้นถือเป็นเรื่องที่สำคัญมาก เพราะสามารถตัดสินชะตาความสำเร็จขององค์กรได้เลย และจะยิ่งท้าทายขึ้นไปอีกหากเป็นองค์กรขนาดเล็กที่ยังไม่มีชื่อเสียงมากนัก

สมัยที่เบลค มายคอสกี (Blake Mycoskie) เจ้าของแบรนด์รองเท้าช่วยเหลือน้องๆ อย่าง TOMS ปลุกปั้นธุรกิจขึ้นมาจากศูนย์ เมื่อถึงจุดหนึ่งทีมงานล้นมือจนทำคนเดียวไม่ไหว เขาเลยต้องหาคนมาช่วย แต่คิดว่าตอนนั้นเขาไม่มีเงินครับ ถามว่าเขาทำอย่างไร?

มายคอสกีประกาศหาคนมาช่วยงานเขา ลงในเว็บไซต์แลกเปลี่ยนชื่อดังอย่าง Craigslist ซึ่งที่นั่นนอกจากจะมีการแลกเปลี่ยนของระหว่างกันแล้ว ยังมีมีการแลกเปลี่ยนของระหว่างกันด้วย เขาก็ใช้พื้นที่นี้ประกาศหาเด็กฝึกงาน เพราะไม่มีเงินจ้างใครทำงานประจำ ส่วนเนื้อหาของเด็กฝึกงานที่เขาหาอยู่นั้น เรียกว่าหนักเสียยิ่งกว่างานประจำที่อื่นอีกครับ เพราะเด็กฝึกงานจะต้องทำหลายอย่างมากเท่าที่บริษัทก่อตั้งใหม่มีให้ทำ

แต่เชื่อไหมครับ ทั้งที่งานก็หนัก แถมไม่มีเงินให้ แต่ก็มีคนยอมมาทำงานกับเขาอย่าง

เต็มอกเต็มใจ คำถามคือมายคอสกีทำได้อย่างไร? คำตอบอยู่ในประกาศที่เขาเขียนครับ โดยเขาเขียนไว้แบบนี้

...

หัวข้อ: (งานการตลาด) บริษัทรองเท้าสุดฮิปมองหาคู่มือเด็กฝึกงาน!

ถ้าคุณเป็นคนฉลาด ตรีเอทีพี และมีหัวแบบผู้ประกอบการ นี่คือนาทีทองสุดเจ๋งสำหรับคุณ

TOMS เป็นบริษัทรองเท้าที่มีแนวโน้มไปได้ไกลอยู่ที่เวนิส รัฐแคลิฟอร์เนีย รองเท้าของเราเป็นการผสมผสานระหว่างแฟชั่นอาร์เจนตินา และวัฒนธรรมไต้คลิ่นสไตล์แคลิฟอร์เนีย ทุกครั้งที่เราขายรองเท้าได้คู่หนึ่ง เราจะบริจาคอีกคู่ให้แก่ผู้ยากไร้ในลาตินอเมริกาหรือแอฟริกา บริษัทกำลังมองหาคนมาช่วยตำแหน่งต่างๆ ดังนี้

- เด็กฝึกงานด้านธุรกิจสุดเจ๋ง - คนที่ได้รับเลือกในตำแหน่งนี้จะทำงานขึ้นตรงกับซีอีโอ ซึ่งบอกไว้ก่อนเลยว่า ไม่มีเครื่องทำกาแฟให้ โดยคุณจะต้องดูแลงานแบบเต็มมือ ไม่ว่าจะ เป็นโฆษณา การตลาด พัฒนาแบรนด์ และการจัดจำหน่าย

- เด็กฝึกงานออกแบบเว็บไซต์ - คุณจะต้องเป็นนักศึกษาที่มีประสบการณ์และต้องเจ๋ง

เพราะงานของคุณมีผลต่อการเติบโตของบริษัท และนี่เป็นโอกาสอันดีเลิศที่คุณจะได้สร้างเรซูเม่เจ๋งๆ ไร้สมัครงาน

อย่างไรก็ตาม งานนี้ไม่มีค่าตอบแทน แต่คุณจะได้โอกาสของจริงที่จะช่วยให้คุณได้งานประจำที่ได้ผลตอบแทนงดงาม

รายละเอียดเพิ่มเติม โปรดส่งเรซูเม่มาที่ tomsshoes@gmail.com

ขอบคุณ,
เบลค มายคอสกี

...

ถ้าคุณเคยเห็นประกาศรับสมัครงานทั่วไป คุณคงทราบดีว่า ประกาศขึ้นนี้ของมายคอสกี แตกต่างจากประกาศรับสมัครงานอื่นๆ ที่มักจะเป็นแบบแผน เขียนออกมาเป็นข้อๆ และดูทางการ ซึ่งคงไม่มีที่ไหนที่เขียนเล่าสภาพการทำงานที่ละเอียดและตรงไปตรงมาว่า ที่นี่ 'ไม่มีเครื่องทำกาแฟให้' หรือเขียนคำว่า 'เจ๋ง' (Fantastic) ลงไปกัน

แต่ทว่าประกาศไม่เหมือนใครชิ้นนี้แหละครับ ที่ทำให้มายคอสกีได้คนที่มีความตั้งใจทำงาน และเต็มตรงกันมาช่วยได้สำเร็จ ซึ่งถ้าจะให้อธิบายว่าทำไม ผมคิดว่าไซมอน ซีเน็ก (Simon Sinek) อธิบายไว้ได้ดี

THE AUTHOR

SVIC
หาญอุตสาหะ

กรรมการผู้จัดการ บริษัท ศรีบริกรสโตน จำกัด จบการศึกษาปริญญาตรี คณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และปริญญาโท MBA ที่ Vanderbilt University สหรัฐอเมริกา นอกจากงานที่บริษัทแล้ว SVIC ยังเป็นวิทยากรพิเศษ และนักเขียนด้านธุรกิจ การตลาด รวมถึงเป็นเจ้าของผลงานหนังสือ 4 เล่ม อาทิ *คิดจะไปดวงจันทร์ อย่าหยุดแค่ปากซอย*, *อย่าปล่อยให้ใครขโมยหัวใจของคุณ* และยังเป็นเจ้าของเพจบุ๊กแฟนเพจด้านธุรกิจชื่อ Mission To The Moon

“การตั้งต้นด้วยการถามคำถามว่า ‘ทำไม’ หรือ ‘ทำไมไปทำไม’ ก่อนสองคำถามว่า อะไร และ อย่างไร ต่างหาก ที่จะเป็กรอบในการสร้างสินค้า แบนด์ และการทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ”

คืออย่างนี้ครับ โดยทั่วไปธุรกิจหรือองค์กรมักสนใจคำถามว่า ‘อะไร’ และ ‘อย่างไร’ เช่นว่า จะขายอะไร จะขายอย่างไร แต่ซีเน็กพยายามชี้ให้เห็นว่า การตั้งต้นด้วยการถามคำถามว่า ‘ทำไม’ หรือ ‘ทำไมไปทำไม’ ก่อนสองคำถามว่า อะไร และ อย่างไร ต่างหาก ที่จะเป็กรอบในการสร้างสินค้า แบนด์ และการทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวอย่างหนึ่งที่ชัดเจนคือ ‘Apple’ หากมองผิวเผินคนมักคิดว่า Apple ขายอุปกรณ์ไอทีที่มีดีไซน์สวยงาม แต่ความเป็นจริงสิ่งที่ลึกลงไปกว่านั้น คือ Apple ขายบุคลิกและความเชื่อ ‘ความเป็นขบถ’ พูดอีกอย่างคือ จุดมุ่งหมายว่าทำไมไปทำไมของ Apple คือสร้างแตกต่างจากยักษ์ใหญ่หรือพี่เบิ้มในอุตสาหกรรมไอที ถ้าใครยังจำโฆษณา 1984 ของ Apple ได้ นั่นแหละครับคือภาพสะท้อนจิตวิญญาณของแบรนด์เลย

เมื่อรู้จุดมุ่งหมายหรือรู้ว่าจะไปทำไมแล้ว ซีเน็กบอกว่า เราก็จะรู้ว่า เราควรขายอะไรและขายอย่างไรที่จะสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายนั้น ดังนั้นเวลาที่ Apple ผลิตสินค้าหรือสื่อสารอะไรออกมา Apple จึงต้องพยายามทำให้ผู้คนรับรู้ได้ถึงความเป็นขบถและกล้าที่จะแตกต่าง ฉะนั้นต่อให้มีใครผลิตอุปกรณ์ที่มีสเปกหรือดีไซน์ใกล้เคียงกับ Apple ก็ไม่อาจทำให้คนหันไปซื้อได้ เหตุผลเพราะคนไม่ได้ซื้อเพราะแค่ของ แต่ซื้อเพราะเขารู้สึกว่าความเป็นขบถของ Apple ตรงกับตัวตนของเขาครับ

... เช่นเดียวกับประกาศหางานของมายคอสก็ ถ้าคุณสังเกตดู สิ่งที่มายคอสก็พยายามบอกไม่ใช่แค่บอกว่างานที่เปิดรับมีตำแหน่งอะไร หรือมีหน้าที่ (Job Description) อะไร แต่เขาใส่ข้อมูลและคำอธิบายที่ชี้ให้เห็น ‘จุดมุ่งหมาย’ หรือ ‘ทำไมไปทำไม’ ของ TOMS ด้วย

โดยเขาเกริ่นชัดแต่แรกเลยว่า TOMS ไม่ใช่บริษัททำรองเท้าเพื่อหากำไรเหมือนที่อื่นๆ แต่ TOMS เกิดมาเพื่อขายรองเท้าและบริจาคให้ผู้ยากไร้ ซึ่งแน่นอนครับว่า คนที่จะถูกดึงดูดอยากมาทำงานนี้ ก็ต้องเป็นคนที่มีค่านิยมอยากช่วยเหลือสังคมเหมือนกันกับ TOMS

ถัดมาคือ ยังต้องเป็นคนที่ชอบความท้าทาย เพราะงานที่มายคอสก็เขียนไว้ ใครเห็นก็รู้ว่า ทำแทบทุกอย่างและเป็นงานที่หนัก แต่ว่ามันก็เป็นงานที่มีอะไรให้ลองทำเยอะมาก ฉะนั้นแทบไม่จำเป็นเลยครับที่มายคอสก็ต้องเขียนระบุในประกาศว่า ต้องเป็นคนขยัน อดทน มีความรับผิดชอบชอบเรียนรู้ เพราะคุณสมบัติพวกนี้เป็นสิ่งที่ต้องมีในคนที่ชอบงานท้าทายความสามารถอยู่แล้ว

ทำนองเดียวกัน คนที่ชอบความท้าทายก็มักจะเป็นคนที่รับความเสี่ยงได้สูงกว่าคนที่ไม่ชอบความท้าทาย ฉะนั้นเรื่องที่จะทำงานให้ฟรีๆ เป็นสิ่งที่คนแบบนี้กล้าและยินดีอยู่แล้ว อีกอย่างถ้าเจ้าตัวทำผลงานได้ดี งานที่ดูเหมือนทำฟรีๆ ก็สามารถเป็นที่ไว้เคลมผลงานหรือใช้ประโยชน์จากความล้ำเจ้านั้นได้ก็ด้วย

ฉะนั้น ถ้าให้สรุป การดึงดูดให้คนอยากมาร่วมงานกับ TOMS ก็เหมือนกับกรณีของ Apple ครับ เหตุผลไม่ใช่ว่าเขาจะทำงานหน้าที่อะไร แต่นอกเหนือจากนั้นคือ เขาจะได้ทำงานที่ตรงกับความเชื่อและตัวตนของพวกเขา ต่างหาก ในทางกลับกัน สิ่งที่คุณจ้างหรือองค์กรจะได้ ก็คือได้คนที่มีเคมีและความเชื่อใกล้เคียงกันมาร่วมงาน

ผมชอบวิธีคิดนี้มากเลย หลายครั้งผมจะเขียนประกาศรับสมัครงานในเพจ Mission To The Moon ในลักษณะเดียวกับที่มายคอสก็ทำคือไม่ได้บอกเลยว่าตำแหน่งอะไร มีหน้าที่อะไรเท่าไร แต่ผมจะเล่าว่า ศรีจันทร์มีความเชื่อเรื่องอะไร มีเป้าหมายในอนาคตที่จะเป็นแบบไหน ตำแหน่งงานนั้นสัมพันธ์กับเป้าหมายอย่างไร และตัวคนที่มาทำจะได้อะไรบ้างในด้านแรงขับเคลื่อนในการทำงาน

ทั้งนี้ก็เพื่อชี้ให้คนที่เห็นประกาศได้รู้และลองถามตัวเองก่อนว่า เขามีความเชื่อตรงกับศรีจันทร์หรือไม่ ซึ่งถือเป็นการที่ผู้สมัครก็ได้เลือกเรามาก่อนด้วย เป็นการสกรีนกันทั้งสองฝ่ายได้ดีระดับหนึ่งเลยทีเดียว

สุดท้าย หากใครกำลังมองหาคนมาร่วมงานและอยากได้คนที่มี DNA ใกล้เคียงกันมาช่วยลองนำหลักคิดนี้ไปปรับใช้ดูนะครับ ไม่นานว่ามันอาจช่วยให้คุณได้เจอคนที่ใช่ได้ง่ายขึ้น

จะทำอย่างไรดี เมื่อแพนอิจาที่เราจ้างงานที่ดึกกว่า?

Q: เรากับแพนทำงานกันคนละสายค่ะ ตอนนี้นักที่การงานของเรากำลังไปได้สวย เราได้โปรโบท แต่แพนเราหนักที่การงานกลับแย่งและเราก็เริ่มรู้สึกว้ากๆ แล้วเขาอิจาที่เราจ้างงานที่ดึกกว่าจนเรากะละกะกันมากขึ้น ดูเขาจะไม่ค่อยภูมิใจในตัวเราเท่าไรที่มีงานดึกเขาพูดกับเราน้อยลง เรารู้สึกเหนื่อย ใจจะกำยงใจดี

A: ไม่รู้ทำไม แต่เรื่องของคุณทำให้เรานึกถึง วิตนีย์ สุสตัน กับ บ็อบบี้ บราวน์ ในช่วงที่ยังมีชีวิตอยู่ หน้าที่การงานของ วิตนีย์ สุสตัน รุ่งโรจน์มาก ในขณะที่งานของ บ็อบบี้ บราวน์ สามีกลับดิ่งลงเหว คนมองเขาว่าเป็นเพียง Mr. Houston ที่มีหน้าที่เพียงเดินตามหลัง วิตนีย์ สุสตันต้อยๆ เท่านั้น และลึๆ แล้ว บ็อบบี้ บราวน์ ก็คงรู้สึกว่าเขาโดนความดั่งของภรรยาข่มขู่มีอยู่ตลอดเวลา เขาพยายามออกอัลบั้ม แต่ก็อัลบั้มก็ล้มเหลว และเขาก็ดูจะขยันไปมีเรื่องมีราวให้ตำรวจจับ อยู่เสมอ

“เรื่องครอบครัว เรื่องคนรัก ให้ใช้ความรักในการแก้ไข เพราะความรักทำให้เราเห็นคุณค่าของกันและกัน และพร้อมจะให้อภัย”

แต่สิ่งหนึ่งที่เราจะเห็นอยู่ตลอดเวลา ที่พวกเขาใช้ชีวิตคู่กันอยู่ก็คือ วิตนีย์ สุตตันไม่เคยพูดไม่ตึงต้ามออกสื่อเลย และพยายามให้สามีตัวเองมีชิ้นในงานของตัวเองตลอด (แม้จะเป็นสิ่งที่แฟนเพลงรู้สึกอึดใจ) ตั้งแต่ให้สามีมีชิ้นร้องเพลงในคอนเสิร์ตตัวเอง เธอร้องเพลงรักอุทิศให้สามีตัวเอง กล่าวขอบคุณสามีเธออยู่เสมอทุกครั้ง และต่อให้ใครอยากให้เธอเลิกกับสามีแค่นั้น เธอจะแสดงให้คนเห็นเสมอว่าเธอรักสามีมาก ร้องเพลงอยู่บนเวทีก็มีชิ้นให้สามีเอาผ่านหน้าออกมาให้จับแจ๊ส และจูบสามีให้คนดู ให้คนอื่นเห็นว่าเธอรักเขามากแค่นั้น และที่สำคัญคือมีชิ้นให้สามีของเธอรู้สึกว่ามีตัวตน

แต่อย่างไรก็ตาม ทั้งคู่ได้พากันลงเหวจากเรื่องยาเสพติด วิตนีย์ถูกสามีทำร้ายร่างกาย และถูกถ่มน้ำลายใส่ ทั้งคู่หย่ากันในที่สุด (ท่ามกลางความตั้งใจของแฟนเพลง) เสียงของวิตนีย์เองก็ถูกยาเสพติดทำร้ายไปมากจนน่าเสียดายและน่าสงสาร หน้าที่การงานของผู้หญิงที่เสียงดีที่สุดในโลกเลยไม่สวยอย่างที่ควรจะเป็น

พวกเขาใช้ชีวิตของวิตนีย์แล้วเอามาเป็นบทเรียนได้เนอะครับ

แฟนกันไม่ควรจะอิจฉากัน ควรจะส่งเสริมชื่นชมกันและกัน - ไซค์ครับ นั่นคือสิ่งที่ควรจะเป็น แต่แฟนก็เป็นมนุษย์ และมนุษย์ก็มีความอิจฉามีความเสียใจไม่ได้

ลองมองในมุมเขา แล้วลองทำความเข้าใจ ผมคิดว่าก็เข้าใจได้เนอะครับว่า ทำไมเขาถึงรู้สึกไม่มั่นคง

การเติบโตในสังคมที่ชายเป็นใหญ่และได้รับการหล่อหลอมว่าผู้ชายต้องเป็นผู้ นำผู้ชายต้องเก่ง ผู้ชายต้องเป็นที่พึ่งของผู้หญิง ผู้ชายจะแพ้ไม่ได้ ผู้ชายจะด้อยกว่าผู้หญิงไม่ได้ (ซึ่งทั้งหมดนี้เหมือนจะเชิดชูผู้ชาย แต่มองอีกมุมก็ใครทำร้ายผู้ชายเลย) สิ่งเหล่านี้ประกอบสร้างมาเป็นตัวเขา และทำให้เขารู้สึกว่า เขาควรจะเป็นผู้นำ เป็นที่พึ่งของคนรักได้ แต่เขากลับรู้สึกว่า เขาทำไม่ได้ เพราะหน้าที่การงานของเขากำลังแย่ ในขณะที่เดียวกัน หน้าที่การงานของคุณก็กำลังรุ่ง (ซึ่งไม่ใช่ความผิดของคุณ หรือเรื่องที่คุณไม่ควรภูมิใจ) เขาก็อาจ

จะกลัวว่า คุณจะไม่เห็นคุณค่าของเขาแล้ว และจะกลายเป็นว่า เขาไม่เป็นที่ต้องการอีกแล้ว ผมคิดว่าในสถานการณ์นี้เขาเป็นผู้ชายที่น่าสงสารนะครับ และเราก็ควรเห็นใจเขา หน้าที่การงานของเขากำลังตกต่ำ และความภูมิใจในตัวเองก็เหลือน้อยลง

อีกๆ แล้วเขากลับว่าเขาจะไม่เป็นที่ต้องการกลัวว่าคุณจะไม่ภูมิใจในตัวเขา เพราะฉะนั้นนี่คือสิ่งที่เราควรเติมให้เขา หรือทำให้เขามั่นใจว่าเราเห็นคุณค่าเขา และภูมิใจในตัวเขา รวมทั้งเราจะผ่านเรื่องไม่ดีไปด้วยกัน

มันอาจจะในช่วงชีวิตที่ลำบากนะครับ ต้องถือว่าชีวิตมอมบพทศอบให้คุณทั้งคู่จะเป็นคู่ที่ ‘ใช่’ กันจริงหรือเปล่านั้น สถานการณ์นี้ผมอยากให้มองว่า ไม่ว่าจะออกไปทางไหน คุณได้ชีวิตที่บวกทั้งคู่ ถ้าผ่านไปได้ ความรักคุณน่าจะหนักแน่นกันมากขึ้น เขาได้รู้แล้วว่าใครยืนเคียงข้างเขา อุปสรรคไหนจะเข้ามาอีกก็จับมือสู้กันไปได้เหมือนคราวนี้ แต่ถ้ามันแย่มาก และถึงจุดต้องคุยกันเรื่องเลิกรา ก็ถือว่าได้พยายามแล้ว และเลิกกันไปเพื่อไปมีชีวิตใหม่ ก็ดีกว่าอยู่ด้วยกันแบบทะเลาะกัน

แต่ก่อนจะไปถึงจุดที่ไม่อยากจะทำอะไรแล้ว ผมอยากให้อ่านพจนานุกรมอย่างถึงที่สุดก่อน อัยการทั้งไฟเล็กกัน

เรื่องหน้าที่การงานของคุณ คุณทำดีแล้วขอให้อ่านต่อไป ไม่มีประโยชน์ที่เราจะหยุดตัวเองในการทำดีเพียงเพราะจะได้อยู่ข้างหลังคนของเรา เขาเป็นว่าอย่าเพิ่งให้กำลังใจถดถอยครับ คุณยังต้องมีกำลังใจให้ตัวเอง และให้กำลังใจแฟนของคุณอีก ภูมิใจในตัวเองไว้ครับ ถ้ารู้สึกว่าแฟนไม่ยินดีกับหน้าที่การงานของเราขอให้อ่านยังมีคนภูมิใจในตัวคุณอีก ผมเชื่อว่าบอกเรื่องนี้กับพ่อแม่ท่านก็คงภูมิใจ บอกเพื่อนเพื่อนก็คงอยากจะฉลอง บอกคุณครูที่สั่งสอนเอามา ท่านก็คงภูมิใจเช่นกัน อะ ผมยินดีด้วยอีกคนกับการได้โปรโมต

อย่าเพิ่งไม่ภูมิใจที่แฟนของเราไม่มีหน้าที่การงานที่ไม่ดีเท่าเรา คนเราเก่งกันคนละแบบ ยิ่งทำงานกันคนละสายแบบนี้ด้วยแล้ว จะเอามาเทียบกันไม่ได้ หน้าที่การงานของเขาก็เรื่องหนึ่ง หน้าที่การงานของเราก็อีกเรื่องหนึ่ง

ให้เราทำอย่างเขาก็ไม่ได้ ให้เขาทำอย่างเราก็ไม่ได้ เพียงแค่นี้เรามีปัญหาเรื่องงานอยู่ถ้าคิดแบบนี้แล้ว เราจะไม่รู้สึกว่าเขาไม่เก่งจนไม่ภูมิใจในตัวเขา

ให้กำลังใจเขาเยอะๆ ครับ ในเวลานี้เขาต้องการกำลังใจ ถ้าตอนนี้เขาเครียดเรื่องงานอยู่ และไม่อยากคุยเรื่องงาน เราก็ไม่ต้องคุยเรื่องงาน ไปหาวิธีอื่นให้เขามีความสุข แต่ถ้าเขาอยากคุย ให้เขาได้ระบายออกมา ให้เขาพูดเยอะๆ อย่าแหยงเขาพูด อย่าบอกเขาว่าทำไมไม่ทำแบบนี้แบบนั้น มันจะทำให้เขารู้สึกว่าโดนกดเข้าไปใหญ่ ให้เขารู้สึกว่าในภาวะที่เขาตกต่ำนี้ เขาก็ยังอยู่เคียงข้างเขา ภูมิใจในตัวเขา และเชื่อว่าเขาจะผ่านเรื่องนี้ไปได้

ท้ายใจก็ตามให้เขารู้สึกว่า ต่อให้ที่ทำงานจะหันหลังให้เขา ทำร้ายเขาแค่นั้น แต่คุณเป็นคนหนึ่งที่รักเขา คุณยังอยู่ตรงนี้ ถ้าไม่สบายใจก็ยังมีคุณอยู่

พอเขารู้สึกว่าคุณรักเขามากขนาดนี้ และเชื่อมั่นในตัวเขา การกระทบกระแทกกันก็จะน้อยลง เพราะเขาได้รู้แล้วว่าใครที่มีความหมายกับเขา

เรื่องหนึ่งที่คุณพ่อเคยบอกเราแล้วเราคิดว่ามันเวิร์กมากก็คือ เรื่องครอบครัว เรื่องคนรัก อย่าให้เหตุผลในการแก้ไข เพราะเหตุผลจะทำให้เกิดการแพ้ชนะ มีคนผิดคนถูก เธอเป็นคนผิด ฉันไม่ผิด เธอต้องขอโทษก่อน ซึ่งไม่มีใครอยากตกอยู่ในฐานะคนแพ้หรือคนผิดหรอก เรื่องครอบครัว เรื่องคนรัก ให้ใช้ความรักในการแก้ไข

เพราะความรักทำให้เราเห็นคุณค่าของกันและกัน และพร้อมจะให้อภัย

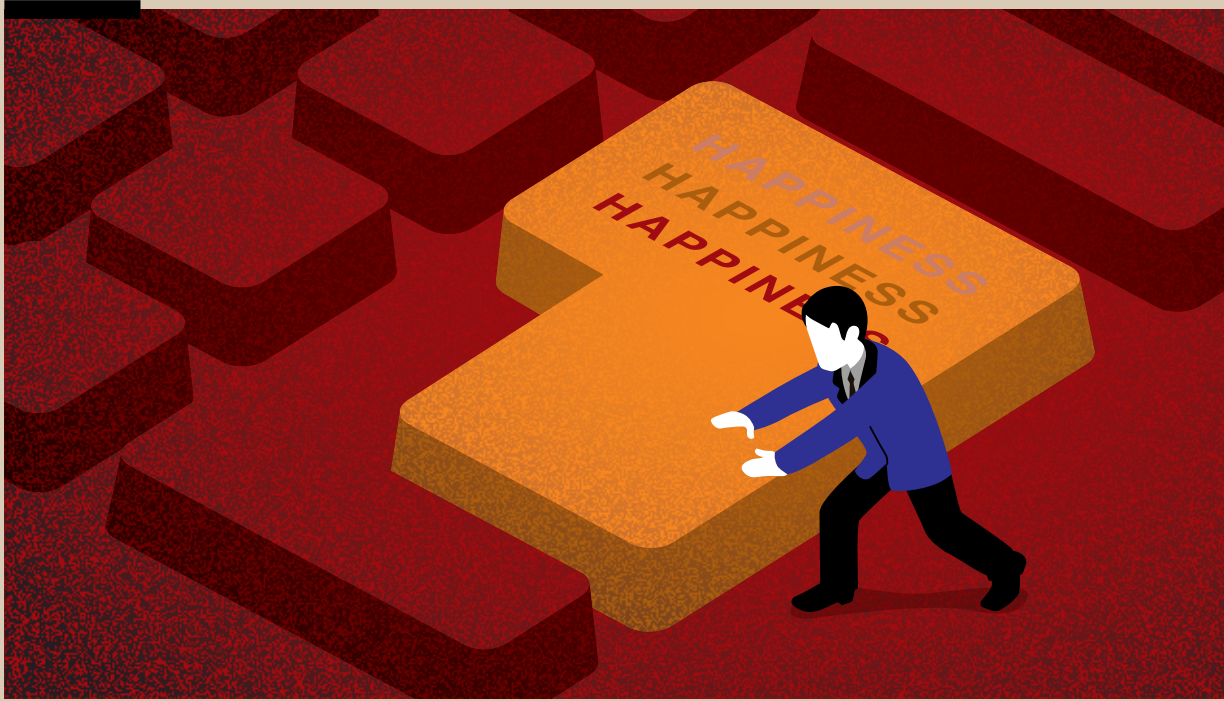
เราเชื่อว่า คุณทั้งคู่จะผ่านไปและรักกันมากขึ้น

THE AUTHOR

ท็อฟฟี่ แบริดชอว์

เจ้าของเพจท็อฟฟี่ แบริดชอว์ (Facebook.com/toffybradshawwriter) หรือ ชยานัตถ์ วงศ์บัณฑิต Communications Director ของบริษัทอาร์เอเจเอช ยักษ์แห่งระดับโลก ที่ตัดสินใจลาออกจากคอมพิวเตอร์มาทำธุรกิจของตัวเอง และตั้งใจจะเขียนเพื่อทำให้คนอ่านเก่งขึ้นกว่าตัวเอง

ภาพ: ปุส-ทอบ พิชามอน วามมาน

ลาออกดีไหมถ้าไม่มีความสุขในการทำงาน? ค้นหาปัจจัยเพิ่ม-ลดความสุขกับงานที่กำลังอยู่

คุณผู้อ่านเคยตั้งคำถามกับตัวเองไหมครับ ว่า 'อ้อ นี่เราควรจะลาออกจากงานที่กำลังอยู่ดีไหมเอ๋ย'

ผมเชื่อว่าหลายท่านก็อาจจะเคยตั้งคำถามนี้กับตัวเองมาก่อน แต่เราจะเอาอะไรมาวัดล่ะว่า มันถึงเวลาแล้วหรือยังที่เราควรจะตัดสินใจลาออก ถ้าเงินมันดี มีความมั่นคง ถึงแม้ว่าจะไม่มีความสุขในการทำงานก็ควรที่จะทนอยู่ต่อไป จริงไหม

ตัวผมเองก็คงจะตอบคำถามนี้แทนตัวคุณผู้อ่านไม่ได้แน่ครับ แต่สิ่งที่ผมสามารถทำได้อีกคือการนำผลการวิจัยเกี่ยวกับตัวแปรต่าง ๆ นานาของความสุขในการทำงานมาเขียนเป็นไกด์ไลน์ให้คุณผู้อ่านลองไตร่ตรองกันดูว่า มันถึงเวลาแล้วหรือยังที่เราควรจะลาออกจากงานประจำที่ทำอยู่สักที

1. เงินเดือนไม่ใช่สิ่งที่สำคัญที่สุดต่อความสุขในการทำงาน

สำหรับคุณผู้อ่านที่ไม่ได้เป็นหนี้เป็นสินใคร และไม่ได้เดือดร้อนเรื่องเงินจนทำให้ต้องเป็นทุกข์เพราะไม่มีเงินเลย หรือมีเงินไม่พอใช้ในแต่ละวัน ผลการวิจัยของพวกเราพบว่า เงินเดือนสามารถซื้อความสุขในการทำงานได้

จริงๆ นะครับ ยิ่งเงินเราเพิ่มมากขึ้นเท่าไร โอกาสที่เราจะตอบว่ามีความสุขจากการทำงานก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น ในกรณีนี้ที่ทุกสิ่งทุกอย่าง เช่น เวลาที่ต้องใช้อยู่ในออฟฟิศ หรือนิสัยของเพื่อนร่วมงาน ไม่ได้เปลี่ยนแปลงตามไปด้วยนะครับ

แต่ผลการวิจัยอีกชิ้นหนึ่งที่เราพบก็คือ เงินเดือนของเพื่อนร่วมงานคนอื่นๆ สามารถลดความสุขจากการได้เงินเดือนขึ้นของเราเกือบทั้งหมด กรณีที่เพื่อนร่วมงานมีอายุพอๆ กัน มีการศึกษาเท่าๆ กัน และมีเพศเดียวกันกับเรายกตัวอย่างเช่น ถ้าเงินเดือนเราขึ้น 1% พร้อมๆ กับการขึ้นเงินเดือนของคนอื่น ความสุขที่ได้จากเงินเดือนขึ้นกลับไม่มีค่าอะไรเลย

ยิ่งกว่านั้น ถึงแม้ว่าเงินเดือนจะซื้อความสุขในการทำงานของเราได้ แต่ค่าความสุขที่มันซื้อให้เราได้นั้นมันช่างน้อยเหลือเกินเวลาเรานำมันมาเทียบกับปัจจัยตัวอื่นๆ

2. งานที่ทำมีความหมายสำคัญกว่าเงินเดือนที่ได้

ปัจจัยที่สำคัญกว่าเงินเดือนที่เราได้รับก็คือ ความรู้สึกว่างานที่เราทำอยู่มีความหมายมากกว่าตัวเราเอง (meaningfulness)

จากการสำรวจในอเมริกาโดย Gallup Poll พบว่า 30% ของคนทำงานรู้สึกว่างานที่ตัวเองทำนั้นมีความหมาย (พูดอีกอย่างก็คือ 70% ของคนทำงานในอเมริกาไม่รู้สึกผูกพันกับงานที่ตัวเองทำ) และการหาความหมายในงานที่เราทำไม่เจอนี่เอง เป็นตัวสำคัญที่ทำให้คนเงินเดือนสูงหลายๆ คนกลับรู้สึกไม่พอใจในงานที่ตัวเองทำอยู่

แล้วความหมายของการทำงานมาจากไหน อันนี้ขึ้นอยู่กับแต่ละคนนะครับ เราอาจจะมองว่าคอนทำงานก่อสร้างไม่มีความสุขจากงานที่เขาทำเลย แต่ถ้าเขาารู้สึกว่าสิ่งที่เขาทำสามารถทำให้คนอื่นมีความสุข มีบ้านดีอยู่อาศัยได้ เขาก็มีความสุขจากงานที่เขาทำได้

3. การมีเจ้านายที่ดีเป็นศรีกับตัวเอง

อีกปัจจัยหนึ่งก็คือความสามารถในการทำงานของเจ้านาย (boss competency) พวกเราพบว่ากรมีเจ้านายที่เป็นผู้นำที่ดี พูดง่าย ๆ ก็คือมีความสามารถในการทำงานที่เราทำได้ หรือ/และเจ้านายของเราได้ชื่นชมในบริษัทหรือองค์กรด้วยฝีมือของตัวเองล้วนๆ (ไม่ได้มาจากการเลียแข้งเลียขาใคร หรือจากการใช้เส้น) มีผลต่อความสุขในการทำงานของเรามาก

THE AUTHOR

ณัฐวุฒิ เผ่าทวี

นักเศรษฐศาสตร์ด้านวิทยาศาสตร์พฤติกรรม Warwick Business School มหาวิทยาลัยวอร์วิก ประเทศอังกฤษ จะเล่าเรื่องราวและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ความสุข และจิตวิทยาของความสุข

“ถ้าคุณมีเจ้านายที่ห่วยแตก หรือถ้าคุณไม่มีอิสระในการทำงานเลย ถึงแม้ว่าคุณจะมีเงินเดือนสูงขนาดไหน งานที่คุณกำลังทำอยู่นั้นอาจจะไม่ใช่งานที่คุณควรจมปลักอยู่กับมันนานเกินไป”

และการมีเจ้านายที่ไร้ความสามารถ หรือมีความสามารถที่ด้อยกว่าเรา ทำให้ความสุขในการทำงานของเราลดลงมากกว่าการถูกลดเงินเดือนเยอะมาก

4. อิสระในการทำงานคือสิ่งที่เงินเดือนซื้อไม่ได้

ปัจจัยหลักๆ อีกปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญต่อความสุขในการทำงานของเราคือ ความรู้สึกถึงความมีอิสระทางด้านความคิดในที่ทำงาน หรือความมีอิสระในการวางตารางเวลาทำงานของตัวเอง (perceived job autonomy) ถึงแม้ว่าตามความเป็นจริงแล้วเราอาจจะไม่ได้มีอิสระในการทำงานอย่างที่คิดจริงๆ ก็ได้

5. การมีเพื่อนร่วมงานที่เป็นมิตร และงานที่มีโอกาสเลื่อนตำแหน่ง

ปัจจัยที่ตามมาติดๆ กันก็คือ การมีเพื่อนร่วมงานที่ดี และความรู้สึกว่าเรามีโอกาสโตในงานที่กำลังทำอยู่

ที่จริงยังมีอีกหลายปัจจัยเลยที่มีผลกระทบต่อความสุขในการทำงานของเรา (ยกตัวอย่างเช่น ผู้หญิงมีความสุขในการทำงานมากกว่าผู้ชาย ยิ่งเรียนสูง ความสุขจากการทำงานก็อาจจะยิ่งต่ำ ถ้าเทียบระหว่างคนที่ไม่มีเงินเดือนเท่ากัน แต่การศึกษาต่างกัน และเวลาที่เราใช้ในที่ทำงานมีผลกระทบต่อความสุขในการทำงาน เป็นต้น) แต่ถ้าให้ผมสรุปกันตรงนี้ก็คือ ถ้าคุณหาความหมายจากงานที่คุณทำไม่เจอ หรือถ้าคุณมีเจ้านายที่ห่วยแตก หรือถ้าคุณไม่มีอิสระในการทำงานเลย ถึงแม้ว่าคุณจะมีเงินเดือนสูงขนาดไหน งานที่คุณกำลังทำอยู่นั้นอาจจะไม่ใช่งานที่คุณควรจมปลักอยู่กับมันนานเกินไป

ชีวิตคนเรานั้นสั้นมากนะครั้น ถ้าเราจำเป็นต้องใช้เวลาเกือบ 70% ของชีวิตที่เรามีในที่ทำงานล่ะก็ ผมว่าเราเลือกทำในสิ่งที่ไม่ได้ทำให้เราต้องทุกข์เพราะความจนมากจนเกินไป แต่เป็นสิ่งที่ทำให้รู้สึกได้ว่าสิ่งที่เรากำลังทำอยู่นั้นมีความหมายมากกว่าการเอาเงินใส่กระเป๋าตัวเอง จะเป็นกลยุทธ์ที่ดีกว่าสำหรับชีวิตของเราทั้งชีวิตนะครั้น

ภาพประกอบ จสพล วัชรพงศ์

ดู ตุ๊กแก ปลวก มด แมลงเม่า บุง หนู และอ้อน อาย

ชอบหนังสือ *สวนสัตว์* ของ สุวรรณี สุคนธา ไม่นึกว่าวันหนึ่งจะต้องมาอยู่สวนสัตว์

อุตสาหกรรมตั้งชื่อเอาฤกษ์เอาชัยว่า ‘สวนไพร่พวย’ อยู่ๆ ไปสวนไพร่เริ่มแสดงตัวตนความเป็นป่าเป็นเขา เรามาทีหลัง มาด้วยการถือสิทธิครอบครองตามกฎหมาย แต่กฎธรรมชาติที่มีอยู่เก่าก่อนก็ยังดำรงอยู่

นี่คือบ้านเรา - ถูกต้อง แต่ก็เป็นบ้านของสรรพสัตว์เช่นเดียวกัน

ไม่ได้ไร้เดียงสาขนาดว่าจ่ายเงินจบแล้วเราก็เป็นเจ้าของเจ้าของทุกอย่าง พอรู้ รู้ว่าโลกมีผู้คน โลกมีสิ่งสารพัดวิ บนแผ่นดินเดียวกัน เราต่างใช้ชีวิตบนพื้นที่ทับซ้อน แบ่งกันบ้างแย่งกันบ้างตามสถานการณ์

รู้ เข้าใจ และหลายอย่างก็ออกแบบเพื่อป้องกันปัญหาไว้ตั้งแต่ต้น เช่น ครวต้องอยู่แยกจากตัวบ้าน เพราะรำคาญมด จะมากจะน้อยเมื่อมีอาหาร มดมาเรื่อยๆ มาเป็นกองทัพ สกฤตยาสู้กับมดนะพอมี แต่ไม่ทันมันหรือก จะนั่นกันได้ก็กันมันออกไปก่อน เคลียร์เรื่องอาหาร

ไปเลย สร้างกฎเหล็กว่าจะไม่นำของกินเข้าบ้านเด็ดขาด

ได้ผล เอาอยู่ แต่ของแบบนี้ตายใจเมื่อไรก็เจ็บใจทุกที วันดีคืนดีนอนๆ อยู่ก็สะดุ้ง ตัวอะไรยุบยับ ไตขา เปิดไฟหาสาเหตุ อ้าว มดรวมทั้งซากจึงจกอีกที ซากเขียด ซากแมลง

บางทีเปิดเป็ออกมา เจอมดเป็นกอง ‘ไม่รู้เข้าไปกินอะไร ขนมนมเนยก็ไม่ลืมหิ้งไว้ หรือมันหนึ่ผ่น หาที่อบอุ่นสร้างรังรัง วางไข่ หรือระหว่างการเดินทาง เราวางกระเป่าทิ้งไว้แล้วมีคนทำน้ำหวานหกใส่ ฯลฯ เอาว่ายามมันจะมามากมันจะบุกถึงที่นอน มันก็มาสร้างความเดือดร้อนได้ โดยไม่สนใจว่านี่คือดินที่เลี้ยงมันแล้วนะจ๊ะ

เรื่องมด ต่อให้เป็นพอมด แม่มด เทียบกับปลวกแล้ว ต้องถือว่าป็นมวดยคนละชั้น ปลวกเป็นปัญหาคลาสสิกของคนมีบ้าน ปัญหาระดับอมตะนี้รันตกรัลก

อยู่ประเทศเซเชลลอนขึ้น ยิงกับบ้านปาจะนิยมหรือไม่นิยมเสาปูนก็ทำใจใช้ไปเถอะหรือไม่กี่เสาเหล็กไปเลย ก่อนวางเสาต้องเทยา กันปลวกโรยกันหลุม ฝาผนัง พื้นบ้านส่วนใหญ่เป็นไม้ พลาดไม่ได้เด็ดขาดที่ต้องทาน้ำยาเคลือบทุกจุด

ปลวกเป็นนักทำลายล้างที่มีประสิทธิภาพ อย่างยิ่งพยายามอย่างยิ่ง เห็นความคาดหมายอย่างยิ่ง

คิดจะสู้กับปลวกต้องปล่อยวาง ป้องกัน และถ้าเห็นมันมาเมื่อไรก็หาวิธีฆ่า

เรื่องจะหนีรอดหลุดพ้นแบบเบ็ดเสร็จเด็ดขาดนั้นไม่มี

มีแค่วันที่มันยังไม่มา แต่ไม่ต้องกังวล แค่วางไม้ไว้กับดินวันเดียว ไม้แข็งๆ เลยะ รุ่งขึ้นเหยียบพลิกดู มันมาแล้ว มันกินไม้ราวกับชีวิตมีอุดมการณ์เดียวคือกิน จุดยืนชัดเจนคือทำลายและทำลาย

โกรธมันหรือ? โกรธจนตัวสั่นที่บ้านชองเสียหาย โกรธเกลียดไปก็เปล่าประโยชน์

อยู่ร่วมกันหรือ? คำตอบคือไม่ คนกับปลวกอยู่ร่วมกันไม่ได้ เจอแล้วต้องฆ่าสถานเดียว

อยู่บ้านป่า หน้าที่หนึ่งในยามว่างคือเดินสำรวจโคนเสา พื้นผนัง โตะ แก้ว อ้อ ห้องน้ำสำรวจให้ทั่วว่ามีมันอยู่หรือเปล่า ถ้าไม่มี วันหลังหาโอกาสสำรวจตรวจตราดูใหม่ สำหรับปลวกแล้ว การนั่งนอนใจคือหายนะ

เพียงผลอดไล่ ลงร้ายก็เริ่มมาเยือน

ปลวกดูและดิบเถื่อนจนบางครั้งนำข่าวว่าเออเนอะ พวกมันช่างตั้งอกตั้งใจทำงาน ไมเคิดพักผ่อน on vacation กันบ้างเลย

โชคร้ายที่เราอยู่ร่วมกันไม่ได้

งูก็จัดอยู่ในหมวดหมู่ความหมายนี้

“พี่ระวังนะ” เพื่อนหนุ่มชาวกรุงเตือนผมตั้งแต่แรกที่ก้าวเท้าลงรถเหยียบพื้นดินสวนไร่ไร่เพย เมื่อครั้งที่ยังไม่ปลูกบ้าน

เหมือนพ็อร์เหมือนประชาสัมพันธ์ เข้ามาถึงก็เจองูเลย

แรกที่เดียวผมไม่เชื่อด้วยซ้ำ ตาผาดหรือหวาดระแวงเกินไปหรือเปล่า จึงเหลนมั้งกึ่งก้าม

อยู่นานวันเริ่มเข้าใจว่าของจริง อยู่นานวันเริ่มทำความเข้าใจว่าต้องอยู่กันไปแบบนี้ เพราะเจอเป็นปกติ เรียกว่าถ้าผ่านไปสักสัปดาห์แล้วยังหากันไม่เจอเนี่ยมีคิดถึง

ศึกษารูปพรรณสัณฐานและถามเพื่อนบ้านแล้วได้ความว่า เป็นงูไม่มีพิษ เท่าที่เจอเป็นเช่นนั้น ที่ไม่เจอยังไม่รู้ แต่มีพิษหรือไม่

ตัวใหญ่หรือตัวเล็ก ขึ้นชื่อว่างูย้อมไม่มาพิษร้ายตกใจจนล้มก็เคย พื้นมันเยี่ยงและสิ้นเจ้าตัวดีนี่ก็เผลอกลัวพวดออกมาจากพงหญ้า ระยะประชิดตัว

นอนแปลสบายอารมณ์อยู่ มองไปเจอขึ้นงูกระโดดจับกึ่งก้านต้นไม้ก็เคย

ฟังเสียงก็เขี่ยราวขึ้นตามลำดับ เสียงโอดโอยแบบนี้มันเขียดโดนงูกินนี่นา ...เดินไปดูก็เห็นเป็นจริง

ชีวิตคนภูเขา ก่อนจะย่างแต่ละก้าวต้องมองให้ละเอียด ค้างงู ไฟฉายอย่าให้ห่างกาย จะเดินไปทางไหน ส่งให้ตีก่อนเดิน

มองลางแล้วอย่าลืมนองบน ต้นไม้มันก็ชอบอยู่ ยิ่งฤดูฝนขึ้นๆ งูคงไม่ชอบเปียกและเหมือนกัน สังเกตว่าถ้าฝนตกติดต่อกันนานๆ พอหยุดหรือมีแสงแดด มันมักจะปรากฏกาย

หลักการของผมคือถ้ามาระยะใกล้ตีได้ตี ถ้าถึงขั้นเข้าบ้าน เข้าครัว เข้าห้องน้ำ ยังไงก็ต้องตี ปล่อยไว้ไม่ได้ ส่วนถ้าเห็นไกลๆ หรือในจังหวะไม่มีพิษมีภัย ปล่อยได้ก็ปล่อย โดยพื้นฐานคือไม่ได้อยากอยู่อยู่แล้ว อยากสร้างกติกาแห่งสันติคือหิงสว่าต่างคนต่างอยู่ แต่งูคงไม่รู้เรื่อง ไม่สนใจ บ้านของเราคือคือบ้านของมันเหมือนกัน ฉะนั้นก็อยู่กันไป

ในกรณีมีเหตุบุกรุกคุกคามหนัขอ สงคราม ย่อมปะทุ

อโหสิกรรมนะ อโหสิกรรมด้วย - บางบทเพลงล่องลอยมาในจังหวะด้ามจอบพาดแรงๆ ลงร่างเรียวยาว

ตกกลางคืนบางครั้งเก็บไปฝัน และกลางวัน แสกๆ บ่อยหนมองเห็นก็ไม่เป็นงู

กายเราทำร้ายต่อกัน ในใจยอมหัวนไหว ทางแก้นอกจากการฆ่าคือทำความเข้าใจรอบบริเวณบ้าน หมั่นคอยตัดหญ้า และหาจังหวะก่อไฟจุดนั้นจุดนี้ แสดงอาณาเขตคน คิดเอาเองว่า ถ้ามันรู้ว่ามีคน มีเจ้าของ มันก็คงไม่อยากจะปะทะเท่าไร

ใช่, ใครจะอยากเสียเลือดเสียเนื้อ ซ่างภาพสัตว์ป่าคนปากช่องเคยเล่าว่า แม้เป็นแผลเพียงเล็กน้อย เสือกใช้ชีวิตลำบาก เป็นไปได้ มันจะเลี่ยงการปะทะอย่างถึงที่สุด ยกเว้นในวิถีของสัตว์ผู้ล่า เมื่อหิวก็ต้องหาอาหาร

ผมค่อมหัวให้ - เสืออย่างเขาขอมเข้าใจเสีย

ดาวงูไม่ได้อยากเข้าบ้านที่เข้กจะเข้าใจผิดหรือตัดสินใจผิด ตึกแตกต่างหากที่ไม่รู้ว่าทำไม ตอนไม่มีบ้านคนก็อยู่บนต้นไม้ พอบ้านเสร็จมันมาทันที

มีตัวที่หนึ่ง ก็มีตัวที่สอง สาม สี่... ราวกับ

ว่าถ้าใครเจออะไรดีๆ ก็โทรเรียกกัน

หน้าตาเป็นปัญหาของตุ๊กแกจิตใจเบื่องลิกหรือเนื้อแท้ตัวตนเป็นแบบไหนไม่รู้แหละ แต่แม้ไม่ต้องทำโพล ก็พึงระวังไว้ว่า ใครเห็น ใครก็กลัวก็เกลียด

ทั้งที่มันไม่ได้มาทำอะไรให้เลย

โอเค เรื่องนี้ก็ไม่ใช่ชื่ๆ มีปัญหานี้อยู่จริง (แปลกชะด้วยว่าชื่ๆที่เก่าทุกที่อยากตะโกนบอกมันว่าบ้านคนนะเว้ย ไม่ใช่สัตว์) เพื่อนคนหนึ่งเคยบอกว่าหน้าตาก็งั้นๆ ถ้ามองว่าชอบไหมก็ไม่ชอบ แต่ไม่กลัว ไม่เกลียด ที่รังเกียจและทนไม่ได้เลยคือชื่ๆที่ทั้งบ้านไปนานๆ นี้ละอะเพอะประอะเบื่อนมาก ทั้งจากจิ้งจกและตุ๊กแก

ต้นฤดูฝน ตุ๊กแกจะรำเริงมาก เพราะแมลงมาเยอะ เรียกว่าบินมาบ่อนถึงปาก

ผ่านฝนผ่านหนาวมาไม่น้อย ผมพบว่าฝนแรกที่หนาวคือแรงดึงดูดที่มีแสนยานุภาพสูงมาก แมลงมานับล้านๆ หลายร้อยหลายพันล้านตัวบินเต็มฟ้า ตรงไหนมีไฟ ยิ่งเป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญ ถนนไฮเวย์เต็มไปด้วยแมลงเม่า ฝนพริ้วๆ แมลงเม่าบินว่อนเป็นเม็ดฝน ที่บ้าน เพียงจะเปิดไฟกินข้าวมือค้ำโดนกองทัพแมลงเม่าโจมตี กินไม่ได้ ต้องปิดและจิ้มจุ่มกันในความมืด

หนีเข้าห้องนอน เพียงกดโทรศัพท์มือถือดูเวลา ผู่แมลงเม่าพุ่งเข้ามาหน้าจอเรืองแสงทันที

ยังดีว่ามันมาแค่สองสามวันจากนั้นก็ลลายหายสาบสูญไปจากโลก

หากเป็นความรัก วิถีแมลงเม่าคล้ายคนหลอกให้รัก พอเริ่มหลงไหลแล้วเขาก็จากลา

คล้ายนึ่ง นึ่งชนดาชิลบขาวขยับยี้ดๆ หดๆ ยัวเหยียดตามต้นไม้ เดินไปไหนก็เจอ ไม่ระวังพอกก็ปลิวมาติดเสื้อ คันและนำขยะแขยง แต่เพียงสองสามวันหลังฝนแรก นึ่งก็หายไปเหมือนแมลงเม่า หายไปคล้ายไม่เคยมีอยู่ ไม่มีมองหายังไงก็ไม่มี จนกว่าฤดูฝนหน้าจะกลับมา

นึ่งและแมลงเม่าเลือกเดือนฤดู แต่หนูไม่เลือก

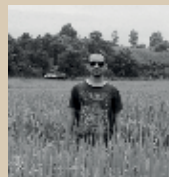
หนูมาตอนผมไม่อยู่บ้านหลายวัน กลับมาเปิดประตูแล้วผงะข้าวของกระจุยกระจาย เหมือนซากสัตว์ กองทัพมด ชีหนู ไนจนจะชี้จิ้งจก ตุ๊กแก

บ้านชองมิดชิด มันเข้ามาได้อย่างไร? มองมั้งลวดที่เป็นรูโหว่ได้หลังคาที่ปล้นตาสว่าง

ค่อยๆ รื้อเก็บฟูกหมอน เสื้อผ้า และในที่สุดก็ได้สบตากับมัน

ตัวแม่พยายามประคองประคองลูก บ้างหล่นกลิ้ง และวิ่งล้มลุกคลุกคลาน พยายามหนี

THE AUTHOR

วสพจน์ พันธุ์พงศ์

นักเขียน นักสัมภาษณ์ จะมาเล่าถึงผู้คน ภูเขา แม่น้ำ และสิ่งกัฟพ ปะทะในเมืองบ้าน ชักกลับกรองบจาก การไปตั้งรกรากใหม่ และใช้ชีวิตในเมืองแห่งนี้

สายตาแม่หนูตระหนก ขณะที่ผมโกรธตัวสั้น
คิดว่าไม่ว่าดี มันก็วิ่งกึ่งหอบลูกพุ่งทะลุสวน
ออกประตู

'อ๋อน' แมวเพศเมียวัยสี่เดือนรออยู่แล้ว
มันวิ่งไล่และจับลูกหนูเต็มปาก วางเขี้ยวให้มัน
แล้วเดินอาดๆ คาบไปฝากเพื่อน 'อาย' แมว
เพศผู้วัยเดียวกัน

ไม่มีหนูแม่ลูกในห้อง แต่คนเป็นเจ้าของ
ต้องใช้เวลาอีกนานในการปิดกวาด ชำระซาก
สิ่งโสโครก ใจสั้นด้วยโกรธเกลียดเย็นลง
และบางขณะเห็นใจหิวอกแม่ สงสารลูกสัตว์
บอบบางยังไม่หย่านม แต่คนกับหนู เราอยู่
ร่วมบ้านกันไม่ได้

อาจจะได้ช่วงหนึ่ง ถ้าคนไม่อยู่ ถ้าอ๋อน
กับอายไม่เห็น

คนมา แมวมา บรรดาหนูๆ ก็ต้องไป
ไปไหนไม่รู้ เอาชีวิตรอดใหม่ก็ไม่รู้ แต่เรา
อยู่ร่วมกันไม่ได้

หนูร้ายกาจที่สุด ตอนเราเจอ ตอนมันเข้ามา
ใกล้ๆ เข้ามาอยู่ร่วมห้อง ร่วมบ้าน เหมือนบึ้ง
แมลงเม่า มด ปลวก งู ต๊กแก พอจัดการให้
ผ่านไปสวนไผ่รำเพยค่อยกลับมารวมเย็นสุขสงบ
สุขสงบในนาที่นี้ วันนี้ และแน่นอนว่าวัน
ต่อๆ ไปก็จะเผชิญกับสรรพสัตว์อีก บางที่เป็น
ปัญหาเล็กๆ และบางทีก็สร้างเรื่องน่าปวดหัว
ใช้เวลาแก้ไขหลายวัน เสียเงิน เสียอารมณ์
คำว่าจบไม่มี คำว่าสุขสมบูรณ์ไม่มี มันวนๆ
เวียนๆ เข้าๆ ออกๆ คล้ายลมหายใจ

เตรียมตัวและทำใจไว้เลยว่าถ้ามีปัญหา
ก็แก้ ไม่ต้องตื่นเต้นตกใจ ตั้งสติและแก้ไปตาม
เหตุปัจจัย ไม่มีหรือความสุขอันเป็นนิรันดร์

ต๊กแก งู ปลวก มด แมลงเม่า บึ้ง หนู
บอกผมว่าเราไม่อยู่ เขาก็อยู่ เราไม่ใช่ เขาก็ใช้
โต๊ะเก้าอี้ไม้ ถ้าเฝ้าไว้ตลอด ปลวกมากินไม่ได้
หรือก งูไม่มา หนูไม่มี บ้าน - ถ้าหลังใหญ่
เกินกว่าร่างกายกว้างคียบยาววา เราดูแลรักษา
ไม่ทั่ว ในความหมายหนึ่งคือเราไม่ได้เฝ้าระวัง
ไม่ได้อยู่ตลอดเวลา อย่างที่กล่าวแล้ว เมื่อเรา
ไม่ใช่ สัตว์ก็ใช้ เราไม่อยู่ สัตว์ก็อยู่

ว่าไปมันก็ฟรีดี ก็ในเมื่อเราไม่แคร์
ไม่ดูแลรักษา คนอื่นก็อาจฉวยคว้าเอาไป
เราไม่อยู่ เขาก็เข้ามาอยู่เราไม่เอา เขาก็เอา
เราไม่โอบกอด เขาก็บั่นเซาะ ช่วงชิงครอบครอง
แม้แต่ข้อกับอาย (on 'n eye) ที่เป็น
สัตว์เลี้ยง เราก็ควบคุมกำหนดไม่ได้ทุกเรื่อง
กำหนดได้น้อยมากเลยด้วยซ้ำ

หรือนี่คือความท้าทาย หรือนี่คือกลไกที่
เคลื่อนขับให้เราหลับและตื่นด้วยความหวัง
ด้วยแรงพลังที่พร้อมจะเดินไปข้างหน้า

ภาพ: อนุภาพ Karin Foxx

ดัดแปลงโลกทั้งใบ เพื่อรับใช้มนุษย์

ปลายเดือนที่แล้ว นักวิจัยจากทั่วโลกราวๆ
100 คน แห่กันไปประชุมที่บอสตันด้วยเรื่อง
สำคัญยิ่งยวด

นั่นก็คือ พวกเขาจะ 'กอบกู้โลก' ได้อย่างไร
ใครๆ ก็คงรู้กันอยู่แล้วครับว่า โลกของเรา
กำลังตกอยู่ในวิกฤตสิ่งแวดล้อมขนาดใหญ่
ถึงระดับที่อาจเกิดการสูญพันธุ์ใหญ่ครั้งที่ 6
ในประวัติศาสตร์ 4,500 ปีของโลก จนหลาย
คนบอกว่า เรากำลังก้าวเข้าสู่ยุคที่เรียกว่า
'Anthropocene Epoch' หรือยุคที่เกิดการ
เปลี่ยนแปลงในระดับมหึมาระดับยุคทาง
ธรณีวิทยา - ด้วยกิจกรรมต่างๆ ที่เกิดจาก
น้ำมือมนุษย์

แล้วจะทำอย่างไรดี?
สิ่งที่นักวิจัยและนักวิทยาศาสตร์มาประชุม
กันที่บอสตัน ก็คือพวกเขากำลังหาหนทาง
ป้องกันโลกจากหายนะที่เกิดจากภาวะโลกร้อน
ด้วยวิธีการที่เรียกว่า Solar Geengineering
คุณเคยได้ยินคำว่า Geoengineering
มาก่อนไหมครับ?

คำนี้หมายถึงการที่มนุษย์เข้าไป 'รบกวน'
(มี intervention) โดยจงใจ ในสเกลขนาดใหญ่

มที่มากับระบบภูมิอากาศของโลก โดยมี
เป้าหมายเพื่อที่จะชะลอภาวะโลกร้อนบางที่
ก็เรียกว่า Climate Engineering หรือ Climate
Intervention

จริงอยู่หลายคนบอกว่าการที่โลกมัน
ร้อนขึ้นในยุคนี้ก็เกิดจากกระบวนการ Geo-
engineering ของมนุษย์ โดยที่มนุษย์ไม่รู้ตัว
นั่นแหละ ได้แก่ การปล่อยก๊าซเรือนกระจก
หลายๆ ชนิดขึ้นไปในชั้นบรรยากาศ จนกระทั่ง
โลกเกิดการเปลี่ยนแปลงขนาดใหญ่ในแบบ
ที่ไม่เคยเป็นมาก่อน แต่ Geoengineering
ที่เราากำลังพูดถึงกันอยู่นี้ คือเรื่องของการ
เปลี่ยนแปลงที่ 'ใหญ่' ปานกัน แต่ว่าเป็นไป
ในทิศทางตรงกันข้าม

หลายคนอาจคิดว่า Geoengineering เป็น
เรื่องใหม่ แต่ที่จริงแล้วต้องบอกว่ามันนับย้อน
กลับไปได้ถึงปี 1841 โนนเลยนะครับ ตอนนั้น
นักอุตุนิยมวิทยาอย่าง เจมส์ พอลลาร์ด เอสปี
(James Pollard Espy) ได้เสนอว่า เรา (หมายถึง
คนอเมริกัน) ควรจะทำให้เกิดฝนตกมากขึ้น
ด้วยการเผาป่าในแถบแอปปาเลเชียน (ซึ่ง
จริงๆ เป็นเทือกเขาขนาดใหญ่ยาวเพื่อหลาย

พันกิโลเมตร) พังแบบนี้ หลายคนอาจรู้สึก
ทระหงๆ เพราะเผาป่าแล้วจะมีฝนได้ยังไง

แต่คุณเจมส์ พอลลาร์ด เอสบี นี้ เขาได้
ชื่อว่าเป็น The Storm King หรือเจ้าแห่งการ
ก่อพายุ เขาคิดในนั้นนี่ออกมาเป็นทฤษฎีพายุ
และปรัชญาพายุหลายอย่าง โดยเฉพาะหนังสือ
The Philosophy of Storms ของเขา นี่ ถือว่า
ได้รับความนิยมน้อยยิ่ง ซึ่งเขาก็อธิบายไว้อย่าง
พิสดารในหนังสือเล่มนี้แหละครับ ว่าทำไม
การเผาป่าในแถบแอฟริกาแล้วจะทำให้
ฝนตก โชคดีที่ไม่มีใครทำตาม แต่ก็ถือได้ว่า
เป็นร่องรอยแรกของ ‘แนวคิด’ ที่จะเปลี่ยนแปลง
โลกขนานใหญ่ เพื่อให้โลกเปลี่ยนและก่อให้เกิด
เกิดสภาวะที่ต่างนำมาปรับใช้มนุษย์ได้

มาถึงยุคปัจจุบันนี้ Geoengineering
ที่หลายฝ่ายเสนอกันอยู่นั้น มันมีเป้าหมาย
เดียวกันนะครับ คือลดภาวะโลกร้อน แต่วิธีการ
มีอยู่ด้วยกันสองอย่างใหญ่ๆ

อย่างแรกก็คือ – สิ่งที่ทำให้โลกร้อนคือ
อะไรครับ ก็คือแสงอาทิตย์ใช่ไหม ดังนั้น
ถ้าหากเราจัดการกับแสงอาทิตย์ได้อย่างที่
เรียกว่า Solar Radiation Management
หรือ SRM (ซึ่งก็คือ Solar Geoengineering
ที่นักวิทยาศาสตร์ไปประชุมกันที่บอสตัน
นั่นแหละครับ) ก็น่าจะทำให้โลกลดความร้อน
ลงไปได้เหมือนกัน

คำถามคือ – แล้วจะทำอย่างไร?

เทคนิคที่มีการเสนอกันนั้นมีหลายแบบ
เช่น การทำให้แสงอาทิตย์ไม่ส่องมาที่โลกมาก
เหมือนที่เป็นอยู่ หรือไม่ก็ทำให้ชั้นบรรยากาศ
หรือพื้นผิวโลกเอง สะท้อนแสงอาทิตย์ออกไป
ให้ได้มากที่สุด วิธีการก็มีอย่างเช่น

- ถ้าเป็นที่ระดับพื้นผิวโลก ก็อาจใช้วัสดุ
ทำหลังคาที่มีสีอ่อน, พยายามเปลี่ยนสีของ
มหาสมุทรให้เป็นสีอ่อนลง รวมไปถึงการเพาะ
ปลูกพืชที่สะท้อนแสง
- ถ้าเป็นในระดับชั้นบรรยากาศโทร-
โพสเฟียร์ ก็อาจใช้วิธีฉีดพ่นน้ำทะเลขึ้นไป
ที่เมฆ ซึ่งจะทำให้เมฆสะท้อนแสงได้มากขึ้น
เพราะว่ามีผลึกเกลือไปอยู่บนนั้น เรียกวิธีการนี้
ว่า Marine Cloud Brightening ซึ่งคาดว่าจะ
ลดอุณหภูมิโลกลงได้ราว 0.5-1.5 องศาเซลเซียส
- ในชั้นบรรยากาศที่สูงขึ้นไปอีก ก็อาจผลิต
สารจำพวกแอร์โรซอล (Aerosol) ที่มีคุณสมบัติ
สะท้อนแสง (เช่น Sulfate Aerosols ในชั้น
บรรยากาศสตราโทสเฟียร์) เอาขึ้นไปไว้บนนั้น
ก็จะทำให้แสงอาทิตย์ตกลงมาถึงพื้นโลก
น้อยลง
- ในระดับอวกาศ อาจจะใช้กระจกหรือ

กลุ่มฝุ่นอวกาศอะไรบางอย่างไปขัดขวางแสง
อาทิตย์

ซึ่งวิธีคิดทั้งหมดนี้ถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่า
เป็นวิธีที่ไม่เกี่ยวข้องอะไรกับการลดก๊าซ
เรือนกระจกในชั้นบรรยากาศเลย แถมทำๆ กัน
ไปนะ ยังไม่รู้เลยว่าจะเกิดผลข้างเคียงอย่างไรบ้าง
ดังนั้นจึงเกิดวิธีการที่มีฐานคิดอีกแบบหนึ่ง
นั่นคือการพยายามลดคาร์บอนไดออกไซด์
(หรือ Carbon Dioxide Removal) ซึ่งไม่ใช่แค่
การลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกอย่าง
ที่(พยายาม) ทำๆ กันอยู่นะครับ แต่ใช้วิธีในสเกล
ใหญ่หรือมหาหลายอย่าง เช่น

- สร้างสิ่งที่เรียกว่า Terra Preta ซึ่งแปลว่า
Black Soil หรือ ‘ดินดำ’ เป็นดินแบบที่พบใน
แ่งแอมะซอน (เขาเรียกว่า Amazon Dark
Earth) พุดต่างๆ ก็คือ เป็นดินที่มีคาร์บอนอยู่
ในนั้นมากมายมหาศาล วิธีการทำ Terra Preta
มีรายละเอียดของมัน แต่หลักการก็คือการกัก
คาร์บอนไดออกไซด์ไว้ในดินหรือในรูปของ
ของแข็ง ซึ่งก็ต้องทำกันในปริมาณมหา
มายๆ ถึงจะได้ผล

- ดักจับคาร์บอนจากอากาศด้วยวิธีต่างๆ
เพื่อเอาคาร์บอนไดออกไซด์แยกออกมา แล้ว
ค่อยปล่อยอากาศกลับไปเหมือนเดิม

- การปลูกป่าในระดับใหญ่ทั่วโลก (หรือ
บางทีก็ถึงขั้นเสนอให้คนอพยพออกจาก
เขตร้อนไปเลย ให้ไปตั้งถิ่นฐานที่อื่น ไม่อยู่ใน
เขต Green Belt) ซึ่งจะทำให้เกิดการดูดซับ
คาร์บอนไดออกไซด์มากขึ้น

- การทำอะไรต่อมอะไรกับมหาสมุทร
ซึ่งมีตั้งแต่การเทสารบางอย่างลงไป อันจะทำให้
มหาสมุทรดักจับคาร์บอนไดออกไซด์มากขึ้น
จนกระทั่งถึงการปล่อยหุ่นยนต์จิ๋วลงไปใน
ทะเล เพื่อให้มันไปกำจัดคาร์บอนไดออกไซด์
อีกทีหนึ่ง

แต่ก็อีกนั่นแหละครับ ต่อให้เป็นวิธีที่
ต้องการจะลดปริมาณคาร์บอนไดออกไซด์ก็ยัง
เกิดเสียงวิจารณ์กันอยู่ดี ว่าที่ทำๆ กันไปนะ
เป็นไปเพราะต้องการจะลดภาวะโลกร้อน
แต่เราก็ไม่รู้จริงๆ ว่าแต่ละวิธีจะก่อปัญหาใหม่
อย่างไรบ้างหรือเปล่า

Geoengineering นั้น ไม่ว่าจะเป็วิธีไหน
ก็ตาม คือการ ‘ดัดแปลงภูมิอากาศ’ หรือ
Modify the Climate ทั้งสิ้น เพราะฉะนั้น
จึงเป็นการทำในระดับใหญ่ (Large Scale)
ที่นอกจากจะต้องใช้เงินลงทุนมหาศาลแล้ว
ผลกระทบยังไม่ได้กระทบกับคนในประเทศใด
ประเทศหนึ่งเท่านั้น แต่กระทบเป็นวงกว้างมาก
คำถามสำคัญที่เกิดขึ้นกับ Geoengineering

ก็คือ มนุษย์นั้น ‘มีสิทธิ’ ที่จะไปเปลี่ยนแปลง
สภาพอากาศโดยจงใจหรือเปล่า และถ้าทำได้
จะทำได้ในเงื่อนไขใดบ้าง ตัวอย่างเช่น ควรจะ
ทำเพื่อ Minimize ภาวะโลกร้อน หรือทำเพื่อ
Optimize ภูมิอากาศ ซึ่งสองอย่างนี้ไม่เหมือนกัน
อย่างหนึ่งเป็นไปเพื่อบรรเทาผลกระทบ แต่อีก
อย่างหนึ่งคือไปไกลถึงขั้นทำให้โลกมีภูมิอากาศ
ที่เหมาะสมต่อการดำรงอยู่ของมนุษย์และสัตว์
(ที่มีประโยชน์ต่อมนุษย์) เป็นต้น

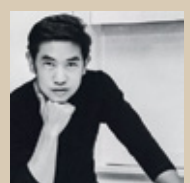
บางคนวิจารณ์ Geoengineering ด้วย
แนวคิดแบบเดียวกับ GMO หรือพืชตัดแต่ง
พันธุกรรมนั่นแหละครับ คือมนุษย์มีสิทธิทำ
แบบนี้ได้จริงหรือ มันจะไม่ก้าวก้า ‘งานของ
พระเจ้า’ หรือท้อหรือ แต่บางคนก็ตั้งคำถามว่า
เราไม่มีโอกาส ‘ทดลอง’ กับ Geoengineering
มากนักนะครับ เพราะว่ามันมีขนาดใหญ่มาก
การทดลองกับสเกลเล็กๆ ไม่น่าจะทำให้รู้ผล
ครอบคลุมได้ทั้งหมด ดังนั้นการเริ่มลงมือทำ
Geoengineering ทั้งหลาย จึงเท่ากับเป็น
การ ‘ทดลอง’ ทั้งสิ้น

นอกจากนี้ เรายังไม่รู้เลยว่ามันจะมี
ประสิทธิภาพจริงเหมือนที่คิดใหม่ ตัวอย่างเช่น
การใส่ ‘ปุ๋ยเหล็ก’ (Iron Fertilization) ลงไปใน
ทะเล ในบริเวณที่มีธาตุเหล็กต่ำ เหล็กเป็นธาตุ
ที่จำเป็นต่อกระบวนการสังเคราะห์แสง มัน
ละลายในน้ำทะเลได้น้อย ทำให้ในทะเลหลายที่
มีเหล็กในรูปที่แพลงก์ตอนเอาไปใช้ได้จำกัด
การใส่ ‘ปุ๋ยเหล็ก’ จึงทำไปเพราะคาดหมายจะ
ให้แพลงก์ตอนสังเคราะห์แสงมากขึ้น ซึ่งแปลว่า
มันจะจับคาร์บอนไดออกไซด์มากขึ้นด้วย
แต่ปรากฏว่าคาร์บอนในชั้นบรรยากาศไม่ได้
ลดลงมากนัก เพราะพอแพลงก์ตอนตาย มันก็
ปล่อยคาร์บอนกลับขึ้นไปนั่นแหละ ไม่ได้พา
คาร์บอนตกจมลงไปที่ก้นทะเลเหมือนที่คิดไว้
ในทฤษฎี

ด้วยเหตุนี้ เรื่องของ Geoengineering
จึงเป็นเรื่องทำนอง ‘ปากเหว’ มาก คือเหมือนกับ
มนุษย์ชาติกำลังจะพลัดหล่นลงไปในเหว
แห่งภาวะโลกร้อนแล้ว แต่ก็มีตัวอะไรก็ไม่รู้
ไม่รู้ไว้ใจได้หรือเปล่า ยื่นมือมาบอกว่าจะ
ช่วยเราขึ้นไป แต่เราก็ยังไม่ค่อยกล้าให้มัน
จุดเท่าไร เพราะไม่รู้จริงๆ ว่าผลลัพธ์ของการ
จุดจะเป็นอย่างไร จุดขึ้นไปกระที่บ้ำแล้วโยนเรา
ลงเหวเหมือนเดิมหรือเปล่า

ดังนั้นการถกเถียงเรื่อง Geoengineering
จึงเป็นเรื่องใหญ่ เรื่องร้อน เรื่องร้อน
ที่ต้องถกเถียงกันอย่างเผ็ดแซบแน่ๆ นับตั้งแต่
ตอนนี้เป็นต้นไป ☹

THE AUTHOR

โทม สุวตตะนา

นักเขียนที่รอบรู้เรื่อง
วิทยาศาสตร์ใหม่ๆ ที่
เกี่ยวข้องกับการ
สังคม วัฒนธรรม
ในหลากหลายมิติ

ทอดสมอ ซาบูบุฟเฟ่ต์สี่สิบสองโลกลางสยาม ความสุขแบบสุดคุ้มเริ่มต้นด้วยการเลือกน้ำซุปล ซึ่งทางร้านมีให้เลือก 4 รสชาติ คือ ซุปตำปลาโอ สตรีคญี่ปุ่น ซุปต้มยำมันปู ซุปขาวคอลลาลาเจนและ ซุปใสดาชิ ต่อมาก็เลือกน้ำจิ้มรสเด็ดที่มีให้เลือก ถึง 6 ชนิด ที่เด็ดที่สุดก็น้ำจิ้มแจ่ว สตรีคเฉพาะ ของทางร้าน จากนั้นก็เริ่มเดินเซอร์เวย์ไลน์อาหาร กันได้เลย ซิฟูดก็มากันทั้งทะเลไทย ไทยจะเนื้อหยาบ เนื้อฉ่ำคืดพิเศษ เปาชีสลาวาแบบชิสนั้นๆ และ อาหารทานเล่นที่มีให้เลือกมากมาย กินกันเพลิน จนต้องเดินกลับบ้านพุงกางแน่ๆ ขอกระซิบว่าซาบู บุฟเฟ่ต์เซตพรีเมียมที่นี้มีกุ้งล็อบสเตอร์ตัวใหญ่ ให้ลิ้มลอง แต่ต้องโทรจองเซตนี้ล่วงหน้าอย่างน้อย 1 วัน เพื่อความสะดวกใหม่และหากมาพร้อมเพรียง กัน 6 ท่าน รับฟรีกันที่ ล็อบสเตอร์ตัวใหญ่ 1 ตัว

เมนูแนะนำ / Recommended Menu

1. น้ำซุปลต้มยำมันปู และน้ำซุปลตำปลาโอสตรีคญี่ปุ่น
2. ทอดมันปลาอินทรี
3. เฟรนช์ฟรายปูอัด
4. พิซชีสโร และเปาชีสลาวา

รับส่วนลด 15%*

เพียงกดไลค์เพจหนุ่ควั่น บั๊กอิเอส และแฮร์โพสท์โปรโมชันร้านทอดสมอไปยังหน้า Wall ของตัวเอง โดยตั้งค่าสาธารณะ จากนั้นแสดงแก่พนักงานที่ร้านทอดสมอ **ตั้งแต่ 1 กันยายน-31 ตุลาคม 2560**

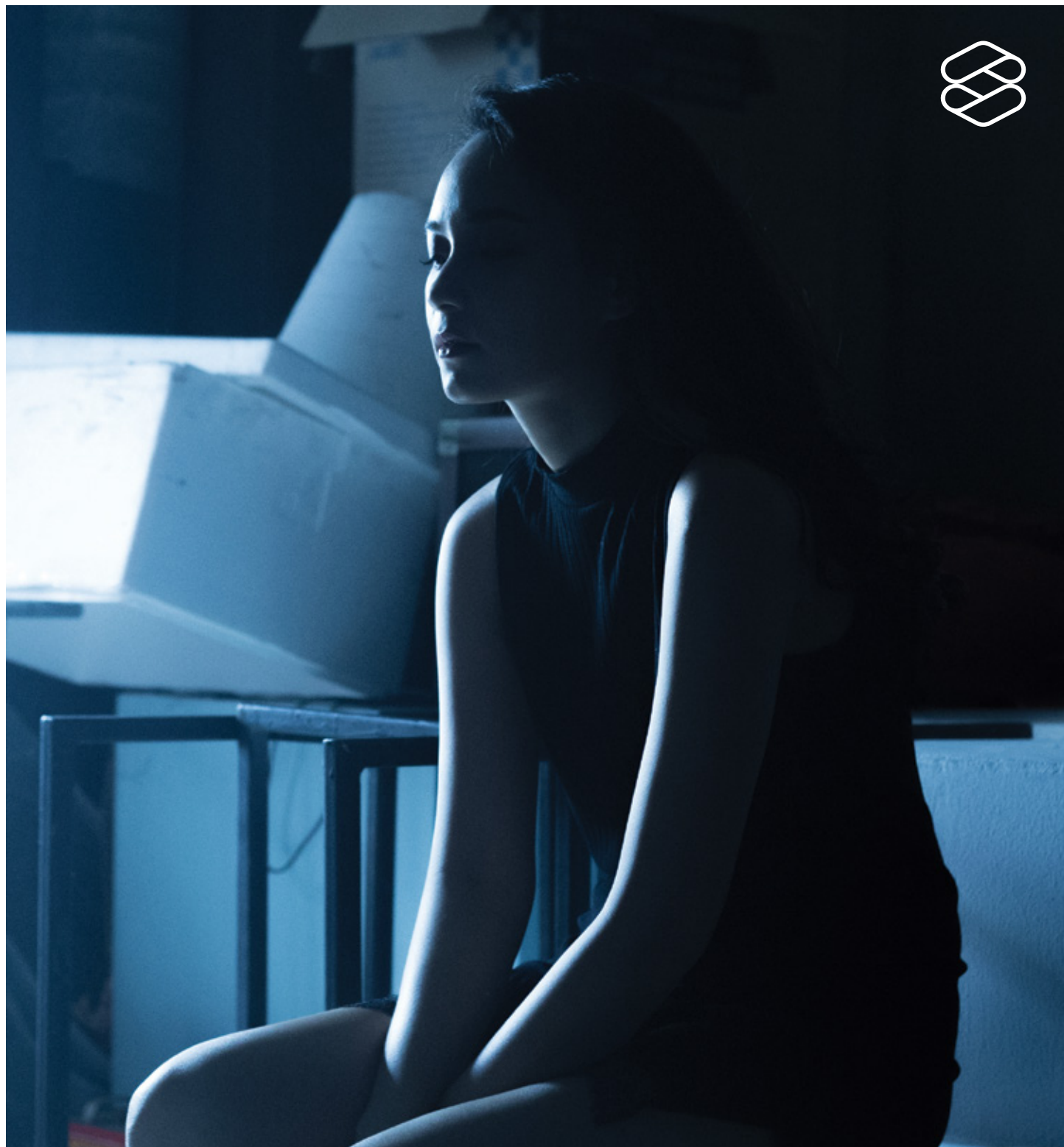
*ค่าอาหารและเครื่องดื่ม ต่อ 1 ใบเสร็จ

ทอดสมอ (TOSSMOR)

- 📍 สยาม (ทางออก 2)
- 📍 232-232/1 สยามสแควร์ซอย 2 แขวงลุมพินี เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร 10330
- 🕒 เปิดทุกวัน 11.00 – 22.00 น.
- ☎ 0 2658 3977
- 📘 tossmor
- BTS**
- 📞 BTS Hotline 0 2617 6000
- 📘 หนุ่ควั่น บั๊กอิเอส

สแกน QR Code นี้ หรือพิมพ์ goo.gl/bFKgrd เพื่อไปยังโพสท์โปรโมชันร้านทอดสมอ

CULTURE

INSIGHTFUL & SOPHISTICATED ENTERTAINMENT REPORTS

จากหน้าจอกวีและบนแคตวอล์ก มี นักทิพย์ เผยความรู้สึกเรื่องเพื่อน ชีวิต และการก้าวสู่วงการภาพยนตร์

TALK

เรื่อง ญัฐนันท์ เบลิมพนิส ทาพ ปรมภักธ ฟูททอง

BEST

ROOM

ทันทีที่ปล่อยภาพโปรโมตและตัวอย่างแรกของ **เพื่อน..ที่ระลึก** ออกมา ความสนใจของคนส่วนใหญ่พุ่งไปที่ วิกฤตต้มยำกุ้ง ตึกร้าง และผี แต่ THE STANDARD พุ่งความสนใจไปที่ **บี-น้ำทิพย์ จงรัชตวิบูลย์** นางเอกของเรื่อง ที่ตัดสินใจก้าวออกจากคอมพิวเตอร์ไซนในโลกของละคร พิธีกร และเวทีเดินแบบ เพื่อก้าวสู่โลกของศาสตร์การแสดงภาพยนตร์เป็นครั้งแรกในชีวิต

เราชวนเธอมาคุยทบทวนเหตุการณ์ต่างๆ เพื่อเปรียบเทียบสิ่งที่เกิดขึ้นในหนังและชีวิตจริง ทั้งความเชื่อเรื่องผี การแสดง เพื่อน และความรัก ซึ่งหลายสิ่งของเธอเพิ่งค้นพบ ทำให้เรารู้ว่าแม้แต่ผู้หญิงแกร่งที่ดู 'สตรอง' และ 'แซบ' อย่างเธอก็ยังมีมุมที่อ่อนไหวและต้องปรับตัวไม่ต่างกับผู้หญิงธรรมดาทั่วไป

คน...น่ากลัวกว่าผี

ตามปกติเป็นคนเชื่อเรื่องผีมาขนาดไหน

เชื่อว่าผี ตอนเด็กๆ ได้ยินเสียงบ่อยมาก ไม่เคยเห็นตัวเป็นๆ นะ แต่ว่ากลัวมาก เพราะว่าได้ยินเรื่องเล่าบ่อย สมัยก่อนที่บ้านจะติดกับทุ่งร้างๆ แล้วได้ยินเสียงเล็กๆ แหลมงๆ ตลอด แม่บอกว่าเป็นผีเสียงผีเปรต แล้วก็เล่าให้ฟังว่าผีเปรตเป็นผีที่ตกอับที่สุด ต้องขอส่วนบุญคนอื่น ตัวใหญ่ ปากเล็ก กินอาหารไม่ได้ สำหรับเรา ตอนนั้นเป็นภาพที่น่ากลัวมากเวลาเราจินตนาการถึง แต่พอโตขึ้นมากลายเป็นว่าไม่ได้กลัวผีแล้ว กลัวคนมากกว่า

คนน่ากลัวกว่าผียังโง่ง

พอเราไม่ได้เจอผีจริงๆ เลยรู้สึกว่ามีทำร้ายเราได้ในความรู้สึก หรือในจินตนาการ แต่คนทำร้ายเราได้ทุกอย่าง ยิ่งสมัยนี้มีไม่ว่าคนใจร้ายมากขึ้นหรือเปล่านั้น อาจจะเป็นเพราะเรารู้อะไรมากขึ้นผ่านโซเชียลมีเดีย ทำให้เห็นว่าคนทำร้ายกันโดยที่มองเป็นเรื่องปกติ มีคลิปให้เห็นถึงความน่ากลัว ทำร้ายสัตว์ ฆ่ากันตาย ทำร้ายร่างกายได้โดยที่อีกคนยังไม่ได้ทำอะไรด้วยซ้ำ ทำให้บีคอนข้างเป็นคนระวังตัวมากเวลาจะออกไปไหน

เคยเจอประสบการณ์น่ากลัวจากคนจริงๆ บ้างไหม

นี่แทบไม่เคยเล่าให้ใครฟังเลยนะ ตั้งแต่เด็กๆ ประมาณ 5 ขวบ ตอนนั้นแก๊งรถตุ๊กพาตัวเด็กกำลังดังมาก แล้วบีก็เกือบโดนลากขึ้นรถตุ๊กแถวบ้านนี่จะเป็นลานเล็กๆ มีโชดหินที่เต็กรๆ ชอบไปเล่นป็นต้นไม้ เก็บลูกตะขบมากิน ตอนนั้นบีอยู่ตรงนั้นแล้วมีรถตุ๊กมาจอดอยู่ๆ ผู้ชาย 2 คนลงมาจากรถ แล้วพยายามอุ้มบีขึ้นไป แต่โชดบีเป็นเด็กตัวใหญ่แรงเยอะ พยายามดิ้น ทียบ กัด แล้วเขาคงอุ้มเราไม่ไหว ก็เลยหนีรอดมาได้ น่ากลัวมากนะ ไม่อย่างนั้นไม่รู้ว่ตอนนั้นบีจะเป็นยังไง ยังจำเหตุการณ์ได้แม่นอยู่เลย ทำให้คอนข้างระวังตัวมาตั้งแต่ตอนนั้น

เป็นธรรมเนียมนไปแล้วของกองถ่ายหนังผีที่จะต้องเจอเหตุการณ์แปลกๆ อย่างบีเองได้เจอเหตุการณ์แบบนั้นบ้างหรือเปล่า

คิดว่าใช่ นะ (หัวเราะ) คนอื่นเจอเยอะมาก แต่บีมีแค่ช็อตเดียว คือระหว่างทางเดินขึ้นชั้น 7 และ 8 ที่เป็นลานกว้างโล่งๆ ก็เห็นอะไรไม่รู้เป็นลือ หรือแสงเงาสีขาวๆ แวบบนผ่านไป เหมือนช็อตเวลาเห็นในหนังผีเลย อึ้งๆ คิดว่าตาไม่ฝาดแน่ๆ แล้วหลังจากนั้นก็ได้ยินคนในกองพูดว่าเจอคนใส่ชุดสีขาว สีน้ำเงินเต็มไปหมด เลยคิดว่าน่าจะใช่แล้วละ แต่เขาก็ไม่ได้มาทำอะไรเรา แล้วบีไม่ใช่คนหลบหลู่เรื่องพวกนี้อยู่แล้ว ก่อนทำอะไรจะยกมือไหว้ก่อนทุกครั้ง อย่างที่บอกว่าไม่ได้กลัว แต่ถ้าเจอจริงๆ ก็น่าจะวังคนแรกเหมือนกัน (หัวเราะ)

“บีเป็นคนไม่ยอมคนนะ แต่ถ้ามีคนมาหาเรื่องนี้ ลู้กันที ตบเป็นตบ (หัวเราะ) บางทีจิกกันจนมีแผลเป็น มาจนทุกวันนี้เลย อันนั้นคือ ถ้าตัวเองมีเรื่อง แล้วถ้า เป็นเรื่องของเพื่อน บีจะยังไม่ยอมเข้าไปอีก ลู้ขาดใจ ใครจะมาทำร้ายไม่ได้ เพราะรู้สึกว่าเพื่อนคือ สิ่งสำคัญในชีวิต”

FYI

- ตอนที่เกิดเหตุการณ์วิกฤต ตัมย่ากุง บี น้ำทิพย์ อายุแค่ 13 ปี ตอนนั้นเธอยังไม่ได้รับรู้ถึงความน่ากลัวที่เกิดขึ้น ยังคิดแค่ว่า ตัมย่ากุงเป็นอาหารอย่างหนึ่งเท่านั้น

บรรยากาศบนตึกสาทร ยูนิค ที่ใช้ถ่ายทำเป็น
อย่างไรบ้าง น่ากลัวเหมือนที่เขาร่ำลือกันจริงไหม
บรรยากาศที่น่ากลัว แต่มันก็มีเสน่ห์ มีความขลังบางอย่าง
ยิ่งเวลาอยู่บนชั้น 47 แล้วมองออกไปข้างนอกจะสวย
มาก มองเห็นอะไรได้กว้างมากเลย ตอนกลางวันสวย
แบบหนึ่ง ตอนกลางคืนก็สวยอีกแบบหนึ่ง มันเป็น
ความสวยงามที่ซ่อนอยู่ในความน่ากลัว มีความลึกลับ
อะไรบางอย่างที่น่าสนใจ ซึ่งเข้าใจได้เลยว่าทำไมคน
ชอบขึ้นมาข้างบนกัน

แต่เอาจริงๆ สิ่งที่น่ากังวลตอนถ่ายหนึ่งเรื่องนี้ไม่ใช่
ผีนะ แต่เป็นการเตรียมร่างกายไปถ่ายทำที่แหละ เพราะ
ว่าต้องขึ้นไปถ่ายที่ชั้น 47 แบบเดินเท้า ไม่มีตัวช่วยอะไร
ทั้งนั้น ก่อนถ่ายคิดว่าเตรียมตัวอย่างดี วิ่งวันละ 1-2
ชั่วโมง อาทิตย์ละ 3 วัน ทำได้อยู่แล้ว แต่วันแรกแค่เดิน
ขึ้นชั้น 5 ขาอ่อนแล้ว (หัวเราะ) จะบ้าเหอแล้วอีก
42 ชั้นจะทำยังไง ไหนจะฝุ่นที่เกาะมา 20 ปี ทางเดิน
ที่ไม่เรียบร้อย แคร่ระวังไม่ให้เกิดอุบัติเหตุหรือเป็นลม
ไปก่อนก็ยากแล้ว ยังไม่ต้องไปคิดถึงเรื่องผีเลย (หัวเราะ)

เพื่อน...ก็ยิ่งสำคัญ

ตั้งแต่สมัยเด็ก เราได้เห็นภาพเด็กหญิงปีวลาอยู่
กับกลุ่มเพื่อนเป็นยังงี้บ้าง

ตอนเด็กๆ จะเล่นอยู่กับเพื่อนแถวๆ บ้าน เป็นเด็กหัวๆ
หน่อย ปีนต้นไม้ ตีตุ๊กแกว นานๆ ที่จะมีเล่นโดด
หนึ่งยางบ้าง (หัวเราะ) พอเริ่มเข้ามัธยม เป็นเด็กผู้หญิง
ตัวใหญ่อยู่ในแก๊ง กินเก่ง ไปโรงเรียนแบบหัวฟูๆ ไม่แต่ง
หน้า ทุกคนก็จะเรียกว่าพี่หัวฟู (หัวเราะ) นั่งหลังห้อง
เอาเม็ทก้วยจี๋มากิน แต่ไม่โดดเรียน

แล้วก็ชอบเล่นดนตรี สมัย ม.3-ม.5 ต้องหิวก็итар
ไปเล่นที่โรงเรียนทุกวัน ฝึกเล่นเองด้วยนะ จำได้เลย
เพลงแรกที่เล่นคือเพลง *ก่อน* ของโมเดิร์นด็อก เล่นง่าย
เพราะมี 4 คอร์ด นอกนั้นก็พวก *เธอคือความฝัน* ของ
วงพราว สุกัญญา มิเกล อะไรพวกนั้น จะมีที่ประจำคือ
โต๊ะม้าหินข้างสนาม บางที่ตั้งแก๊งเด็กผู้หญิงร้องเพลง
กัน ก็จะมีเด็กผู้ชายมาแจมบ้าง สนุกมากเลยช่วงนั้น

ให้ความสำคัญกับเพื่อนมากขนาดไหน

มาก ปีเป็นคนไม่ยอมคนนะ คือจะไม่หาเรื่อง แต่ถ้ามีคน
มาหาเรื่องนี้สู้ทันที ตบเป็นตบ (หัวเราะ) บางทีจิกกัน
จนมีแผลเป็นมาจนทุกวันนี้เลย อันนั้นคือถ้าตัวเอง
มีเรื่อง แล้วถ้าเป็นเพื่อนของปีมีเรื่องหรือมีคนมาหาเรื่อง
ก็จะยังไม่ยอมเข้าไปอีก สู้ขาดใจ ใครจะมาทำร้ายไม่ได้
เพราะรู้สึกว่าเป็นเพื่อนคือสิ่งสำคัญในชีวิต โดยเฉพาะสมัย
มัธยมปลายที่ทุกอย่างมันดูบริสุทธิ์มากๆ ทุกคนเป็น
เพื่อนกันจริงๆ เราเลยเป็นคนให้ความสำคัญกับเพื่อน
มากๆ มาตลอด

แล้วพอมีเหตุการณ์ที่ต้องทะเลาะกับเพื่อนด้วย เรื่องธุรกิจ ตอนนั้นเปลี่ยนความคิดเรื่องเพื่อนไปบ้างไหม

ถ้าบิรักใคร่ไม่ว่าจะแฟนหรือเพื่อน จะเป็นคนที่ให้ใจเต็มร้อยมาตลอด พอเกิดเรื่องขึ้น บิได้เรียนรู้ว่าเราควรจะต้องระวังกันก่อน คนบางคนเขาอาจจะไม่ได้ให้ใจเรา เขาอาจจะมาเพื่อหาผลประโยชน์จากเราก็ได้ คือเราไม่ได้ปิดกั้นตัวเองนะ พยายามไม่มองว่าคนไหนดีหรือไม่ดียังไง ถ้าคบกันได้ช่วยกันได้ก็โอเค แต่จากเดิมที่บิให้ใจเต็มร้อย ตอนนี้อาจจะเหลือแค่ 70-80%

รู้สึกเสียใจไหม จากคนที่ให้เพื่อนได้เต็มร้อย แต่ตอนนี้เราต้องเพื่อใจกับเพื่อนที่เราเคยมีความสุขและให้ความสำคัญได้มาก

(คิดนาน) เราจะหวังแบบที่เราไม่เกร็งนะ ไม่รู้ว่าเสียใจมากขนาดไหน แต่เวลามีคนใหม่เข้ามาบิก็ยังเปิดใจเรียนรู้ แค่อต้องเตรียมใจ เพราะบิไม่เตรียมใจแล้วเราเจ็บมาก ทุกวันนี้ก็มีเพื่อนดีๆ ที่ยังคบกันอยู่อย่างที่จอย (รินลณี ศรีเพ็ญ) หรือพี่ออร์แกน (ราศี รัชราพลเมฆ) ก็ยังเป็นแก๊งที่สนิทกันมากๆ บิเชื่อว่าคนที่ไม่จริงจังต่อกัน ลักวันเขาจะไม่มีแก๊งที่สามารรถดูคุดหรือแสบเอาตัวได้ด้วยอีกต่อไป เพราะเขาต้องไปอยู่ในโลกของตัวเองแล้วละ แต่บิยังมีเพื่อนเหมือนเดิม ซึ่งเป็นเพื่อนที่ไม่ได้หวังผลประโยชน์จากกันแค่นั้นพอ

โอกาส...ก็ยังมีระลึกถึง

ทุกวันนี้มีเรื่องอะไรบ้างไหมที่ทำให้คุณต้องย้อนกลับไปคิดถึงอยู่บ่อยๆ

คำถามนี้ตอบยากมากเลย เพราะบิเป็นคนถ้าเรื่องในอดีตผ่านไปแล้วจะทิ้งไว้ข้างหลังเลย ไม่กลับไปคิดถึงอีก อย่างแฟนคนแรกก็ทุกคนบอกว่าลืมไม่ได้แน่ๆ แต่สำหรับบิ ทิ้งแล้วทิ้งเลย คือตอนที่รักก็จะรักมากนะ รักอยู่อย่างนั้น กว่าจะเลิกได้แทบตาย ใช้เวลาอยู่นาน แต่พอตัดสินใจเลิกได้แล้ว ได้ยินเสียงหรือคำพูดอะไรของเขา มันจะกลายเป็นเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา ไม่ฟังอะไร ทั้งแบบไม่เหลือซากแล้วตัดจบได้ทันที

ถ้าเป็นเรื่องที่ดี มีความสุขล่ะ จะเก็บเอาไว้บ้างไหม เก็บเอาไว้ทุกอย่างเลย อย่างเราเข้าวงการมาได้เพราะอะไรก็จะระลึกถึงคนที่ให้โอกาสเรามาถึงวันนี้ ได้เล่นเรื่อง เพื่อน..ที่ระลึก ก็นึกถึงผู้ใหญ่ที่เรียกเราเข้ามา เพราะบิอยากเล่นหนังมานานมาก มีคนติดต่อมาเยอะ แต่ไม่เคยรับเล่นเลย บิอยากร่วมงานกับ GDH มีความฝันว่าถ้าเล่นหนังสักเรื่อง เราอยากเล่นของค่ายนี้ ต้องขอบคุณที่เขาให้โอกาสเรา แล้วไม่ใช่แค่เรื่องค่ายอย่างเดียว รวมทั้งตัวบท ตัวหนัง รู้สึกว่าน่าสนใจ แล้วเราโชคดีที่ได้มาอยู่ตรงนี้ บิคิดว่าคนเราจะประสบความสำเร็จได้นอกจากต้องเก่ง ต้องมีบุญวาสนาที่ดี แล้วตั้งแต่ทำงานมา บิเป็นคนมีโอกาสมากี่มาตลอดในชีวิต ก็ต้องขอบคุณทุกคนที่ให้โอกาสด้วย

ตอนที่อ่านบท มีฉากโหมหรือจุดโหมหรือเปล่านั้นที่พอเห็นแล้วทำให้คิดว่าต้องรับเล่นเรื่องนี้ให้ได้

อยากเล่นทุกอย่างเลย พูดจริงๆ ไม่ได้ตอบเอาใจนะ (หัวเราะ) ตอนแรกบิไม่คิดว่าจะชอบทางสายนี้ หลายคนถึงบอกว่ามันเป็นเสน่ห์ของหนังที่ใครได้ลองทำแล้วจะติดใจ เจอ ตอนนี้เป็นแบบนี้จริงๆ (หัวเราะ) นอกจากเรื่องบทที่ดีที่รอให้บิไปเล่น บิยังรอที่จะได้ไปกองถ่าย อยากไปทำงาน อยากทำออกมาให้ดีที่สุด ไม่อยากทำให้เขาผิดหวัง อยากเห็นทีมงานมีอาชีพ โดยเฉพาะพี่หญิง (นิรมล รอสส์-ช่างภาพของค่าย GDH) ที่เป็นไอดอลของบิตอนนั้นเลย พี่เขาเป็นผู้หญิงตัวเล็กๆ ทำงานหนัก ต้องแบกกล้องขึ้นลง 47 ชั้น เขาเหนื่อยย เขาเป็นผู้หญิง แต่เขาทำได้ เราก็ต้องทำได้เหมือนกัน

อะไรคือเหตุผลที่ทำให้ปฏิเสธบทหนังเรื่องอื่นๆ ก่อนหน้านี้

มีประมาณ 5 เรื่องนะที่ปฏิเสธไป (คิดนาน) อาจเพราะบทด้วย ภาษาหนังมีอะไรที่บางที่บิอ่านแล้วไม่เข้าใจ อย่างตอน รักแห่งสยาม ก็ติดต่อมาให้เล่นบทจูน (แสดงโดย พลอย-เมธอมลย์ บุญยศักดิ์) แต่บิอ่านแล้วไม่เข้าใจ อยู่ดีๆ ทำไม่มันถึงตายตัวไปวะ แล้วมีอะไรที่ไม่เข้าใจเต็มไปหมด ตอนหลังรู้ว่าพีนก (สินจัย เปล่งพานิช) เล่นด้วย ยิ่งงงว่าพี่เขารับเล่นได้ยังไง (หัวเราะ) แต่เป็น

“ละครต้องเล่นให้ชัด แต่หนังคือเล่นนิดเดียวจริงๆ
ทุกอย่างมีความหมาย กะพริบตา เอียงตัว หายใจ
ต้องปรับตัวเยอะมาก แค่ซีนแรกก็โดนไป 20 เทค
แล้ว (หัวเราะ)”

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ยากให้เยอะที่สุดแล้วในชีวิตการแสดง
แล้วต้องร้องไห้จากข้างในจริงๆ ไม่ใช่แค่ น้ำตาไหล
แล้วผ่าน ต้องคิด ต้องรู้สึก ไม่อย่างนั้นพี่จิม (โสภณ
ศักดิ์ดาพิศษฎ์ - ผู้กำกับ) ไม่ให้ผ่านแน่ๆ

ความรัก...ที่เริ่มพ่นคลาย

ในหนังคุณต้องรับบทเป็นแม่ที่รักลูกมากๆ แล้ว
ในชีวิตจริงได้คิดเรื่องการมีลูกไว้บ้างหรือยัง
ไม่คิดเลย ถ้านับเฉพาะเรื่องลูกนะ ไม่เคยคิดภาพ
ตัวเองเป็นแม่คนอยู่ในหัวเลย อย่างว่าแต่มีลูกเลยขนาด
ภาพตัวเองแต่งงานยังไม่เคยคิดเลยด้วยซ้ำ (หัวเราะ)
คืออยากใส่ชุดเจ้าสาวนะ แต่ว่าเราอยากใส่เพราะว่า
มันสวย ไม่ได้อยากใส่ไปงานแต่งงาน ใส่เล่นละคร
ถ่ายแบบอย่างนี้พอได้ แต่พอหลังๆ เริ่มได้ใส่เยอะๆ
ก็เบื่อ ไม่อยากใส่แล้ว ถ้ามีงานไหนให้ใส่ชุดแต่งงาน
ต่อให้เงินเยอะก็ไม่รับแล้ว (หัวเราะ)

แต่มันน่าจะเป็นความฝันของลูกผู้หญิงทุกคน
อยู่แล้วหรือเปล่า การใส่ชุดเจ้าสาว แต่งงาน
มีครอบครัว มีลูก

เออ นั่นสิ แต่บ๊วยไม่ได้คิดไปถึงขนาดนั้น จะพูดแบบนี้
ดีไหม มันจะเหมือนตอบแบบคารามาากเลยนะ (หัวเราะ)
คือตอนนี้บ๊วยอยากโฟกัสที่เรื่องงานจริงๆ คือบ๊วยเข้าใจนะ
เวลาได้ยินคนแซวคนที่ตอบแบบนี้ว่า โห ตอบแบบคารา
แต่เฮ้ย มันเป็นแบบนี้จริงๆ อย่างบ๊วยเองเมื่อก่อนเคยให้
ความสำคัญกับความรักมากเป็นอันดับหนึ่ง เรื่องอื่น
วางไว้ทีหลังเลย แต่สัก 5-6 ปีที่ผ่านมา ไม่คิดอย่างนั้น
แล้ว ตอนนี้เรื่องงานต้องมาก่อน สิ่งที่ต้องโฟกัสจริงๆ
คือทำงานให้ดี บ๊วยเชื่อว่าถ้างานดีแล้วทุกอย่างจะดีตาม

คนอย่างบ๊วย นักร้อง อยู่เป็นไฮโปตลอดชีวิตได้ไหม
(คิดนาน) ไม่รู้เลย ไม่ได้คิดขนาดนั้น ถามว่าซีเรียส
กับความรักไหมก็ซีเรียสนะ ถามว่าอยู่คนเดียวได้ไหม
ถ้าต้องอยู่คนเดียวจริงๆ ก็คงอยู่ได้แหละ แต่ถ้าเลือกได้
การมีใครสักคนอยู่ด้วยมันดีกว่าอยู่แล้ว ส่วนตอนนี้
โฟกัสเรื่องงานไปก่อน อ้าว ตอบแบบคาราอีกแล้ว
(หัวเราะ) ☺

เพราะเราเองนี่แหละที่อ่านไม่เข้าใจเอง พอไม่เกิดเลย
คิดว่าไม่เสี่ยงดีกว่า

ปรับตัวบนโหมงจากการแสดงละครมาเป็นการ
แสดงภาพยนตร์ ได้ยินมาตลอดว่านี่คือสิ่งที่ยาก
ที่สุดแล้วสำหรับคนที่เล่นละครมาตลอดชีวิต

ยากมาก มันเป็นคนละศาสตร์กันจริงๆ ละครต้องเล่น
ให้ชัด แต่หนังคือเล่นนิดเดียวจริงๆ ทุกอย่างมีความหมาย
กะพริบตา เอียงตัว หายใจ ต้องปรับตัวเยอะมาก แค่
ซีนแรกก็โดนไป 20 เทคแล้ว (หัวเราะ) ซึ่งเวลาถ่ายละคร
บ๊วยจะโดนเทคน้อยมาก พอมาเจอแบบนี้เราเสียเซลฟ์
ไปเลยนะ เฮ้ย นี่ฉันเป็นนักแสดงที่แย่มากๆ เลยเธอ
ทำไมต้องหลายเทคนขนาดนี้ แล้วตอนนั้นไม่ครามาาก
ยัง 20 เทค แล้วตอนหลังที่ต้องร้องไห้ทั้งวันฉันต้อง
ตายแน่ๆ มีอยู่วันหนึ่งร้องไห้เยอะมาก ตั้งแต่หกโมงเย็น
ถึงตีสาม ร้องจนตาบวม ขับรถกลับบ้านเองไม่ได้
เพราะมองไม่เห็นทาง (หัวเราะ) ต้องมีคนขับรถกลับบ้านให้

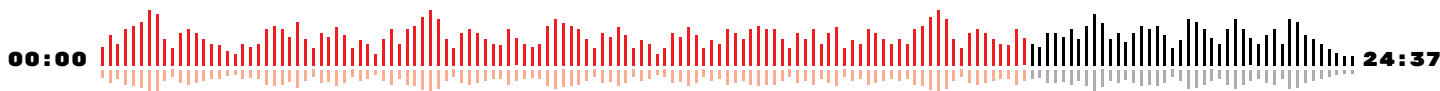
FYI

- บ๊วยเข้าคลาสเรียนแอ็กติ้งครั้งแรกตอนเล่น
ละครเรื่องแรก และเพิ่งได้เข้าคลาสเรียนอีกครั้ง
ก่อนเล่นภาพยนตร์เรื่องนี้
- เพื่อน...ที่ระลึก เข้าฉายวันที่ 7 กันยายน
นี้ถึงนี่

จุลจักร จักรพงษ์

WN
TT

SPEAKING THE FATHER TONGUE ABOUT THE MOTHER TONGUE

คุยเรื่องภาษาแม่ ด้วยภาษาพ่อ

WHO

อีวโก้-จุลจักร จักรพงษ์

เล็กหรืออีวโก้ยังคงเป็นคนเดิมที่เรารู้จักดี หลายปีที่ผ่านมาเขาไม่เคยมีภาพจำอื่นๆ ที่ผิดไปจากภาพที่เราเห็นอยู่เบื้องหน้าเช่นนี้ และดนตรีคือสาเหตุสำคัญ

อีวโก้บอกว่าการเล่นดนตรีบนเวทีเป็นช่วงเวลาที่เราได้รู้สึกรู้สึกว่า สิ่งที่เราแสดงออกไปและสิ่งที่เราเป็นจริงอยู่ข้างในไม่ขัดแย้งกัน ไม่ต้องประนีประนอม เขาได้อยู่ในที่ที่อยากอยู่ ได้ทำในสิ่งที่อยากทำ และช่วงเวลาเหล่านั้นกำลังจะกลับมาอีกครั้ง

THE STORY

ก่อนหน้านี้อีวโก้ยอมรับว่าเขาเฝ้าแต่จะยึดเยียดศิลปะของเขาใส่ผู้ฟัง ใครชอบก็รับไป ใครไม่ชอบก็ไม่ว่าอะไร แต่คอนเสิร์ตที่กำลังจะเกิดขึ้นนี้เขาพยายามจะมอบสิ่งที่คิดว่าแฟนๆ ต้องการอย่างแท้จริง นั่นคือเพลงไทยทั้งหมดของลิปล้อและจากอัลบั้ม *ด่ำสนิท*

ขณะเดียวกัน วันนั้นจนถึงวันที่ 30 กันยายน 2560 ที่ตำหนักจิตรลดารโหฐาน พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ วังปารุสกวัน กำลังมีนิทรรศการชื่อ 'จักรพงษ์นิทรรศน์' และ 'ร้อยปีสยามกับสงครามโลกครั้งที่ 1' ที่จัดแสดงพระประวัติและผลงานของสมเด็จพระเจ้าฟ้าจักรพงษ์ภูวนาถ กรมหลวงพิษณุโลกประชานาถ ซึ่งเป็นท่านทวดของอีวโก้

ในวันนี้ที่ทุกสิ่งเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว หลายอย่างจากอดีตไม่สามารถอยู่รอดในปัจจุบัน อย่างไรก็ตามจะเติบโตต่อไปในอนาคต แล้วทำไมเราจึงต้องย้อนกลับไปดูและเรียนรู้เรื่องราวจากวันวานอยู่อีก?

อีวโก้ยืนยันว่า ถ้าเราอยากเข้าใจว่าปัจจุบันของเราอยู่ตรงไหน และอนาคตของเราจะไปต่อในทางใด เราก็ต้องย้อนกลับไปดูและศึกษาว่าเรามาจากไหน

เมืองที่ไม่มีความเชื่อมโยงกับประวัติศาสตร์นั้นไม่น่าสนใจเท่ากับเมืองที่มีรากจากอดีตอันลึกซึ้ง ในวันที่มีมนุษย์เราจะสร้างพีระมิดขนาดใหญ่แค่ไหนขึ้นมาตรงไหนก็ได้ แต่เมื่อพูดถึงพีระมิด คนจะไม่นึกถึงลาสเวกัส แต่เขาจะหมายถึงพีระมิดที่อยู่มาห้าหกพันปีในต่างหาก

อีวโก้ตอบคำถามสุดท้ายของเรา - อะไรคือหนึ่งในคุณสมบัติของตัวเองและภรรยาที่อยากให้คุณๆ ได้รับไป - ว่า 'ความซื่อซื่อ' และ 'ความกระตือรือร้น' ตามลำดับ ☺

• คอนเสิร์ต 'Singha Corporation Presents Hugo ภาษาแม่' จะมีขึ้นในวันที่ 15 กันยายนนี้ ที่ไบเทคบางนา

• รายการ We Need to Talk Podcast พุดคุยกับอีวโก้เป็นภาษาอังกฤษ

PODCAST CREDITS

Host
สาวตรี สุทธิชาญนท์
Producer
ภูมิชาย บุญสินสุข
Sound Designer
ศุภณัฐ เดชะอำไพ

"ความรักไม่ใช่แค่ความรู้สึก มันเป็นสิ่งที่คุณต้องแสดงออก ถ้าปากบอกว่ารักลูก แต่ไม่ใช้เวลากับพวกเขาเลย ก็คงไม่ใช่แล้ว"

ฟังขอและได้ก็
THESTANDARD.CO

PRIMO CONSTRUCTION

BELIEVE IN SUSTAINABLE DEVELOPMENT

BELIEVE IN SUSTAINABLE DEVELOPMENT
DESIGN CONSTRUCTION RENOVATE CONSULTANT
HOME BUILDING FACTORY
SUSTAINABLE DEVELOPMENT

BELIEVE IN SUSTAINABLE DEVELOPMENT

ติดต่อสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่

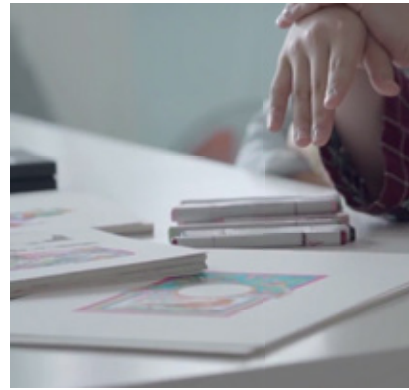
Tel : 02-255-3591 ถึง 5 โทรสาร 02-255-3596 URL : www.primo-con.com E-mail: poj@primo-con.com

VIDEO

เรื่อง นิธิภางค์ บุโรทกานนท์

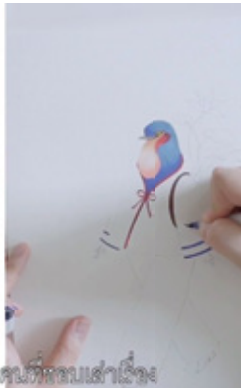
A FAIRY TALE COME TRUE

สองศิลปินไทย
ร่วมงานกับ Gucci

00:00

06:50

WHO

พะยูน-ปิ่นพัก เตชเมธากุล

อออสซี่-ออส ไซลิตกุล

ปิ่นพัก เตชเมธากุล หรือพะยูน อดีตครีเอทีฟโตเร็กเตอร์แบรนด์แฟชั่นดังของไทย ส่วนปัจจุบันเธอคือนักวาดภาพที่ไปร่วมงานกับ Gucci แปรนด์ดังระดับโลก โดยมี ออส ไซลิตกุล หรืออออสซี่ ศิลปินอิสระผู้รักการเล่าเรื่องมาร่วมสร้างสรรค์ผลงานและพาฝันของทั้งคู่ให้ไปไกล...เกินฝัน

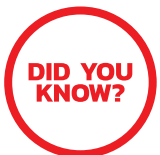
THE STORY

เส้นทางของพะยูน และ Gucci เดินมาเจอกันในวันที่พะยูนเห็นคอลเล็กชัน Winter เป็นครั้งแรก เธอรู้สึกว่ามันแปลกตาและโรแมนติก และเมื่อเธอเห็น Cruise คอลเล็กชันถัดมาของ Gucci พะยูนก็เกิดแรงบันดาลใจขยับมือวาดภาพจนออกมาเป็นภาพชุด Animal Portrait เธอโพสต์ภาพลงอินสตาแกรมโดยใส่ #GucciCruiseNYC ซึ่งเป็นแฮชแท็กเดียวกับที่ Gucci โพสต์ในเคลิบทางการของแบรนด์ ปรากฏว่า Gucci สนใจงานของเธอ และนั่นคือที่มาของ Gucci Tian โปรเจกต์แรกระหว่างศิลปินไทยคนหนึ่งกับแบรนด์ใหญ่ระดับโลก

ต่อมาไม่นาน Gucci ติดต่อพะยูนอีกครั้ง ชักชวนให้เธอทำโปรเจกต์ที่สองเกี่ยวกับ Fairy Tale แต่ครั้งนี้ Gucci ต้องการเรื่องราวที่สอดแทรกไปกับภาพวาดด้วย ออสซี่จึงได้เดินเข้ามามาร่วมงานกับพะยูน ภายใต้แนวคิด The Wonder Factory

พะยูนและออสซี่ช่วยกันสร้างเรื่องราวในโรงงานที่มีสัตว์หลากหลาย โดยสอดแทรกความเป็นไทยผ่านชื่อตัวละคร เช่น ฝี่เสื่อชื้อนุปลา ช้างชื้อเอราวัณ ในขณะที่เดียวกันก็สะท้อนหัวใจอันเสรีที่ว่าด้วยความรักไม่ถูกจำกัดด้วยอะไรทั้งสิ้น เราจึงได้เห็นโลมารักกับเสือด้า และสัตว์ทุกตัวในเรื่องเป็นยูนิเซ็กซ์ทั้งหมด

แน่นอนว่ามาจนถึงวันนี้ ไม่มีอะไรง่าย เธอทั้งสองเพียรทำงานมากขึ้น พะยูนบอกว่างานวาดของเธอเหมือนของสะสม เหมือนการขีดเส้นให้ชัดไปเรื่อยๆ ออสซี่เองก็เช่นเดียวกัน และตอนนี้เธอพอใจในงานที่ทำ ซึ่งสำหรับเธอนั้นคือความสำเร็จ ☺

- The Wonder Factory เป็นนิทานที่ตีพิมพ์ในงานเปิดตัว *Le Marché des Merveilles* เครื่องประดับคอลเล็กชันใหม่ของ Gucci ถือเป็นหนังสือแบบเอ็กซ์คลูซีฟที่ไม่ใช่ทุกคนจะได้ครอบครอง

VIDEO CREDITS

STORY MAKERS
พิชชา พุฒพิริยะ
ทรงพล จันลา
ศศิพิมพ์ อนันตกรณวิวัฒน์
นันทิยา ฤทธาภย์

“ถ้าเราอยากจะไปสู่ความฝันของเรา ไปสู่จุดหมายของเรา ก็อย่ากลัวที่จะสะดุดระหว่างทาง
สะดุดแล้วก็เดินต่อ” - ปิ่นพัก เตชเมธากุล

ดูคลิปได้ที่
THESTANDARD.CO

Brooks Brothers

THE ORIGINAL AMERICAN BRAND

GAYSORN VILLAGE

SIAM DISCOVERY

SIAM PARAGON

THE EMPORIUM

CENTRAL CHIDLOM

CASIO®

G-SHOCK MR-G

“AKA ZONAE”
–Red colored armor–

EXCLUSIVE 10 Pieces
in Thailand

7th
CENTRAL
ANNIVERSARY

CENTRAL
INTERNATIONAL
WATCHFAIR

SALON MONDIAL DE HAUTE HORLOGERIE 2017, BANGKOK

22 Aug – 30 Sep '17

3rd fl, Central Chidlom

CENTRAL